

อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความตั้งใจแบบโรแมนติก

นางสาวพรสวรรค์ ตันโชติศรีนนท์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN: 974-53-1657-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE INFLUENCE OF NARCISSISTIC PERSONALITY ON ROMANTIC ATTRACTION

Miss Pornsawan Tanchotsrinon

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts in Social Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN: 974-53-1657-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์ อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความตั้งใจแบบโรแมนติก
โดย นางสาวพรสวรรค์ ตันโชติศรีนนท์
สาขาวิชา จิตวิทยาสังคม
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เขี่ยมสุภาษิต)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. วีระพร อูวรรณโณ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี)

.....กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร. นงลักษณ์ วิรัชชัย)

พรสวรรค์ ต้นโชติศรีนนท์: อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความดึงดูดใจแบบ
โรแมนติก (THE INFLUENCE OF NARCISSISTIC PERSONALITY ON ROMANTIC
ATTRACTION) อ. ที่ปรึกษา: ผศ. ดร. คัดนางค์ มณีศรี, 123 หน้า. ISBN: 974-53-4657-1.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและความดึงดูดใจ
แบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายต่างประเทศ ผู้ร่วมการวิจัยเป็นนิสิตปริญญาตรีทำมาตรวัดความหลง
ตนเองและถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ การศึกษาที่ 1 ผู้ร่วมการ
วิจัยประเมินความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (บุคคลที่ชื่นชมตน บุคคลที่
แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) การศึกษาที่ 2 ผู้ร่วมการวิจัย
ประเมินความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท (บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดง
ความเอาใจใส่ และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ)

ผลการวิจัย พบว่า

1. คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่
สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 นอกจากนี้ ยังพบ
ผลที่สวนทางกับสมมติฐาน คือ คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความ
เอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่
ระดับ .001 และ .05 ตามลำดับ

2. คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มากกว่า
บุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001
นอกจากนี้ ยังพบผลที่สวนทางกับสมมติฐาน คือ คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อ
บุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

3. ทั้งคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดง
ความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

4. ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

สาขาวิชา.....จิตวิทยาสังคม..... ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2547..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4678119738: MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEY WORD: PERSONALITY/ NARCISSISM/ ROMANTIC ATTRACTION

PORNSAWAN TANCHOTSRINON: THE INFLUENCE OF NARCISSISTIC
PERSONALITY ON ROMANTIC ATTRACTION. THESIS ADVISOR: ASST. PROF.
KAKANANG MANEESRI, Ph. D., 123 pp. ISBN: 973-53-1657-1

The purpose of this study was to examine the relationship between narcissism and romantic attraction to hypothetical targets of the opposite sex. Undergraduate students completed a measure of narcissistic personality and were divided into high and low narcissists. In Study 1, participants rated each of the four targets (admiring, caring, perfect, and needy) on the romantic attraction measure. In Study 2, participants rated each of the two targets (perfect-noncaring and caring-nonperfect).

Results show that:

1. High narcissists are more attracted to admiring and perfect targets and less attracted to needy targets ($p < .001$); contrary to the hypothesis, they are more attracted to caring targets than admiring and perfect targets ($p < .001$ and $p < .05$).
2. Low narcissists are more attracted to caring targets and less attracted to admiring and perfect targets ($p < .001$); contrary to the hypothesis, they are more attracted to admiring and perfect targets than needy targets ($p < .001$).
3. Both high and low narcissists are more attracted to caring-nonperfect targets than perfect-noncaring targets ($p < .001$).
4. Narcissism positively correlates with independent self-construal ($p < .001$).

Field of study ..Social Psychology..... Student's signature.....

Academic year2004..... Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัคนางค์ มณีศรี ที่รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และได้เสียสละเวลาอันมีค่าของท่านในการตรวจสอบงานและกรุณาให้ความช่วยเหลือแนะนำ ตรวจสอบแก้ไข และปรับปรุง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. ธีระพร อุวรรณโณ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และศาสตราจารย์ ดร. นงลักษณ์ วิรัชชัย กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ความกรุณาตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและกรุณาให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะจิตวิทยาทุกท่านที่อนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูลในชั้นเรียนวิชาจิตวิทยา

ขอกราบขอบพระคุณ Dr. W. Keith Campbell ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในการส่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รายละเอียดในการดำเนินการวิจัย ตลอดจนให้คำปรึกษาและคำแนะนำอันมีค่าแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการศึกษา (ทุนอุดหนุนการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาฯ 72 พรรษา) ที่ให้การสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์และทำให้ผู้วิจัยสามารถสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทอย่างลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบคุณผู้ร่วมการวิจัยทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือและให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้

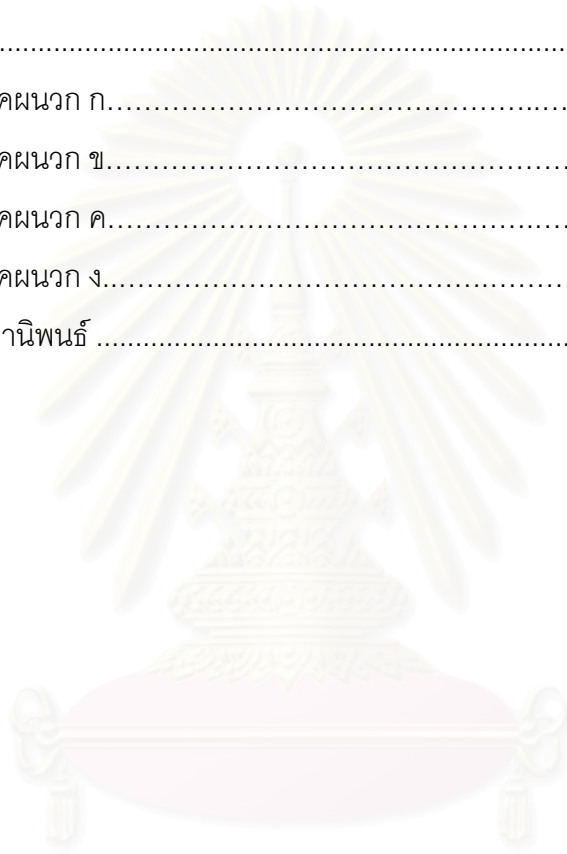
ขอขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาจิตวิทยาสังคมทุกคน โดยเฉพาะพี่เสาวลักษณ์ และสิรินรัตน์ และเพื่อนของผู้วิจัยทุกคนที่คอยช่วยเหลือตลอดมาและส่งกำลังใจมาให้เสมอ
ท้ายที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ของผู้วิจัยที่ให้การสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมาจนสำเร็จการศึกษา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญแผนภูมิ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	23
ขอบเขตของการวิจัย.....	23
สมมติฐานในการวิจัย.....	25
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	25
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	28
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
กลุ่มตัวอย่าง.....	29
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45

บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย	73
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	81
รายการอ้างอิง	86
ภาคผนวก	91
ภาคผนวก ก.....	92
ภาคผนวก ข.....	102
ภาคผนวก ค.....	110
ภาคผนวก ง.....	112
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	123

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดความหลงตนเองครั้งที่ 1 จำแนกตามองค์ประกอบ.....32
2	จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น จำแนกตามองค์ประกอบ.....35
3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีการศึกษา คณะ และ มหาวิทยาลัย.....46
4	จำนวนตัวอย่าง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนความหลงตนเอง จำแนกตามคนที่หลงตนเอง ต่ำและคนที่หลงตนเองสูง ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....49
5	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความตั้งใจ แบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท จำแนกตามคนที่หลงตนเองต่ำ และคนที่หลงตนเองสูง ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....50
6	ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนโดยใช้ <i>Levene's F Test</i> ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....52
7	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรพหุนามแบบวัดซ้ำ (Repeated measure manova) ของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทระหว่างกลุ่มนิสิตที่มีความหลงตนเองต่างกัน 2 กลุ่ม ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....53
8	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจ แบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทในคนที่หลงตนเองต่ำและ คนที่หลงตนเองสูง ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....54
9	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจ แบบโรแมนติกระหว่างบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทเป็นรายคู่ในแต่ละกลุ่ม (สำหรับคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ) โดยวิธีของ Bonferroni ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....56

ตารางที่

หน้า

10	จำนวนตัวอย่าง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนความหลงตนเอง จำแนกตามคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2.....	57
11	ค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความตั้งใจ แบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท จำแนกตามคนที่หลงตนเองต่ำ และคนที่หลงตนเองสูง ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2.....	58
12	ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนโดยใช้ <i>Levene's F Test</i> ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2.....	59
13	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรพหุนามแบบวัดซ้ำ (Repeated measure manova) ของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทระหว่างกลุ่มนิสิตที่มีความหลงตนเองต่างกัน 2 กลุ่ม ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2.....	60
14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท ในคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2.....	61
15	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนความหลงตนเองและคะแนนการมองเห็นในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งใช้ในการศึกษาในภาพรวม.....	63
16	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการมองเห็นในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งใช้ในการศึกษาในภาพรวม.....	65
17	ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทเป็นรายกลุ่ม โดยวิธีของ Bonferroni ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....	66
18	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท และความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....	67

ตารางที่

หน้า

19	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคล เป้าหมาย 2 ประเภทและความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ ซึ่งใช้ใน การศึกษาที่ 2.....	70
20	ผลการทดสอบความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความหลงตนเอง โดยการทดสอบค่าที ระหว่างนิสิตปริญญาตรีเพศชายและเพศหญิง ซึ่งใช้ใน การศึกษาในภาพรวม.....	71
21	สรุปผลการทดสอบสมมติฐานทั้งหมด.....	72

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1	การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบ โรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทระหว่างคนที่หลงตนเองสูง และคนที่หลงตนเองต่ำ ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1.....55
2	การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบ โรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทระหว่างคนที่หลงตนเองสูง และคนที่หลงตนเองต่ำ ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2.....62

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรักเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของเรามาก จนบางคนอาจคิดว่า หากปราศจากความรักเขาจะไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แต่ก่อนที่คนเราจะเกิดความรักนั้น ความดึงดูดใจแบบโรแมนติก (Romantic Attraction) จำต้องเกิดขึ้นก่อน ความดึงดูดใจแบบโรแมนติกจึงเป็นบันไดขั้นแรกที่จะนำไปสู่การเริ่มต้นความสัมพันธ์แบบคู่รัก เนื่องจากว่าคนมีความแตกต่างกันระหว่างบุคคล แต่ละบุคคลย่อมเกิดความดึงดูดใจกับบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะแตกต่างกันออกไป เช่น คนที่มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกอาจเกิดความดึงดูดใจต่อคนที่มีลักษณะบางอย่าง ในขณะที่ลักษณะเดียวกันนี้ไม่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจกับคนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบอื่น เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น บุคคลย่อมจะจินตนาการถึงคนรักในอุดมคติว่ามีลักษณะบุคลิกภาพเช่นไร แต่เราคงไม่สามารถที่จะศึกษาบุคคลทุกประเภทว่ามีความคิดเกี่ยวกับคู่รักในอุดมคติอย่างไร จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissism) มีลักษณะที่น่าสนใจเป็นพิเศษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอจำกัดขอบเขตของการศึกษาว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะมีความคิดเกี่ยวกับคนรักในอุดมคติอย่างไร จะเลือกคนประเภทไหนมาเป็นคู่รัก

คนหลงตนเอง (Narcissist) เป็นคนที่ให้ความสำคัญกับอัตมโนทัศน์ของตนเองจนเกินขอบเขต ชอบให้คนอื่นดูแลเอาใจใส่ แต่ไม่สนใจกับความรู้สึกรหรือความคิดเห็นของคนอื่น มีความต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นอย่างมาก และขาดการมีอารมณ์ร่วมต่อผู้อื่น (Campbell, 1999) ความหลงตนเองที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาในครั้งนี้เป็นบุคลิกภาพที่เกิดขึ้นกับกลุ่มประชากรปกติเหมือนกับบุคลิกภาพอื่น ๆ ที่เคยมีผู้ศึกษาวิจัยกันมาแล้ว เช่น ลักษณะเปิดตัว (Extrovert) ลักษณะปิดตัว (Introvert) ซึ่งถ้าเราสำรวจไปรอบ ๆ ตัวจะพบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองนั้นสามารถพบเห็นได้โดยทั่วไปกับบุคคลที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครซึ่งมีความเป็นปัจเจกบุคคล (Individualism) สูง

จากการศึกษาทางวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลงตนเอง พบว่าความหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์หลายตัว เช่น การเพิ่มคุณค่าให้กับตนเอง ความนับถือตนเอง การทำให้ตนยิ่งใหญ่ขึ้น (Self-aggrandizement) (Campbell, Reeder, Sedikides, & Elliot, 2000; Foster, Campbell, & Twenge, 2003; Rhodewalt & Morf, 1998) จากแนวคิดที่ว่า ก่อนที่คนเราจะสามารถรักคนอื่นได้ เราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะรักตนเองเสียก่อน ซึ่งความเชื่อนี้ดูเหมือนจะเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง จึงทำให้เกิดคำถามที่ว่า คนหลงตนเองน่าจะรู้จักรักคนอื่นใช่หรือไม่ อย่างไรก็ตามในงานวิจัยทางจิตวิทยากลับพบว่า คนประเภทนี้จะไม่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้อื่น เช่น งานวิจัยของ Campbell, Foster, และ Finkel (2002) พบว่า คนหลงตนเองมีรูปแบบความรักแบบไม่ผูกมัด เขาพร้อมที่จะเล่นเกมกับความรักเพราะเห็นว่ามันเป็นเพียงการแข่งขันอย่างหนึ่งเท่านั้น และงานวิจัยของ Campbell และ Foster (2002) ก็พบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการผูกมัดในความสัมพันธ์แบบโรแมนติค ซึ่งจากงานวิจัยชิ้นนี้แสดงให้เห็นว่า คนหลงตนเองไม่พร้อมที่จะจริงจังกับใคร เขาพร้อมที่จะทิ้งคู่รักคนปัจจุบัน หากพบคนที่ดีกว่า

ความหลงตนเองมีสาเหตุหนึ่งมาจากการที่บุคคลไม่ได้รับความรักและความอบอุ่นอย่างเพียงพอในวัยเด็ก ทำให้เกิดการพัฒนากุณภาพของตนเองโดยการเน้นความสำคัญไปที่ตนเอง เขาจึงพยายามหาสิ่งต่าง ๆ มาเพื่อเพิ่มความรู้สึกที่ว่าตนเองเป็นคนที่มีคุณค่า (Campbell, 1999) ในการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นก็เช่นกัน คนหลงตนเองให้ความสำคัญกับตนเองมากกว่าคู่รัก และเขาก็ไม่สนใจที่จะรักษาความสัมพันธ์กับคู่รักด้วยเช่นกัน เพราะการที่เขาให้ความสำคัญกับผู้อื่นก็เพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองหรือเพื่อให้รู้สึกว่าตนเองมีความเหนือกว่าคู่รักเท่านั้น คนหลงตนเองขาดความสามารถที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างลึกซึ้ง เขาจึงไม่ยอมที่จะยึดติดกับใครเพียงคนเดียว ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขายังคงฝังใจกับประสบการณ์ความรักที่เลวร้ายในวัยเด็กและยังคงหวาดกลัวกับความรู้สึกที่จะถูกทอดทิ้ง นอกจากนี้ Campbell ได้ทำการทดลองให้ คนหลงตนเองจินตนาการถึงคู่รักในอุดมคติ ผลปรากฏว่า คนหลงตนเองจะเกิดความดึงดูดใจกับคนที่มึลักษณะมุ่งตนเองมากกว่าคนที่ไม่หลงตนเอง และเมื่อให้ผู้ร่วมการวิจัยเลือกคู่รักแบบต่าง ๆ จากสถานการณ์ที่สร้างขึ้น พบว่า คนหลงตนเองจะเลือกคนที่แสดงความชื่นชมในตัวเขาและคนที่สมบูรณ์แบบมากกว่าคนที่ไม่หลงตนเอง

ลักษณะบุคลิกภาพเป็นลักษณะที่มีความเป็นสากล แต่จะแสดงออกในระดับมากน้อยแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ เช่น ในวัฒนธรรมปัจเจกนิยม (Individualism) บุคคลมีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกมาก ในขณะที่บุคคลในวัฒนธรรมคิตริวมหมู่ (Collectivism)

กลับมีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกน้อยกว่า ผู้วิจัยจึงคิดว่า ตัวแปรการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Self-construal) เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญซึ่งจะทำให้งานวิจัยชิ้นนี้น่าสนใจมากขึ้น Triandis และ Suh (2002) กล่าวว่าวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อลักษณะบุคลิกภาพ บุคคลที่อยู่ในสังคมไทยมักมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะของการพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependent self-construal) ในขณะที่บุคคลที่อาศัยอยู่ในอเมริกาจะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง (Independent self-construal) ซึ่งบุคลิกภาพหลงตนเองเป็นบุคลิกภาพที่มีความเด่นชัดในวัฒนธรรมปัจเจกนิยม เมื่อมีการศึกษาความหลงตนเองในวัฒนธรรมคตริรวมหมู่ เช่น สังคมไทย จึงมีความเป็นไปได้ว่าอาจพบว่าบุคลิกภาพความหลงตนเองมีการแสดงออกที่น้อยกว่าหรือแตกต่างไปจากการศึกษาในสังคมตะวันตก

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาว่าบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีรูปแบบการเลือกคู่รักอย่างไร และความหลงตนเองจะมีความสัมพันธ์อย่างไรกับการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อทำความเข้าใจถึงการเลือกคู่ของบุคคลประเภทนี้

ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ตัวแปรต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดและทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและการวิจัยเรื่องความหลงตนเอง
2. แนวคิดและการวิจัยเรื่องการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

แนวคิดและการวิจัยเรื่องความหลงตนเอง

ความหมายของความหลงตนเอง

แนวคิดเรื่องความหลงตนเองพัฒนามาจากความผิดปกติทางบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง (Narcissistic Personality Disorder) และต่อมาถูกนำมาประยุกต์ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรปกติ ความหลงตนเองถูกจัดประเภทเป็นตัวแปรต่อเนื่อง (continuous variable) (Raskin & Terry, 1988)

คู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 4 (Diagnostic and statistical manual of mental disorders IV หรือ DSM IV) ของสมาคมจิตแพทย์สหรัฐอเมริกา ได้นิยามความหมายของความหลงตนเอง (narcissism) ดังนี้

1. มีความรู้สึกถึงความสำคัญของตนเองอย่างเกินจริง (ความรู้สึกอย่างเกินจริงในเรื่องของความสำเร็จ พหุวรรณคดี มีความคาดหวังที่จะจดจำว่าตนเองมีความเหนือกว่าผู้อื่น โดยไม่ได้เปรียบเทียบความสำเร็จจากเกณฑ์เดียวกัน)
2. หมกมุ่นเกี่ยวกับความพ้อฝันอย่างไม่มีขอบเขตในเรื่องของการประสบความสำเร็จ อำนาจ ความรุ่งโรจน์ ความงาม หรือความรักในอุดมคติ
3. มีความเชื่อว่า ตนเป็นคนพิเศษ และสามารถเข้าใจหรือควรจะมี ความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นที่พิเศษ หรือคน หรือสถาบันที่มีสถานภาพสูง
4. มีความต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นมากกว่าปกติ
5. มีความเชื่อว่าตนสมควรได้รับมากกว่าสิ่งที่มีอยู่และต้องการมากกว่าผู้อื่น
6. มีความเห็นแก่ตัวและมุ่งจะเอาเปรียบผู้อื่นเพื่อที่จะให้ตัวเองประสบความสำเร็จ
7. ขาดอารมณ์ร่วม
8. มักอิจฉาผู้อื่นและคิดว่าผู้อื่นก็กำลังอิจฉาตนเอง
9. แสดงความหยิ่งยโส อวดดี สนับสนุน หรือมีพฤติกรรมหรือมีเจตคติที่ดูหมิ่นผู้อื่น

ผู้วิจัยขอสรุปลักษณะบุคลิกภาพของคนหลงตนเองว่า หมายถึงลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลที่ให้ความสำคัญกับตนเองจนเกินความเป็นจริง หมกมุ่นกับความพ้อฝันในเรื่องของอำนาจ ความรุ่งเรือง ความรักในอุดมคติ เขาเชื่อว่า ตนเองเป็นคนพิเศษจึงสมควรที่จะเกี่ยวข้องกับคนพิเศษหรือคนที่มีสถานภาพสูงเท่านั้น และมีความต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นอย่างมาก เขามีความเชื่อว่าตนเองสมควรได้รับสิ่งดี ๆ มากกว่าผู้อื่น มีความเห็นแก่ตัวและมุ่งเอาเปรียบผู้อื่น เขามักจะอิจฉาคนอื่นและคิดว่าตนเองกำลังถูกอิจฉา นอกจากนั้นเขายังชอบวางตัวอยู่เหนือผู้อื่นอีกด้วย

แนวคิดของ Freud ในเรื่องความหลงตนเอง

Freud (1914, 1957 อ้างถึงใน Campbell, 1999) แบ่งคนออกเป็น 2 ประเภท คือ บุคคลประเภทที่มีความผูกพันกับผู้อื่น (anaclitic type individuals) บุคคลประเภทนี้แสดงความรักต่อผู้อื่น เช่น พ่อแม่และคู่สมรส และบุคคลประเภทที่หลงตนเอง (narcissistic type individuals)

บุคคลประเภทนี้แสดงความรักต่อตนเอง ตามแนวคิดของ Freud บุคคลอันเป็นที่รักของคนประเภทนี้จะมีฐานะเป็นเพียงเครื่องหมายของการแสดงว่า ก) ตัวเขาเองเป็นใคร ข) ตัวเขาเองเคยเป็นใคร ค) ตัวเขาเองอยากเป็นใครและบุคคลอันเป็นที่รักคือใครบางคนที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของเขา ซึ่งทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าคนหลงตนเองเป็นบุคคลที่มุ่งตนเองและไม่มีความผูกพันกับผู้อื่น

Kenberg (1974, 1975 อ้างถึงใน Campbell, 1999) เสนอว่า คนที่หลงตนเองเกิดจากการไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูอย่างเพียงพอในวัยเด็กก่อนอายุ 3 ขวบ ความหลงตนเองเป็นกลไกการป้องกันตนเองจากความรู้สึกว่าถูกทอดทิ้งและปิดบังความโกรธแค้นที่ถูกทอดทิ้ง กลไกนี้จะปรากฏจนถึงวัยผู้ใหญ่ และมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น

อิทธิพลของความหลงตนเองในความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด

Kenberg อธิบายอิทธิพลของความหลงตนเองว่าเกิดจาก

1. การรับรู้อัตลักษณ์ (self-image) ในลักษณะเกินจริง การมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ดีในวัยเด็ก ทำให้คนหลงตนเองรู้สึกหวาดกลัวกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น เพราะความหวาดวิตกว่าตนเองกำลังจะเสี่ยงต่อการมีประสบการณ์การถูกทอดทิ้งเหมือนที่เคยเกิดขึ้นในวัยเด็ก
2. การให้ความสำคัญกับตนเองมากกว่าคู่รัก ซึ่งเป็นกลไกในการป้องกันตนเองจากประสบการณ์การถูกทอดทิ้งในวัยเด็ก

Kohut (1977 อ้างถึงใน Campbell, 1999) ได้เสนอสาเหตุของความหลงตนเอง ในมุมมองที่แตกต่างกันออกไปว่า ความหลงตนเองเป็นพัฒนาการตามปกติที่เกิดขึ้นในวัยทารก

องค์ประกอบของความหลงตนเอง

Kohut อธิบายถึงองค์ประกอบของความหลงตนเองว่า มี 2 ประเภท

1. การสะท้อนภาพ (mirroring) หมายถึง การที่พ่อแม่ได้แสดงออกถึงความรักและความผูกพันที่มีต่อลูกอย่างมั่นคง
2. การทำให้เหมือนอุดมคติ (idealization) หมายถึง ความเชื่อของเด็กว่าพ่อแม่ของตนเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งทำให้ลูกเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมความสมบูรณ์แบบของพ่อแม่ และการพยายามทำตนให้กลายเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ ทำให้เด็กกลายเป็นคนหลงตนเอง

คนหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะที่เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับตนเอง บุคคลประเภทนี้ไม่ให้ความสำคัญในการรักษาความสัมพันธ์กับผู้อื่น คนหลงตนเองไม่สามารถที่จะมีประสบการณ์ความรักอย่างลึกซึ้งได้ อาจเนื่องมาจากประสบการณ์ความรักที่เลวร้ายในวัยเด็กและความหวาดกลัวว่าตนเองจะถูกทอดทิ้ง

ในการศึกษาความหลงตนเองในยุคแรก ๆ เป็นการศึกษาค้นคว้าความหลงตนเองในลักษณะที่เป็นความผิดปกติทางจิต ดังนั้นมาตรที่ใช้วัดจึงเป็นมาตรที่ใช้กับผู้ที่มีความผิดปกติทางจิต จนกระทั่ง Raskin และ Terry (1988) ได้ริเริ่มพัฒนามาตรวัดความหลงตนเอง (the Narcissistic Personality Inventory หรือ NPI) ที่สามารถใช้ได้กับกลุ่มประชากรปกติ ซึ่งเป็นมาตรที่ออกแบบมาเพื่อวัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในเรื่องของความหลงตนเองในลักษณะที่เป็นลักษณะการทางบุคลิกภาพ โดยโครงสร้างของมาตรมีพื้นฐานมาจากคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่ 3 (DSM III) ซึ่งได้อธิบายความหมายของความหลงตนเองไว้ในข้างต้นแล้ว

Emmons (1987) ได้นำเอามาตรวัดความหลงตนเองที่ Raskin และ Hall พัฒนาไว้ในปีค.ศ. 1979 มาทำการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 362 คน โดยใช้คำจำกัดความจาก DSM III จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสกัดองค์ประกอบได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบแรก เน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น ความคาดหวังเกี่ยวกับการเป็นที่ชื่นชอบ การเอาเปรียบในความสัมพันธ์ จึงตั้งชื่อปัจจัยนี้ว่า *การแสวงหาผลประโยชน์/การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Exploitativeness/Entitlement)* องค์ประกอบที่สอง เน้นไปที่การสนุกกับการเป็นผู้นำและสามารถทำให้รู้สึกถึงการมีอำนาจ จึงตั้งชื่อปัจจัยนี้ว่า *ลักษณะของการเป็นผู้นำ/การแสดงอำนาจ (Leadership/Authority)* องค์ประกอบที่สาม เน้นไปที่ความรู้สึกว่าอยู่เหนือผู้อื่นและความยิ่งใหญ่ จึงตั้งชื่อปัจจัยนี้ว่า *การแสดงความเหนือกว่า/ความทะนงตน (Superiority/Arrogance)* องค์ประกอบที่ 4 เน้นที่การหลงตนเองและการมองตนเอง จึงตั้งชื่อปัจจัยนี้ว่า *การหลงใหลตนเอง/การชื่นชมตนเอง (Self-Absorption/Self-Admiration)*

ต่อมา Raskin และ Terry (1988) ได้นำมาตรวัดความหลงตนเองมาทำการวิเคราะห์องค์ประกอบซ้ำ สามารถสกัดองค์ประกอบได้ต่างจากที่ Emmons เคยทำไว้ คือ สกัดได้ 7 องค์ประกอบ ดังนี้ *ด้านอำนาจ (Authority)* *ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-Sufficiency)* *ด้านความเหนือกว่า (Superiority)* *ด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism)* *ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)* *ด้านความทะนงตน (Vanity)* *ด้านการสมควรได้มากกว่าที่*

เป็นอยู่ (Entitlement) หลังจากที Raskin และ Terry ได้ตรวจสอบว่ามาตรฐานความหลงตนเองนั้น สามารถวัดความแตกต่างระหว่างบุคคลในเรื่องความหลงตนเองได้ ความหลงตนเองจึงกลายเป็น ลักษณะบุคลิกภาพที่ได้มีการศึกษากันอย่างแพร่หลาย

จากการค้นพบว่ามาตรวัดความหลงตนเองมี 4 องค์ประกอบและ 7 องค์ประกอบ ซึ่ง ศึกษาจากงานวิจัยของ Emmons (1987) และ Raskin และ Terry (1988) ตามลำดับ นักวิจัยใช้เป็นคำแนะนำในการใช้มาตรความหลงตนเอง งานวิจัยชิ้นล่าสุดที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเองได้ข้อค้นพบที่แตกต่างจากวิจัยทั้ง 2 ชิ้นที่ได้กล่าวถึงก่อนหน้านี้ กล่าวคือ เมื่อ Kubarych, Deary, และ Austin (2004) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเอง พบว่า แต่ละองค์ประกอบมีความซ้ำซ้อนกันซึ่งไม่เหมาะที่จะใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ห่องค์ประกอบ ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงต้องการให้มีมาตรวัดความหลงตนเองฉบับใหม่ที่ประกอบด้วยองค์ประกอบที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับปริญญาตรีจำนวน 338 คน เป็นชาย 174 คนและหญิง 164 คน สามารถสกัดองค์ประกอบได้ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านอำนาจ ด้านการชอบแสดงออก และด้านการเป็นบุคคลที่พิเศษ (Special person) นอกจากนี้คณะผู้วิจัยนำมาตรวัดความหลงตนเองฉบับใหม่ไปหาความสัมพันธ์กับโมเดลห้าองค์ประกอบ (The Five Factor Model, FFM) พบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเปิดตัว (extraversion) และการเปิดรับประสบการณ์ (openness to experience) และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความเป็นมิตร (agreeableness) และความไม่คงที่ทางอารมณ์ (neuroticism) สำหรับองค์ประกอบด้านความสามารถทางปัญญา (intellectance) ในโมเดลห้าองค์ประกอบไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับความหลงตนเอง

คนที่หลงตนเองจะรับรู้ว่าตนเองฉลาดกว่า (Gabrile, Crietelli, & Ee, 1994 อ้างถึงใน Campbell, Rudick, et al., 2002) และมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่า (Raskin & Shaw, 1998 อ้างถึงใน Campbell, Rudick, et al.) คนที่ไม่หลงตนเอง คนที่หลงตนเองมักจะได้คะแนนสูง เมื่อให้ทำแบบสอบถามที่วัดเกี่ยวกับคุณลักษณะของตนเอง (the Self Attributes Questionnaire หรือ SAQ) (Rhodewalt & Morf, 1995 อ้างถึงใน Campbell, Rudick, et al.) คนที่หลงตนเองชอบที่จะแสวงหาการสัมผัส (sensation seeking) (Emmon, 1991 อ้างถึงใน Campbell, Rudick, Sedikides, 2002) คนที่หลงตนเองจะเพื่อฝันเกี่ยวกับอำนาจของตนเองและการประสบความสำเร็จ (Raskin & Novacek, 1991 อ้างถึงใน Campbell & Foster, 2002)

การใช้คำสรรพนามของบุคคลเป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษา เพราะบุคคลใช้คำสรรพนามเพื่อแยกแยะความแตกต่างระหว่างตนเองและคนอื่น Raskin และ Shaw (1988) พบว่าคนที่มีลักษณะให้ความสำคัญกับตนเอง (egocentric people) สูง จะใช้สรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 1 มากกว่าคนทั่วไป (Weintraub, 1981 อ้างถึงใน Raskin & Shaw) พวกเขาศึกษาการใช้คำสรรพนามในการพูดของคนหลงตนเองในสถานการณ์ซึ่งจัดให้ผู้ร่วมการวิจัยพูดคนเดียว เป็นเวลา 5 นาที ใช้ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 48 คน เป็นเพศชาย 24 คน และเพศหญิง 24 คน โดยมีหัวข้อในการพูด 2 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อที่เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว และหัวข้อในเรื่องทั่วไป ซึ่งผู้ร่วมการวิจัยสามารถที่จะเลือกหัวข้อในการพูดได้ 1 หัวข้อ แล้วจึงอัดเทปคำพูดของผู้ร่วมการวิจัย ผลการทดลอง พบว่า บุคคลที่มีคะแนนความหลงตนเองสูงใช้สรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 1 เช่น 'ฉัน' มากกว่าคนปกติ และใช้สรรพนามพหูพจน์บุรุษที่ 1 เช่น 'เรา' น้อยกว่าคนปกติ ยิ่งบุคคลที่มีคะแนนความหลงตนเองมากยิ่งมีแนวโน้มที่จะเลือกพูดหัวข้อที่เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวมากกว่าที่จะเลือกพูดในหัวข้อที่เป็นเรื่องทั่วไป

Buss และ Chiodo (1991) ศึกษาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมความหลงตนเองในชีวิตประจำวัน ในนักศึกษาระดับปริญญาตรี ผลปรากฏว่า ผู้ชายและผู้หญิงแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันในเรื่องของความหลงตนเอง โดยผู้ชายมีแนวโน้มที่จะแสดงความหลงตนเองในลักษณะของการขาดอารมณ์ร่วม เช่น โยนก้อนหินใส่สัตว์ เป็ดวิหคเสียงดังในขณะที่คนอื่นกำลังอ่านหนังสืออยู่ ส่วนผู้หญิงมีแนวโน้มที่จะแสดงความหลงตนเองโดยการใส่ใจกับการแสดงออกทางกายภาพ เช่น เรื่องเสื้อผ้า การแสดงท่าทาง การแต่งหน้า การแสดงออกในที่สาธารณะ

Bushman และ Baumeister (1998) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการคุกคามตนเอง ความหลงตนเอง ความนับถือตนเอง เชื่อมโยงกับการตอบสนองความก้าวร้าวในทางตรงและทางอ้อม จากการศึกษาที่ 1 ผู้ร่วมการวิจัยเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 260 คน เป็นชาย 130 คน และหญิง 130 คน ให้ผู้ร่วมการวิจัยเขียนเรียงความเกี่ยวกับการทำแท้งประมาณ 1 ย่อหน้า และหลอกว่ามีผู้ร่วมการวิจัยอีกคนกำลังเขียนเรียงความอยู่ในอีกห้อง หลังจากให้ผู้ร่วมการวิจัยเขียนเรียงความเสร็จ ผู้ดำเนินการทดลองจะจัดให้ผู้ร่วมการวิจัยสลับกันประเมินเรียงความของอีกฝ่าย โดยที่ไม่เห็นหน้ากัน โดยที่ครึ่งหนึ่งของผู้ร่วมการวิจัยจะได้รับการประเมินเรียงความในทางลบ และอีกครึ่งหนึ่งจะได้รับการประเมินเรียงความในทางบวก จากนั้น ผู้ร่วมการวิจัยจะเข้าสู่การแข่งขันกับผู้ร่วมการวิจัยที่ได้ประเมินเรียงความของตน (ซึ่งไม่มีอยู่จริง) โดยให้แข่งกันกดปุ่มใครกดช้ากว่าจะได้รับเสียงระเบิด ผู้ร่วมการวิจัยสามารถเลือกกระดุมความดังของเสียงระเบิดที่คู่แข่งของตนจะได้รับ ซึ่งมีตั้งแต่ระดับที่ 1 (60 เดซิเบล) ไปจนถึง ระดับที่ 10 (105 เดซิเบล) ผลการ

ทดลองพบว่า คนหลงตนเองจะรู้สึกว่าเขาถูกคุกคามเมื่อเรียงความของตนถูกประเมินในทางลบ ซึ่งจะทำให้เขาแสดงความก้าวร้าวต่อคู่แข่ง โดยที่ถ้าผู้ร่วมการวิจัยรู้สึกว่าเขาถูกคุกคามมาก ก็ จะยิ่งเลือกระดับความดังของเสียงระเบิดที่คู่แข่งของตนจะได้รับในระดับสูง ส่วนการศึกษาที่ 2 ได้ เพิ่มสถานการณ์ให้ผู้ร่วมการวิจัยสามารถแสดงความก้าวร้าวต่อผู้ที่ประเมินเรียงความของตน (การแสดงความก้าวร้าวทางตรง) เปรียบเทียบกับการแสดงความก้าวร้าวต่อผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการประเมินเรียงความของตน (การแสดงความก้าวร้าวทางอ้อม) พบว่า คนหลงตนเองจะ ก้าวร้าวกับคนที่ประเมินเรียงความของเขาในทางลบแต่จะไม่ก้าวร้าวกับคนที่ไม่ได้ประเมิน เรียงความของเขา เมื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับความนับถือตนเอง (self-esteem) พบว่าไม่มีความ เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว นอกจากนี้ พบว่า ผู้ชายมีความหลงตนเองมากกว่าผู้หญิง

Heiserman และ Cook (1998) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหลงตนเอง ผลกระทบ และเพศ ตามทฤษฎีความหลงตนเองของ Kenberg และ Kohut โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 132 คน เป็นเพศหญิง 84 คน และเพศชาย 48 คน โดยสุ่มผู้ร่วมการวิจัยเข้าเงื่อนไข 4 เงื่อนไข ได้แก่ 1) ความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับความภูมิใจ 2) ความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับเรื่องที่น่าละอาย 3) ความทรงจำในอดีตที่ไม่เฉพาะเจาะจง 4) การที่ไม่ต้องนึกถึงความทรงจำ ผู้ร่วมการวิจัยจะได้ กรอกแบบฟอร์มประวัติของตนเอง ทำแบบสอบถามเกี่ยวกับความหลงตนเอง และคำแนะนำใน การเขียนเรียงความ โดยการสุ่มว่าผู้ร่วมการวิจัยจะได้เข้าสู่เงื่อนไขใดจาก 4 เงื่อนไขข้างต้น ให้ เวลาในการเขียน 10 นาที จากนั้นก็ทำแบบสอบถามเพื่อวัดความเป็นปรปักษ์ ความเศร้า และ ผลกระทบทางบวก พบว่า ผู้ชายจะแสดงความเป็นปรปักษ์มากกว่าผู้หญิง คนหลงตนเองในระดับ ต่ำแสดงความแตกต่างในเรื่องความเป็นปรปักษ์เพียงเล็กน้อยในแต่ละเงื่อนไข ในขณะที่คนหลง ตนเองในระดับสูงแสดงความแตกต่างในเรื่องของความเป็นปรปักษ์เป็นอย่างมากในแต่ละเงื่อนไข โดยที่คนหลงตนเองในระดับสูงจะแสดงความเป็นปรปักษ์ในเงื่อนไขที่เป็นความทรงจำในอดีตที่ เกี่ยวกับเรื่องที่น่าละอายและเงื่อนไขที่ไม่ต้องนึกถึงความทรงจำมากกว่าเงื่อนไขความทรงจำใน อดีตเกี่ยวกับเรื่องที่น่าภูมิใจและความทรงจำในอดีตที่ไม่เฉพาะเจาะจง ส่วนในเรื่องความเศร้าไม่ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเงื่อนไขต่าง ๆ เมื่อวิเคราะห์ในเรื่องผลกระทบ ทางบวก พบว่า คนหลงตนเองในระดับสูงมีคะแนนผลกระทบทางบวกในเงื่อนไขความทรงจำใน อดีตที่ไม่เฉพาะเจาะจงมากกว่าคนหลงตนเองในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ Campbell และคณะ (2000) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความหลงตนเองและ กลยุทธ์การเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองโดยใช้การเปรียบเทียบระหว่างการประสบความสำเร็จใน

การทำงานและการประสบความสำเร็จในการทำงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี พบว่า คนหลงตนเองจะคิดว่าตนเองมีความสามารถมากกว่าเพื่อนร่วมงาน ดังนั้นเขาจะคิดว่าตนเองมีส่วนอย่างมากที่ช่วยให้งานสำเร็จมากกว่าเมื่องานล้มเหลว ในขณะที่คนที่ไม่หลงตนเองจะคิดว่าตนเองมีส่วนน้อยในการทำให้งานสำเร็จมากกว่างานล้มเหลว ซึ่งเป็นไปตามหลักการลำเอียงเข้าข้างตนเอง (self-serving bias) ที่บุคคลมักคิดว่าตนเอง (ปัจเจกภายใน) เป็นสิ่งที่ทำให้งานประสบความสำเร็จ และคิดว่าสถานการณ์ (ปัจเจกภายนอก) เป็นสิ่งที่ทำให้งานล้มเหลว

Spano (2001) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกกำลังกาย ความวิตกกังวล การย่ำคิด ย้ำทำ และความหลงตนเอง ผู้ร่วมการวิจัยเป็นชาวเมืองนิวยอร์ก จำนวน 210 คน เป็นเพศชาย 68 คน และเพศหญิง จำนวน 142 คน มีอายุระหว่าง 18 จนถึง 78 ปี ผลการทดลอง ปรากฏว่า บุคคลที่มีความวิตกกังวลและความย่ำคิดย้ำทำในระดับสูง จะรายงานว่าตนเองมีความผูกมัดกับการออกกำลังกายในระดับสูง ส่วนบุคคลที่มีความหลงตนเองในระดับสูงจะมีความวิตกกังวลและความย่ำคิดย้ำทำในระดับต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับกิจกรรมทางกายภาพ

เนื่องมาจากว่ามีงานวิจัยที่ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าความหลงตนเองนั้นอาจมีความแตกต่างทางด้านบุคลิกลักษณะ เพราะว่าในงานวิจัยบางชิ้น พบว่าความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรสุขภาพ (well-being) แต่ในงานวิจัยชิ้นอื่นกลับพบว่าตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ทางลบต่อกัน (Hickman, Watson, & Morris, 1996; Rathvon & Holmstrom, 1996 อ้างถึงใน Rose, 2002) ดังนั้น Rose จึงได้ศึกษาถึงประเภทของคนหลงตนเอง ได้แก่ คนหลงตนเองแบบแสดงออก และคนหลงตนเองแบบไม่แสดงออก ผู้ร่วมการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 262 คน เป็นชาย 116 คน หญิง 146 คน พบว่า บุคคลที่หลงตนเองแบบแสดงออกรายงานว่าตนเองมีความสุขและมีความนับถือตนเองในระดับสูง ในขณะที่บุคคลที่หลงตนเองแต่ไม่แสดงออกรายงานว่าตนเองไม่ค่อยมีความสุขและมีความนับถือตนเองในระดับต่ำ

ส่วน Schreer (2002) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับพฤติกรรมการขับรถแบบก้าวร้าว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 91 คน เป็นเพศชาย 28 คน เป็นเพศหญิง 63 คน ผู้ร่วมการวิจัยจำนวน 72 เปรอร์เซ็นต์ รายงานว่า พวกเขาขับรถทุกวันและขับรถโดยเฉลี่ยประมาณวันละ 60 นาที ผู้ร่วมการวิจัยกรอกแบบสอบถามเพื่อวัดความนับถือตนเอง ความหลงตนเอง ความโกรธในการขับรถ และความก้าวร้าวในการขับรถ พบว่าผู้ชายมีความหลงตนเองมากกว่าผู้หญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Bushman และ

Baumeister (1998) ถึงแม้ว่าคะแนนโดยรวมของมาตรวัดความหลงตนเองจะไม่มี ความเชื่อมโยงกับพฤติกรรมการขี้อวดแบบก้าวร้าว แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านของมาตร กลับพบว่า ด้านการชอบแสดงออกและด้านความเหนือกว่าสามารถทำนายพฤติกรรมการขี้อวดแบบก้าวร้าวได้ บุคคลที่มีคะแนนในด้านการชอบแสดงออกสูงรายงานว่าตนเองมีพฤติกรรมการขี้อวดแบบก้าวร้าวมากกว่าคนปกติ ในขณะที่บุคคลที่มีคะแนนสูงในด้านความเหนือกว่าจะรายงานว่าตนเองมีพฤติกรรมการขี้อวดแบบก้าวร่วมน้อยกว่าคนปกติ นอกจากนี้ตัวแปรที่สามารถทำนายความก้าวร้าวในการขี้อวดของเพศหญิง คือ ด้านการชอบแสดงออก ส่วนตัวแปรที่สามารถทำนายความก้าวร้าวในการขี้อวดของเพศชาย คือ ด้านการสมควรได้รับมากกว่าที่เป็นอยู่

Wallace และ Baumeister (2002) ศึกษาผลงานที่เพิ่มขึ้นและลดลงของคนหลงตนเอง เมื่อรับรู้ถึงโอกาสในการประสบความสำเร็จ วัตถุประสงค์ของงานวิจัยชิ้นนี้ คือ ต้องการตรวจสอบว่าคุณภาพของผลงานขึ้นอยู่กับอิทธิพลระหว่างความหลงตนเองและโอกาสในการเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองหรือไม่ เพื่อให้ผลการทดลองสามารถแผ่ขยายได้ Wallace และ Baumeister จึงได้ออกแบบการทดลองออกมาเป็น 4 การศึกษา ดังนี้ การศึกษา 1 ให้ผู้ร่วมการวิจัยเอาวัตถุออกมาจากรูโดยการใช้คีมหนีบออกมา และห้ามให้วัตถุหรือคีมสัมผัสขอบด้านข้างของรู (ถ้าวัตถุหรือคีมสัมผัสขอบด้านข้างของรู เสียงออกจะดังขึ้น) ในรอบแรกผู้ร่วมการวิจัยต้องเอาของออกมาให้ได้ 3 ชิ้นโดยไม่มีเสียงออก หลังจากนั้นผู้ดำเนินการทดลองบอกว่าจะให้เล่นอีก ซึ่งคราวนี้จะได้เงินด้วย ผู้ร่วมการวิจัยจะถูกสุ่มเข้าสู่เงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งจาก 2 เงื่อนไข คือ เงื่อนไขยากต่อการประสบความสำเร็จและเงื่อนไขที่ง่ายต่อการประสบความสำเร็จ ผลการทดลองพบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนความหลงตนเองสูงพัฒนาผลงานของตนเองในเงื่อนไขที่ยากต่อการประสบความสำเร็จมากกว่าเงื่อนไขที่ง่ายต่อการประสบความสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่การพัฒนาผลงานของผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนความหลงตนเองต่ำไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในสองเงื่อนไข การศึกษา 2 ผู้ดำเนินการทดลองให้ผู้ร่วมการวิจัยทำโจทย์เลข (บวก ลบ และคูณ) จำนวน 80 ข้อ ในเวลา 5 นาทีในรอบแรก และบอกว่าจะให้ทำโจทย์ที่คล้ายกันนี้ในรอบสองซึ่งได้เงินเป็นรางวัลตอบแทน จากนั้นผู้ร่วมการวิจัยถูกสุ่มเข้าสู่เงื่อนไขเหมือนในการศึกษาแรก พบผลเหมือนการศึกษาแรก คือ คนหลงตนเองในระดับสูงจะพยายามอย่างมากเพื่อพิสูจน์ว่าเขาสามารถทำงานที่ยากให้ประสบความสำเร็จได้ แต่พวกเขาไม่ค่อยแสดงความสามารถมากนักในงานที่ง่ายที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าการที่คนหลงตนเองสามารถทำงานที่ยากให้ประสบความสำเร็จได้เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับตนเอง ว่าตนเองมีความสามารถเหนือผู้อื่น ส่วนการศึกษาที่ 3 ในรอบแรกให้ผู้ร่วมการวิจัยขว้างลูกดอก โดยให้ฝึกขว้าง 20 ครั้ง จากนั้นให้เล่นอีกเพื่อเอาเงิน ในการศึกษา

Wallace และ Baumeister ได้เปลี่ยนเงื่อนไขจากงานง่ายและงานยากเป็นการทำงานภายใต้แรงกดดัน พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนความหลงตนเองในระดับสูงสามารถพัฒนาผลงานของตนเองภายใต้เงื่อนไขที่มีแรงกดดันมากได้มากกว่าเงื่อนไขที่มีแรงกดดันน้อย ในขณะที่ผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนความหลงตนเองในระดับต่ำสามารถพัฒนาผลงานของตนเองในเงื่อนไขที่มีแรงกดดันมากได้น้อยกว่าเงื่อนไขที่มีแรงกดดันน้อย นอกจากนี้ในการศึกษาที่ 4 ได้เอาเรื่องการปฏิบัติงานในสังคมมาทดสอบ พบว่า คนหลงตนเองจะแสดงผลงานของตนออกมาได้ดีเมื่อรับรู้ว่าคุณสมบัติของตนจะต้องถูกประเมิน มากกว่าเมื่อรู้ว่าไม่มีการระบุว่าเป็นผลงานของใคร

Brown (2004) ศึกษาเกี่ยวกับความหลงตนเอง ความอหังการ และแนวโน้มที่จะให้อภัย ได้ทำการศึกษากับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 248 คน เป็นเพศหญิง 180 คน เพศชาย 68 คน จากกรรกรอกแบบสอบถาม ผลที่ได้จากการวิจัยคือ ความอหังการที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแนวโน้มในการให้อภัย แต่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเอง ผู้ชายมีความอหังการมากกว่าผู้หญิง ผู้ร่วมการวิจัยที่มีแนวโน้มการให้อภัยในระดับต่ำแต่มีความหลงตนเองในระดับสูงจะมีความอหังการมากที่สุด

เนื่องมาจากว่า งานวิจัยหลายชิ้นที่เกี่ยวกับความหลงตนเอง มักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมในทางลบเป็นส่วนมาก อาจทำให้หลายคนสงสัยว่า การที่เป็นคนหลงตนเองจะมีข้อดีบ้างไหม งานวิจัยของ Sedikides, Rudich, Gregg, Kumashiro, และ Rusbult (2004) สามารถให้คำตอบได้ เพราะคณะผู้วิจัยได้ศึกษาว่าการที่มีความหลงตนเองในระดับปกติจะทำให้มีสุขภาพจิตที่ดีใหม่ในการศึกษาระดับการมีสุขภาพจิต (Psychological health) ที่ดี คณะผู้วิจัยวัดจากตัวแปรความเศร้า ความเหงา ความวิตกกังวล และสุขภาวะ (Subjective well-being) จากการศึกษาทั้งหมด 5 การศึกษา ใช้ผู้ร่วมการวิจัยกว่า 600 คน พบว่า ความนับถือตนเองเป็นตัวแปรเชื่อมแทรกระหว่างความหลงตนเองและสุขภาวะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความนับถือตนเองเป็นตัวแปรเชื่อมแทรกระหว่างความหลงตนเองและความเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเศร้าและความเหงา แต่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสุขภาวะ คนหลงตนเองในระดับสูงจะมีระดับความนับถือตนเองสูง ซึ่งความนับถือตนเองสูงมีความสัมพันธ์กับการที่มีสุขภาพจิตดี

เนื่องจากความนับถือตนเองเป็นรากฐานที่นำไปสู่ความหลงตนเอง เพราะผู้ที่มีความนับถือตนเองสูงมักจะมีความหลงตนเองสูงด้วย หลายการศึกษาพบว่า ความหลงตัวเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความนับถือตนเอง (Emmons, 1984; Jackson, Ervin, & Hodge,

1992; Rhodewalt & Morf, 1995; Watson, Hickman, & Morris, 1996 อ้างถึงใน Foster et al, 2003)

นอกจากนี้ Campbell (1999b อ้างถึงใน Foster et al., 2003) พบว่าความหลงตนเอง มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความนับถือตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากการศึกษาตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้ใน รูปแบบต่าง ๆ ถึง 11 การศึกษา ใช้ผู้ร่วมการวิจัยทั้งสิ้น 2,963 คน

Raskin, Novacek, และ Hogan (1991) ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการความนับถือตนเองของ คนหลงตนเอง พบว่า ตัวแปรความเป็นปรปักษ์ ความยิ่งใหญ่ อำนาจ ความหลงตนเอง ความนับ ถือตนเองมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน บุคคลใช้ความยิ่งใหญ่ อำนาจ และความหลงตนเองในการ จัดการกับความเป็นปรปักษ์และรักษาความนับถือตนเองทางบวก

Campbell, Rudich, และคณะ (2002) ได้เปรียบเทียบความหลงตนเองและความนับถือ ตนเอง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ผลที่ได้ปรากฏว่า ทั้งคนที่หลงตนเองและ คนที่มีความนับถือตนเองสูงจะรับรู้ตนเองเกี่ยวกับลักษณะการทางบวกมากกว่าคนปกติ และมี มุมมองเกี่ยวกับตนเองทางบวก สำหรับคนหลงตนเองจะรับรู้ตนเองฉลาดมากกว่าคนปกติแต่จะ ประเมินลักษณะการที่เกี่ยวกับคุณธรรมของตนเองค่อนข้างต่ำ ในขณะที่คนที่นับถือตนเองสูงรับรู้ ว่าตนเองฉลาดและประเมินลักษณะการที่เกี่ยวกับคุณธรรมของตนเองสูง

คนที่หลงตนเองจะถูกตัดสินว่าเป็นคนชอบสังคมน เช่น ให้ความบันเทิง ไม่น่าเบื่อ (Paulhus, 1998 อ้างถึงใน Campbell, Foster, et al., 2002) และกระตือรือร้น (Raskin & Terry, 1988 อ้างถึงใน Campbell, Foster, et al.) คนที่หลงตนเองจะชอบการชื่นชมและมีเจตคติ ทางบวกกับบุคคลที่ทำให้เขาเกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง (self-worth) ไม่ว่าจะผ่านทางตรงโดย การยกย่องชมเชย (praise) หรือทางอ้อมโดยการทำตามอย่าง (identification)

Rhodewalt และ Morf (1998) ศึกษาถึงการตอบสนองต่อข้อมูลป้อนกลับของคนที่หลง ตนเองเมื่อประสบความสำเร็จเปรียบเทียบกับเมื่อประสบความสำเร็จล้มเหลว ในนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 128 คน พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนความหลงตนเองสูงจะแสดงอารมณ์ในการ ตอบสนองต่อการประสบความสำเร็จหรือการประสบความสำเร็จล้มเหลวมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มี คะแนนความหลงตนเองต่ำ โดยที่คนที่หลงตนเองสูงจะตอบสนองต่อข้อมูลป้อนกลับทางลบ (การประสบความสำเร็จล้มเหลว) ด้วยความโกรธและความวิตกกังวลมากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำ

คนที่หลงตนเองและความสัมพันธ์แบบโรแมนติก

ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คนที่หลงตนเองจะมีความเห็นใจต่อความสัมพันธ์น้อย (Watson, Grisham, Trotter, & Biderman, 1984 อ้างถึงใน Campbell & Foster, 2002) ในความสัมพันธ์แบบโรแมนติก คนที่หลงตนเองจะรายงานว่าเป็นความสัมพันธ์แบบตื้น (shallow) และชั่วคราว (transitory) และขาดการผูกมัด (commitment) (Masterson, 1998 อ้างถึงใน Campbell & Foster) คนที่หลงตนเองจะมองหาการชื่นชมจากคนอื่น สำหรับบุคคลที่ใกล้ชิดคนหลงตนเองจะมองว่าพวกเขาเป็นคนที่ดีพร้อมในทุกด้าน (ซึ่งเป็นในช่วงเริ่มต้นของความสัมพันธ์ เนื่องจากเมื่อเวลาผ่านไปกลับพบว่าคนหลงตนเองมีข้อบกพร่องอย่างมาก) คนที่หลงตนเองจะประเมินคู่รักอย่างอุดมคติ หลังจากนั้นก็จะจบความสัมพันธ์อย่างรวดเร็ว อาจเพราะว่าพบคนที่ดีกว่า หรือรับรู้ความเป็นจริงเกี่ยวกับมุมมองที่ไม่น่าปรารถนา หรือบางทีอาจเพราะคนที่หลงตนเองพบว่าการผูกมัดอย่างแท้จริงและความผูกพันคุกคามตัวตนของเขา คนที่หลงตนเองจะเริ่มต้นความสัมพันธ์ใหม่กับคู่รักคนใหม่ที่ยังมองไม่เห็นข้อบกพร่อง

คนที่หลงตนเองเต็มใจที่จะลดค่าของคู่รักเพื่อที่จะรักษาระดับของความนับถือตนเอง (เช่น John & Robins, 1994; Morf & Rhodewalt, 1993 อ้างถึงใน Campbell & Foster, 2002) ที่เป็นเช่นนี้เพราะคนที่หลงตนเองชอบที่จะผูกพันทางอารมณ์เพียงเล็กน้อย และมีความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัด เพื่อเป็นการเพิ่มการเห็นคุณค่าของตัวเอง

Campbell (1999) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหลงตนเองและความดึงดูดใจแบบโรแมนติก พบว่า เมื่อให้ผู้ร่วมการวิจัยจินตนาการเกี่ยวกับคู่รักในอุดมคติ คนที่หลงตนเองสูงมักจะรายงานถึงคุณสมบัติของบุคคลที่มีลักษณะมุ่งตนเองมากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำ เมื่อผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการวิจัยเลือกคู่รักจากสถานการณ์ที่ได้จัดกระทำให้ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองกับบุคคลที่แสดงชื่นชมตนมีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .10$) ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับบุคคลที่สมบุรณ์แบบ ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและบุคคลที่เรียกร้องการจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับตัวแปรความนับถือตนเอง พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกคู่รักของคนที่หลงตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นคนที่หลงตนเองสูงจะจัดอันดับให้กับบุคคลที่แสดงความชื่นชมผู้ร่วมการวิจัยและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นคนที่หลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อผู้วิจัยจัดกระทำให้เหลือตัวเลือกเพียง 2 ตัวได้แก่บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงเอาใจใส่และ

บุคคลที่แสดงเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ แล้วใส่ตัวแปรเชื่อมแทรกเข้าไป 3 ตัว ได้แก่ สถานภาพ ความนับถือตนเอง และความคล้ายคลึงกัน พบว่า คนที่หลงตนเองสูงจะเลือกบุคคลที่สมบุรณ์แบบ แต่ไม่แสดงเอาใจใส่มากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่ตัวแปรเชื่อมแทรกที่ผู้วิจัยใส่เพิ่มเข้าไปมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและความตั้งใจแบบ โรแมนติกทั้ง 2 ตัว

Campbell, Foster, และคณะ (2002) ศึกษารูปแบบความรักของคนที่หลงตนเอง พบว่า คนที่หลงตนเองมักมีความรักในรูปแบบที่ไม่ผูกมัด เมื่อคณะผู้วิจัยใส่ความต้องการอำนาจและความต้องการความเป็นตัวของตัวเองเป็นตัวแปรเชื่อมแทรกระหว่างความสัมพันธ์ของความหลงตนเองและความรักแบบไม่ผูกมัด พบว่าตัวแปรทั้งสองตัวนี้มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ของความหลงตนเองและความรักแบบไม่ผูกมัด

Campbell และ Foster (2002) ได้ทำการทดลองเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการผูกมัดในความสัมพันธ์แบบโรแมนติก พบว่า ความหลงตนเองมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการผูกมัด เมื่อ Campbell และ Foster ใส่การรับรู้ทางเลือกและความสนใจที่มีต่อทางเลือกเป็นตัวแปรเชื่อมแทรกระหว่างความสัมพันธ์ของความหลงตนเองและการผูกมัด พบว่าตัวแปรทั้งสองตัวนี้มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ของความหลงตนเองและการผูกมัด

จากการที่ได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลงตนเอง สามารถสรุปได้ว่า

1. ความหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์หลายตัว เช่น ความนับถือตนเอง การเพิ่มคุณค่าให้กับตนเอง การทำให้ตนยิ่งใหญ่ขึ้น
2. ความหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดหลายตัว เช่น ความรู้สึกเห็นใจผู้อื่น ความเป็นมิตร ความต้องการความผูกพัน ความผูกมัดในความสัมพันธ์
3. คนที่หลงตนเองเป็นพวกที่ชอบลดค่าคนอื่น เพื่อที่จะเพิ่มคุณค่าให้กับตัวเอง เช่น งานวิจัยของ Rhodewalt และ Morf (1998) และ Campbell, Foster และคณะ (2002) พบผลที่สอดคล้องกันว่า คนหลงตนเองมักโทษเพื่อนร่วมงานของตนเมื่อประสบความล้มเหลวในการทำงาน และเมื่อประสบความสำเร็จในการทำงาน คนหลงตนเองกลับคิดว่าตัวเขามีส่วนในการทำให้งานสำเร็จมากกว่าเพื่อนร่วมงาน

รูปแบบของความหลงตนเองและความดึงดูดใจแบบโรแมนติก

คนหลงตนเองมักจะให้ความสำคัญกับอัตมโนทัศน์ของตนเอง และการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเป็นเหมือนกับสิ่งที่มาช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับคนหลงตนเอง ดังนั้นการเกิดความดึงดูดใจแบบโรแมนติกเป็นเพียงวิธีการหนึ่งที่คนหลงตนเองจะใช้คัดเลือกบุคคลเข้ามาเป็นคู่รักเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีของตนเองต่อบุคคลรอบข้าง ความดึงดูดใจแบบโรแมนติกของคนหลงตนเอง มาจากการให้ความสำคัญกับตนเอง การขาดความต้องการความผูกพันอย่างใกล้ชิด และเพื่อเพิ่มการเห็นคุณค่าให้กับตนเอง

จากการประมวลความรู้ที่ได้จากวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง Campbell (1999) ได้เสนอรูปแบบความดึงดูดใจของคนหลงตนเองไว้ 2 ประเภท ได้แก่

1. **บุคคลที่มีลักษณะมุ่งตัวเอง (Self-Oriented Targets)** หมายถึง บุคคลที่ทำให้ความสำคัญกับตนเองมากกว่าการพยายามรักษาความสัมพันธ์กับคู่รัก

การที่ความดึงดูดใจแบบโรแมนติกสามารถเพิ่มความรู้สึกว่าตนเองมีค่าสำหรับคนหลงตนเอง เกิดมาจาก 2 ปัจจัย ดังนี้

ก) การได้รับการยกย่อง (admiration) คือ การได้รับการชื่นชมจากคู่รัก เช่น ถ้าคนรักของคนหลงตนเองบอกว่า เขาเป็นคนที่น่าดึงดูดใจ เป็นคนที่มีเสน่ห์ จะเป็นการเพิ่มอัตมโนทัศน์ของคนที่หลงตนเองในแง่ของการชื่นชม

หลักฐานที่บ่งชี้ว่าคนหลงตนเองแสวงหาการชื่นชม ได้แก่ Kohut (1977 อ้างถึงใน Campbell, 1999) ที่กล่าวถึงการสะท้อนภาพ และการทดลองของ Rhodewalt และ Morf (1998) ซึ่งพบว่าคนหลงตนเองจะชอบคนที่ให้ข้อมูลป้อนกลับทางบวก (positive feedback) มากกว่าข้อมูลป้อนกลับทางลบ (negative feedback) และ Buss และ Chiodo (1991) พบว่าความหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ชอบแสดงออก (exhibitionistic acts)

ข) การทำตนตามอย่าง (identification) คือ การที่คนหลงตนเองพยายามเชื่อมโยงตนเองเข้ากับแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ เพื่อที่จะทำให้ผู้อื่นมีเจตคติทางบวกหรือยกย่องคนหลงตนเอง เช่น ถ้ามีดาราดังมาหลงรักตน จะเป็นการเพิ่มระดับอัตมโนทัศน์ของคนหลงตนเอง

ความตั้งใจแบบโรแมนติกของคนหลงตนเองเกิดจากการที่คู่รักของตนมีคุณสมบัติภายนอกที่น่าดึงดูดใจ เช่น สมบูรณ์แบบ มีสถานภาพทางสังคมสูง มีสถานะทางการเงินดี รวมถึงการได้รับการชื่นชม และการให้เกียรติจากคู่รัก

2. บุคคลที่มีลักษณะมุ่งผู้อื่น (Other-Oriented Targets) หมายถึง บุคคลที่ให้

ความสำคัญกับการรักษาความสัมพันธ์มากกว่าตนเอง

ผู้วิจัยคาดว่าบุคคลประเภทนี้น่าจะไม่ก่อให้เกิดความตั้งใจแบบโรแมนติกกับคนหลงตนเอง เพราะว่า คนหลงตนเองไม่ต้องการให้เกิดความผูกพันทางอารมณ์ ไม่ต้องการความใกล้ชิด ไม่ต้องการการผูกมัดในความสัมพันธ์ สาเหตุที่คนหลงมีความต้องการความผูกพันทางอารมณ์ต่ำ อาจเป็นเพราะ การผูกพันทางอารมณ์จะนำไปสู่ความรู้สึกที่จะต้องผูกมัดตนเองกับคู่รัก และนำไปสู่การเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของคู่รัก แต่คนหลงมักมองความรักอย่างอุดมคติ ซึ่งเมื่อคนหลงตนเองรับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของคู่รัก อาจทำให้บุคคลประเภทนี้ปฏิเสธการรับรู้ข้อบกพร่องของคู่รัก โดยการยุติความสัมพันธ์

จากรูปแบบของความหลงตนเองและความตั้งใจแบบโรแมนติกและจากงานวิจัยของ Campbell (1999) แสดงให้เห็นว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่มีลักษณะมุ่งตนเอง (เช่น บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่สมบูรณ์แบบ บุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่) มากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำ และคนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่มีลักษณะมุ่งผู้อื่น (เช่น บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบ) มากกว่าคนที่หลงตนเองสูง

ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐาน ดังนี้

ข้อที่ 1 คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น

ข้อที่ 2 คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบ

ข้อที่ 3 คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบ

ข้อที่ 4 คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่

แนวคิดและการวิจัยเรื่องการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ตัวแปรทางวัฒนธรรมจึงเป็นอีกตัวแปรหนึ่งซึ่งไม่น่ามองข้าม เพราะวัฒนธรรมสามารถส่งอิทธิพลต่อลักษณะบุคลิกภาพ (Triandis & Suh, 2002) วัฒนธรรมเป็นเหตุผลซึ่งทำให้เราสามารถอธิบายว่าทำไมคนทางแถบยุโรปจึงมีนิสัยที่แตกต่างไปจากคนเอเชียอย่างเรา วัฒนธรรมเป็นสิ่งหล่อหลอมให้เรามีมุมมองเกี่ยวกับตนเองอย่างไร ซึ่งการที่คนเรามีมุมมองเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกัน ทำให้เรามีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน หรือถึงแม้ว่าจะจะเป็นลักษณะบุคลิกภาพเดียวกันแต่ถ้าเป็นบุคคลจากคนละวัฒนธรรมอาจจะทำให้ลักษณะบุคลิกภาพนั้นแสดงออกในมุมมองที่แตกต่างกัน

Triandis และ Suh (2002) กล่าวว่า บุคลิกภาพเกิดจากอิทธิพลระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม จากการศึกษาของ Rohner (1999 อ้างถึงใน Triandis & Suh) พบว่า ไม่ว่าจะเป็วัฒนธรรมเดียวกันหรือต่างวัฒนธรรม การเลี้ยงดูของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อเด็ก เมื่อพ่อแม่เลี้ยงดูด้วยความรัก เช่น การกอด การสัมผัส การให้ความสะดวกสบาย เด็กจะเติบโตขึ้นเป็นบุคคลที่ชอบเข้าสังคม มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความนับถือตนเองสูง รู้สึกถึงความพอเพียงในตนเอง (self-adequate) และมีมุมมองเกี่ยวกับโลกทางบวก ในขณะที่เมื่อพ่อแม่เลี้ยงดูด้วยการปล่อยปละละเลย เช่น การตี การใช้ถ้อยคำหยาบคาย ดุหมั่น การทอดทิ้ง เด็กจะเติบโตขึ้นกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีความเป็นปรับักษ์ ไม่คงเส้นคงวา มีความนับถือตนเองต่ำ และมีมุมมองเกี่ยวกับโลกทางลบ

Triandis (1989 อ้างถึงใน Triandis & Suh, 2002) อ้างว่าบุคคลในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคล (individualism) เช่น ยุโรปเหนือและตะวันตก อเมริกาเหนือ เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีองค์ประกอบของความเป็นตัวตนส่วนบุคคล (the personal self) เช่น ฉันทุ่่ง ฉันทุ่่งเป็นคนใจดี ส่วนบุคคลในวัฒนธรรมคตริวมหมู่ (collectivism) เช่น เอเชีย แอฟริกา อเมริกาใต้ จะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีองค์ประกอบของตัวตนที่เป็นหมู่คณะ (the collective self) เช่น ครอบครัวฉันคิดว่าฉันยุ่งเกินไป เพื่อนร่วมงานของฉันคิดว่าฉันเป็นคนใจดี

Church (2000 อ้างถึงใน Triandis & Suh, 2002) ได้ศึกษารูปแบบของวัฒนธรรมและบุคลิกภาพซึ่งเป็นการศึกษาในหลาย ๆ วิธีการ เน้นที่ลักษณะการและหลักในการวัดวัฒนธรรมทางจิตวิทยา พบว่า ลักษณะการเป็นสิ่งที่มียู่ในทุกวัฒนธรรม แต่การแสดงออกในวัฒนธรรมคตริวมหมู่จะน้อยกว่าการแสดงออกในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคล

Kitayama, Markus, และ Kurokawa (2000 อ้างถึงใน Triandis & Suh, 2002) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างของอารมณ์ในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคลและวัฒนธรรมคตริวมหมู่ พบว่า

คนอเมริกันรายงานว่า ตนเองมีอารมณ์ที่เกี่ยวกับการมีความสัมพันธ์กับตนเอง (เช่น ความรู้สึกเหนือกว่า ความหยิ่งทะนง ความรู้สึกสมบูรณแบบ) ในขณะที่คนญี่ปุ่นจะรายงานว่า ตนเองมีอารมณ์ที่เกี่ยวกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น (เช่น รู้สึกเป็นมิตร รู้สึกใกล้ชิด การให้ความนับถือ)

Kim, Sharkey, และ Singelis (1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปฏิกริยาในสถานการณ์ที่ลำบากใจ (interactive constraints) ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยฮาวาย จำนวน 308 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายในเรื่องของเชื้อชาติ Kim และคณะใช้สถานการณ์ที่ผูกมัด (bind situations) 4 สถานการณ์ เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน (interdependence self-construals) จะมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความสนใจต่อความรู้สึกของผู้ฟังและการหลีกเลี่ยงการลดคุณค่าของผู้ฟัง และการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง (independence self-construals) มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความชัดเจนในการสื่อสาร ผลการทดลองพบว่า ความชัดเจนในการสื่อสารมีสหสัมพันธ์ทางลบต่อความสนใจต่อความรู้สึกของผู้ฟัง และความสนใจความรู้สึกของผู้ฟังมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการหลีกเลี่ยงการลดคุณค่าของผู้ฟังในระดับสูง ผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองสูงจะประเมินว่าตนเองมีความชัดเจนในการสื่อสารสูง ผู้ร่วมการวิจัยที่มีคะแนนในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันสูงจะประเมินว่าตนเองสนใจความรู้สึกของผู้ฟังสูง

Yamada และ Singelis (1999) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ในมุมมองของวัฒนธรรมแบบผสม (Biculturalism) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้มี 4 ประเภท ได้แก่ แบบวัฒนธรรมแบบผสม (Bicultural) แบบแผนตะวันตก (Western) แบบอนุรักษ์นิยม (Traditional) และ แบบต่อต้านวัฒนธรรม (Culturally-Alienated) Yamada และ Singelis ต้องการทดสอบสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. กลุ่มที่เป็นแบบวัฒนธรรมแบบผสมจะมีคะแนนสูงทั้งในด้านการพึ่งตนเอง (Independent) และการพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependence)
2. กลุ่มที่เป็นแบบแผนตะวันตกจะมีคะแนนสูงในด้านการพึ่งตนเอง และมีคะแนนต่ำในด้านการพึ่งพาซึ่งกันและกัน
3. กลุ่มที่เป็นแบบอนุรักษ์นิยมจะมีคะแนนต่ำในด้านการพึ่งตนเอง และมีคะแนนสูงในด้านการพึ่งพาซึ่งกันและกัน
4. กลุ่มที่เป็นแบบต่อต้านวัฒนธรรมจะมีคะแนนต่ำทั้งในด้านการพึ่งตนเองและการพึ่งพาซึ่งกันและกัน

ผลการทดลอง สนับสนุนสมมติฐานทั้ง 4 ข้อ ดังที่กล่าวมาข้างต้น

Singelis (1994) เป็นผู้พัฒนามาตรวัดการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น (The Self-Construal scale หรือ SCS) เขาได้อธิบายความหมายของตัวแปรที่สำคัญในการพัฒนามาตรวัดนี้

การมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Self-Construal) หมายถึง การรวมกลุ่มของความคิด ความรู้สึกและการกระทำที่เอาใจใส่ต่อความสัมพันธ์ของตนเองที่มีต่อบุคคลอื่น และการที่มองว่าตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่น

การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง (Independent self-construal) หมายถึง การเป็นหนึ่งเดียว และการรับรู้ตนเองในลักษณะที่แยกออกจากบริบททางสังคม

องค์ประกอบของการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง

Singelis (1994) ได้อธิบายองค์ประกอบของการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง ไว้ดังนี้

1. ความสามารถภายใน ความคิด ความรู้สึกของบุคคล
2. การมีลักษณะเฉพาะและการแสดงออกของตัวตน
3. การตระหนักของคุณลักษณะภายใน และการสนับสนุนเพื่อให้นำไปสู่จุดมุ่งหมายของตัวเอง

4. มีการสื่อสารทางตรง

บุคคลที่มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองจะมีมุมมองเกี่ยวกับตนเอง โดยอ้างอิงจาก ความสามารถ คุณลักษณะ และบุคลิกภาพ หรือเป้าหมายของตนเองมากกว่าการอ้างอิงจาก ความคิด ความรู้สึก และการกระทำของบุคคลอื่น มุมมองของบุคคลประเภทนี้ที่มีต่อบุคคลอื่น จะอ้างอิงจากบุคลิกภาพและคุณลักษณะมากกว่าความสัมพันธ์หรือปัจจัยทางบริบท การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองที่พัฒนาแล้วจะเป็นการเพิ่มความนับถือตนเอง (self-esteem)

การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependent self-construal) หมายถึง การยึดหยุ่นในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

องค์ประกอบของการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน

Singelis (1994) ได้อธิบายองค์ประกอบของการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน ไว้ดังนี้

1. การมีคุณสมบัติภายนอกที่โดดเด่น เช่น สถานภาพ บทบาท และ ความสัมพันธ์
2. การแสดงความเป็นเจ้าของ และความเหมาะสม
3. การแสดงออกอย่างถูกกาลเทศะ และ ความเหมาะสมในการแสดงออก
4. มีการสื่อสารทางอ้อมและมีการอ่านจิตใจของคนอื่น

บุคคลที่มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันมีมุมมองเกี่ยวกับตนเอง และบุคคลอื่น โดยอ้างอิงจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความนับถือตนเองของบุคคลประเภทนี้ คือ การรักษาความสงบสุขภายในกลุ่ม และความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์

Markus และ Kitayama (1991 อ้างถึงใน Singelis, 1994) กล่าวว่าตัวตน (self) ในเอเชียจะเป็นคติรวมหมู่ (collectivism) และตัวตนใน ตะวันตก จะเป็นปัจเจกนิยม (individualism) บุคคลไม่ว่าในวัฒนธรรมใด สามารถจะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง และมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน ซึ่งมันเป็นสิ่งที่สามารถวัดได้

นอกจากนี้ Triandis และ Singelis (1998) ได้ศึกษาในเรื่องของปัจเจกนิยมและคติรวมหมู่ คณะผู้วิจัยได้พัฒนามาตร The subjective individualism and collectivism (SINDCOL) ขึ้นมา เพื่อวัดความแตกต่างของบุคคลในเรื่องวัฒนธรรม จำนวน 24 ข้อกระทง เพื่อแบ่งประเภทของบุคคลว่ามีความเป็นปัจเจกบุคคลหรือมีความเป็นคติรวมหมู่ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 265 คน ซึ่งมีหลากหลายเชื้อชาติ คณะผู้วิจัยใช้มาตรวัดการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อตรวจสอบความตรงของมาตร

ข้อกระทงที่วัดความเป็นปัจเจกบุคคล ได้แก่ ข้อที่ 3, 4, 7, 12, 13, 19, 21, 22, 23

ข้อกระทงที่วัดความคติรวมหมู่ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 5, 6, 9, 11, 15, 17, 18, 20, 24

Le (in press) ได้ศึกษาเรื่องความหลงตนเองและความรักที่ไม่มีวุฒิภาวะ (immature love) ในฐานะตัวแปรเชื่อมแทรกระหว่างความเป็นปัจเจกบุคคลแนวตั้ง (Vertical individualism) และความรักรูปแบบไม่ผูกมัด พบว่า ความเป็นปัจเจกบุคคลมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเอง และความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความรักรูปแบบไม่ผูกมัด ซึ่งผลการวิจัย

สอดคล้องกับการศึกษา 2 การศึกษาที่ได้ทำวิจัยก่อนหน้านี้ (Campbell, Foster et al., 2002; Foster et al., 2003) ส่วนการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะที่ตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตัวเอง แต่มีสหสัมพันธ์ทางลบกับความรักแบบไม่ผูกมัดและความรักแบบยังไม่บรรลุนิติภาวะ ในขณะที่เดียวกันไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะที่พาทซึ่งกันและกัน ความรักแบบไม่ผูกมัด ความหลงตนเอง และความรักแบบยังไม่บรรลุนิติภาวะ และพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างตัวแปรความเป็นปัจเจกบุคคลแนวตั้ง กับ การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะที่ตนเอง และ การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะที่พาทซึ่งกันและกัน จากสมมติฐานที่ว่าความหลงตนเองและความรักแบบยังไม่บรรลุนิติภาวะเป็นตัวแปรเชื่อมแทรก ระหว่างความเป็นปัจเจกบุคคลแนวตั้งและความรักแบบไม่ผูกมัด พบว่าตัวแปรทั้งสองตัวนี้มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นบุคคลแนวตั้งและความรักแบบไม่ผูกมัด

Foster และคณะ (2003) ศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคคลในความหลงตนเอง โดยแผ่ขยายกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุชั้ยและในหลากหลายชนชาติ คณะผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีการศึกษาเรื่องความหลงตนเองมา คือ ใช้ผู้ร่วมการวิจัย จำนวน 3,445 คน ซึ่งมีช่วงอายุตั้งแต่ 8 ปีจนถึง 83 ปี และมีความหลากหลายทางเชื้อชาติ เช่น คนผิวขาว คนเชื้อชาติ ละติน อเมริกัน คนเอเชีย คนผิวดำ คนพื้นเมืองอเมริกา คนตะวันออกกลาง โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยกรอกแบบสอบถามผ่านทางเว็บไซต์จิตวิทยาในอินเทอร์เน็ต พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่ยิ่งมีอายุมาก ยิ่งมีความหลงตนเองน้อยลง พบความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติของความหลงตนเอง เมื่อเปรียบเทียบกับ 4 กลุ่มใหญ่ ซึ่งได้แก่ คนผิวขาว คนผิวดำ คนเอเชีย และคนละตินอเมริกันและเมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคต่างๆของโลก พบความแตกต่างระหว่างภูมิภาคใน 5 กลุ่มใหญ่ โดยที่คนอเมริกามีคะแนนความหลงตนเองมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่คนยุโรป อันดับสามได้แก่ คนแคนาดา อันดับที่ดีที่สุดได้แก่ คนเอเชีย อันดับสุดท้าย คือ คนตะวันออกกลาง โดยประเทศใดที่มีความเป็นปัจเจกบุคคลมาก จะทำให้ความหลงตนเองมีความเด่นชัดมากตามไปด้วย และยังพบอีกว่าผู้ชายมีความหลงตนเองมากกว่าผู้หญิง

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ข้างต้นจะเห็นได้ว่าความแตกต่างทางวัฒนธรรมส่งผลต่อระดับของความหลงตนเอง ดังนั้น ในการศึกษาเรื่องรูปแบบการเลือกคู่ของคนหลงตนเอง ตัวแปรทางวัฒนธรรมจึงเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่น่าสนใจเพื่อศึกษาถึงความหลงตนเองในวัฒนธรรมไทยว่ามี ความแตกต่างไปจากความหลงตนเองในวัฒนธรรมตะวันตกหรือไม่

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานข้อที่ 5 ดังนี้
ข้อที่ 5 ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะ
พึ่งตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างในรูปแบบการเลือกคู่ระหว่างคนที่มีบุคลิกภาพหลงตนเองสูง และคนที่มีบุคลิกภาพหลงตนเองต่ำ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในระดับปริญญาตรี โดยเก็บจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 918 คน แบ่งออกเป็น 2 การศึกษา ได้แก่ การศึกษาที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 456 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 134 คะแนน) การศึกษาที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 462 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 – 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) ส่วนการศึกษาในภาพรวมประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง จากการการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 918 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคลที่มีความดึงดูดใจแบบโรแมนติคกับเพศตรงกันข้าม (Heterosexual) เท่านั้น หากผู้วิจัยพบว่าผู้ร่วมการวิจัยคนใดเป็นบุคคลที่มีความดึงดูดใจแบบโรแมนติคต่อเพศเดียวกัน (Homosexual) ผู้วิจัยจะไม่นำแบบสอบถามที่ได้จากผู้ร่วมการวิจัยที่มีความดึงดูดใจต่อเพศเดียวกันมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การศึกษาที่ 1

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความหลงตนเอง แบ่งเป็น 2 ระดับ

1. คนที่หลงตนเองสูง
2. คนที่หลงตนเองต่ำ

ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท แบ่งออกเป็น 4 ตัวแปร ดังนี้

1. คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน
2. คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่
3. คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบ
4. คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น

2.2. การศึกษาที่ 2

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความหลงตนเอง แบ่งเป็น 2 ระดับ

1. คนที่หลงตนเองสูง
2. คนที่หลงตนเองต่ำ

ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท แบ่งออกเป็น 2 ตัวแปร ดังนี้

1. คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่
2. คะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ

2.3 การศึกษาในภาพรวม มีตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

2.3.1 ความหลงตนเอง

2.3.2 การมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น แบ่งเป็น 2 ระดับ

2.3.2.1 การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึงตนเอง

2.3.2.2 การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน

สมมติฐานการวิจัย.

การศึกษาที่ 1 มีสมมติฐาน 2 ข้อ ดังนี้

1. คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น
2. คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบ

การศึกษาที่ 2 มีสมมติฐาน 2 ข้อ ดังนี้

3. คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ
4. คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่

การศึกษาในภาพรวม มีสมมติฐาน 1 ข้อ ดังนี้

5. ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความหลงตนเอง หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลที่ให้ความสำคัญกับตนเองจนเกินความเป็นจริง หมกมุ่นกับความพ้อฝันในเรื่องของอำนาจ ความรุ่งเรือง ความรักในอุดมคติ เชื่อว่า ตนเองเป็นคนพิเศษจึงสมควรที่จะเกี่ยวข้องกับคนพิเศษหรือคนที่มีสถานภาพสูงเท่านั้น และมีความต้องการการชื่นชมจากผู้อื่นอย่างมาก เขามีความเชื่อว่าตนเองสมควรได้รับสิ่งดี ๆ มากกว่าผู้อื่น มีความเห็นแก่ตัวและมุ่งเอาเปรียบผู้อื่น นอกจากนี้บุคคลประเภทนี้มักจะอิจฉา

คนอื่นและคิดว่าตนเองกำลังถูกอิจฉา และชอบวางตัวอยู่เหนือผู้อื่น

ในงานวิจัยนี้ ความหลงตนเอง หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดความหลงตนเองที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรของ Raskin และ Terry (1988) เป็นมาตรประเมินค่าแบบ 5 ช่วง ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินความรู้สึกที่มีต่อตนเอง ในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านความทะนงตน ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (องค์ประกอบ 7 ด้านของมาตรวัดความหลงตนเอง)

ความหลงตนเองแบ่งออกเป็น 2 ระดับ

คนที่หลงตนเองสูง หมายถึง บุคคลที่มีคะแนนที่ได้จากมาตรวัดความหลงตนเอง โดยมีคะแนนสูงกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 73 ของผู้ตอบมาตรวัดความหลงตนเองทั้งหมด

คนที่หลงตนเองต่ำ หมายถึง บุคคลที่มีคะแนนที่ได้จากมาตรวัดความหลงตนเอง โดยมีคะแนนต่ำกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 27 ของผู้ตอบมาตรวัดความหลงตนเองทั้งหมด

การมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น หมายถึง การรวมกลุ่มของ ความคิด ความรู้สึก และการกระทำที่เอาใจใส่ต่อความสัมพันธ์ของตนเองที่มีต่อบุคคลอื่น และ การที่มองว่าตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่น ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ตัดสินใจในการกระทำเรื่องต่าง ๆ ด้วยตัวเอง

การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ตัดสินใจในการกระทำเรื่องต่าง ๆ โดยอาศัยบุคคลรอบข้าง

ในงานวิจัยนี้ การมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากมาตรของ Singelis (1994) เป็นมาตรประเมินค่าแบบ 5 ช่วง ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินความรู้สึกที่มีต่อตนเอง ในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันและด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง (องค์ประกอบ 2 ด้านของมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น)

ความตั้งใจแบบโรแมนติก หมายถึง การที่บุคคลเกิดรู้สึกพึงพอใจในรูปร่างหน้าตา หรือบุคลิกภาพของเพศตรงกันข้าม ทำให้อยากจะเข้าไปใกล้ชิดและทำความรู้จักกับเพศตรงกันข้ามคนนั้นให้มากขึ้น เพื่อที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ไปสู่ความรักแบบคู่รัก

ในงานวิจัยนี้ ความตั้งใจแบบโรแมนติก หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดความตั้งใจแบบโรแมนติก เป็นมาตรประเมินค่า 7 ช่วง โดยให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินความรู้สึกเกี่ยวกับบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท

บุคคลเป้าหมาย หมายถึง บุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งเป็นสถานการณ์สมมติที่มีลักษณะต่าง ๆ จำนวน 6 ลักษณะ สำหรับให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินความตั้งใจแบบโรแมนติก

บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน หมายถึง บุคคลสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีลักษณะแสดงความชื่นชม/ ยกย่อง ต่อผู้ประเมินหรือผู้ร่วมการวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้ ในเรื่องลักษณะนิสัยส่วนตัว และนิสัยในการทำงาน รสนิยม

บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ หมายถึง บุคคลสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีลักษณะแสดงความเอาใจใส่ต่อผู้อื่น อ่อนโยน เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และเป็นมิตร

บุคคลที่สมบุรณ์แบบ หมายถึง บุคคลสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีลักษณะสมบุรณ์แบบในเรื่องรูปร่างหน้าตา ผลการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจ

บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น หมายถึง บุคคลสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีลักษณะเรียกร้องจากผู้ประเมินหรือผู้ร่วมการวิจัยในงานวิจัยครั้งนี้ โดยอธิบายว่าบุคคลผู้นี้มาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่น ขาดความรัก และต้องการให้มีคนมาดูแลเอาใจใส่

บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ หมายถึง บุคคลสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีลักษณะสมบุรณ์แบบในเรื่องรูปร่างหน้าตา ผลการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจ แต่มีเงื่อนไข คือ ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่น ไม่ค่อยมีความเป็นมิตร และไม่มีเมตตา

บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ หมายถึง บุคคลสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีลักษณะแสดงความเอาใจใส่ต่อผู้อื่น อ่อนโยน เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น และเป็นมิตร แต่มีเงื่อนไข คือ หน้าตาธรรมดา มาจากครอบครัวชนชั้นกลาง และไม่ประสบความสำเร็จด้านการเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบว่าคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำมีรูปแบบความตั้งใจแบบโรแมนติกแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2. ทำให้ทราบว่าบุคคลที่หลงตนเองมีความตั้งใจต่อบุคคลที่มีลักษณะมุ่งตัวเองและบุคคลที่มีลักษณะมุ่งผู้อื่นแตกต่างกันหรือไม่
3. ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของความหลงตนเองและการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความตั้งใจแบบโรแมนติก เป็นการวิจัยเชิงทดลองรูปแบบตัวแปรภายในในกลุ่ม 1 ตัวแปร (Within-subjects single factor design) โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรอิสระและความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลเป้าหมายเป็นตัวแปรตามแบบวัดซ้ำ แบ่งเป็น 2 การศึกษา ได้แก่

การศึกษาที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way ANOVA with repeated measure) โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรอิสระและมีคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) เป็นตัวแปรตามแบบวัดซ้ำ

การศึกษาที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรอิสระและมีคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท (บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ) เป็นตัวแปรตามแบบวัดซ้ำ

การศึกษาในภาพรวม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึงตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในระดับปริญญาตรีจาก 5 สถาบันการศึกษา ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 918 คน แบ่งออกเป็น 2 การศึกษา ได้แก่ การศึกษาที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 456 คน ใช้

เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 134 คะแนน) การศึกษาที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 462 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 – 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) ส่วนการศึกษาในภาพรวมประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจากการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 918 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. มาตรวัดความหลงตนเอง
2. มาตรวัดการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น
3. สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย
 - 3.1 สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบูรณแบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1
 - 3.2 สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท (บุคคลที่สมบูรณแบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณแบบ) ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2
4. มาตรวัดความตึงเครียดแบบโรแมนติก

การพัฒนาและลักษณะของมาตรวัด

ผู้วิจัยขออธิบายรายละเอียดของแต่ละมาตร ดังต่อไปนี้

มาตรวัดความหลงตนเอง

ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงในมาตรวัดความหลงตนเอง (The Narcissistic Personality Inventory หรือ NPI) ของ Raskin และ Terry (1988) จำนวน 40 ข้อซึ่งเป็นลักษณะบังคับให้ตอบ (forced choice items) มาดัดแปลงเป็นภาษาไทย และแยกข้อกระทงออกเป็นมาตรรวมการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) จำนวน 80 ข้อ โดยให้มีเนื้อหาเหมาะกับสังคมไทย และได้สร้างข้อกระทงเพิ่มโดยได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาของข้อกระทงจากอาจารย์ที่ปรึกษา จำนวน 40 ข้อ โดยมีข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบใกล้เคียงกัน รวมเป็น 120 ข้อ โดยแบ่งความหลงตนเองออกเป็น 7 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. ด้านอำนาจหน้าที่ (Authority) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 16 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 3 ข้อ (รวม 19 ข้อ)
2. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-Sufficiency) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 12 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 5 ข้อ (รวม 17 ข้อ)
3. ด้านความเหนือกว่า (Superiority) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 10 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 6 ข้อ (รวม 16 ข้อ)
4. ด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 14 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 5 ข้อ (รวม 19 ข้อ)
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 10 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 6 ข้อ (รวม 16 ข้อ)
6. ด้านความทะนงตน (Vanity) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 8 ข้อ (รวม 14 ข้อ)
7. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 12 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 7 ข้อ (รวม 19 ข้อ) รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดความหลงตนเองครั้งที่ 1 จำแนกตามองค์ประกอบ

ด้าน	ข้อกระทงเดิม			ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม			รวม
	ด้าน	ด้าน	รวม	ด้าน	ด้าน	รวม	
	บวก	ลบ		บวก	ลบ		
1. ด้านอำนาจหน้าที่	8	8	16	2	1	3	19
2. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	6	6	12	3	2	5	17
3. ด้านความเหนือกว่า	5	5	10	3	3	6	16
4. ด้านการชอบแสดงออก	7	7	14	3	2	5	19
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	5	5	10	3	3	6	16
6. ด้านความทะนงตน	3	3	6	4	4	8	14
7. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	6	6	12	4	3	7	19
รวม	40	40	80	22	18	40	120

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรรวมการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

หากข้อกระทงมีทิศทางบวก ความหมายในแต่ละช่วงจะหมายความว่าดังนี้

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน
4	หมายถึง	เห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หากข้อกระทงมีทิศทางลบ ความหมายในแต่ละช่วงจะหมายความว่าดังนี้

5	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน
2	หมายถึง	เห็นด้วย
1	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

การประเมินคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดดังกล่าวไปให้กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างมาตรซึ่งเป็นนิสิตปริญญาตรีตอบแบบสอบถาม การพัฒนามาตรครั้งที่ 1 มีข้อกระทงจำนวน 120 ข้อ แบ่งออกเป็น ข้อกระทงเดิม จำนวน 80 ข้อ ข้อกระทงที่คิดเพิ่ม จำนวน 40 ข้อ โดยเป็นข้อกระทงทางบวก จำนวน 62 ข้อ ข้อกระทงทางลบ จำนวน 58 ข้อ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 58 คน เป็นเพศชาย จำนวน 24 คน เพศหญิง จำนวน 34 คน ซึ่งเป็นนิสิตที่เข้าเรียนในวิชา 3800303 การจูงใจมนุษย์ขั้นนำ แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าทีระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ จากร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตาม ตารางของ Herzberg (1983) ($N=55$) และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคงที่แบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 74 ข้อ แบ่งออกเป็นข้อกระทงเดิม จำนวน 45 ข้อ ข้อกระทงที่สร้างขึ้น จำนวน 29 ข้อ โดยเป็นข้อกระทงทางบวก จำนวน 45 ข้อ และข้อกระทงทางลบ จำนวน 29 ข้อ และมีค่าแอลฟาเท่ากับ .95 (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 1) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการพัฒนามาตร ครั้งที่ 1 มีจำนวนน้อย (58 คน) และข้อกระทงของมาตรวัดความหลงตนเองมีขนาดยาว (จำนวน 74 ข้อ) ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อกระทงของมาตรวัดความหลงตนเอง จำนวน 74 ข้อ ไปใช้ในการพัฒนามาตรครั้งที่ 2 ซึ่งเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างมาตรที่เป็นนิสิตปริญญาตรี จำนวน 477 คน เป็นเพศชาย จำนวน 142 คน เพศหญิง จำนวน 335 คน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าทีระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ จากร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์รายข้อ โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตร โดยกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตาม

ตารางของ Minium (1978) (N=400) และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคงที่แบบแอลฟาของครอนบาค ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 73 ข้อ แบ่งออกเป็นข้อกระทงเดิม จำนวน 44 ข้อ ข้อกระทงที่สร้างขึ้น จำนวน 29 ข้อ โดยเป็นข้อกระทงทางบวก จำนวน 45 ข้อ และข้อกระทงทางลบ จำนวน 28 ข้อ และมีค่าแอลฟาเท่ากับ .93 (ดูภาคผนวก ก ตารางที่ ก 2)

เนื่องมาจากว่ามีงานวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและความนับถือตนเอง (เช่น Campbell, 1999a อ้างถึงใน Foster และคณะ, 2003; Raskin และคณะ, 1991; Campbell, Rudich และคณะ, 2002) พบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความนับถือตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้จากการพัฒนามาตรวัดความหลงตนเองครั้งที่ 2 มาหาความสัมพันธ์กับมาตรวัดความนับถือตนเอง ที่สิรินรัตน์ ศรีสรพล (2547) ได้พัฒนาขึ้น มาตรวัดความนับถือตนเองมีข้อกระทงจำนวน 24 ข้อซึ่งเป็นมาตรรวมการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 4 ระดับ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก จำนวน 12 ข้อ และข้อกระทงทางลบ จำนวน 12 ข้อ การวิเคราะห์ความเที่ยงจากข้อกระทงทั้งมาตรของมาตรวัดความนับถือตนเอง มีค่าแอลฟาเท่ากับ .911 และการวิเคราะห์ความตรงของมาตรวัดความนับถือตนเองจากการเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความนับถือตนเองจากกลุ่มที่รู้จักขณะอยู่แล้ว (Known Group) พบว่า มาตรนี้สามารถจำแนกคนที่มีความนับถือตนเองจากกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เมื่อคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดความหลงตนเองและมาตรวัดความนับถือตนเอง ปรากฏว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความนับถือตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .35, p < .01$)

ในการคัดเลือกให้มาตรมีข้อกระทงแต่ละด้านเท่ากัน ใช้เกณฑ์คัดเลือกข้อกระทงที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตรสูงที่สุด 6 ข้อ แรกของแต่ละด้านมาใช้ในมาตรวัดความหลงตนเองที่ใช้จริง รวมข้อกระทงทั้งหมด จำนวน 42 ข้อ แบ่งออกเป็นข้อกระทงเดิม จำนวน 24 ข้อ ข้อกระทงที่สร้างขึ้น จำนวน 18 ข้อ โดยข้อกระทงทางบวก จำนวน 30 ข้อ และข้อกระทงทางลบ จำนวน 12 ข้อ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างมาตรวัดความหลงตนเองที่ใช้ในการพัฒนามาตร ครั้งที่ 1 (120 ข้อ) กับมาตรวัดความหลงตนเองที่ใช้จริง (42 ข้อ) จะเห็นได้ว่า จากข้อกระทงเดิม จำนวน 80 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์และนำมาใช้จริงเพียง 24 ข้อ ในขณะที่ข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 40 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์และนำมาใช้จริง จำนวน 18 ข้อ อาจเนื่องมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ทำให้เมื่อนำข้อกระทงเดิมมาดัดแปลงเป็นภาษาไทยแล้ว ไม่สามารถนำไปใช้ได้กับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสังคมไทย ซึ่งเป็นวัฒนธรรมคิตรวมหมู่ (Collectivism) ในขณะที่

ที่ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม ผู้วิจัยได้คิดเพิ่มโดยอ้างอิงมาจากลักษณะของบุคคลที่อาศัยอยู่ในสังคมไทย จึงทำให้ข้อกระทงที่สร้างเพิ่มมีจำนวนข้อที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกมากกว่าข้อกระทงเดิม

มาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น (The Self-Construal scale หรือ SCS) ที่ Singelis (1994) ได้พัฒนาไว้ มาแปลเป็นสำนวนไทย จำนวน 24 ข้อ และได้สร้างข้อกระทงเพิ่มอีก 27 ข้อ ให้มีทั้งข้อกระทงทางบวกและข้อกระทงทางลบ ซึ่งผู้วิจัยได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับความถูกต้องด้านเนื้อหาข้อกระทงจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้นมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นจึงมีข้อกระทงจำนวนทั้งสิ้น 51 ข้อ

ลักษณะของมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยแบ่งออกเป็น 2 ด้าน

1. ด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependence) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 12 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 15 ข้อ (รวม 27 ข้อ)
2. ด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง (Independence) ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 12 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 12 ข้อ (รวม 24 ข้อ) รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2

จำนวนข้อกระทงในการพัฒนามาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นจำแนกตามองค์ประกอบ

ด้าน	ข้อกระทงเดิม	ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม	รวม
1. ความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน	12	15	27
2. ความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง	12	12	24
รวม	24	27	51

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรรวมการประมาณค่าแบบลิเคิร์ต ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 7 ระดับ คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน ค่อนข้างเห็นด้วย เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

หากข้อกระทงมีทิศทางบวก ความหมายในแต่ละช่วงจะหมายความว่าดังนี้

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
4	หมายถึง	ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน
5	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
6	หมายถึง	เห็นด้วย
7	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หากข้อกระทงมีทิศทางลบ ความหมายในแต่ละช่วงจะหมายความว่าดังนี้

7	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
6	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
5	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
4	หมายถึง	ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน
3	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
2	หมายถึง	เห็นด้วย
1	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ในการประเมินคุณภาพของมาตรวัดนี้ ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดดังกล่าวไปให้กลุ่มตัวอย่างในชั้นสร้างมาตรซึ่งเป็นนิสิตปริญญาตรี จำนวน 261 คนตอบแบบสอบถาม โดยเป็นเพศชาย 58 คน เพศหญิง 203 คน นำข้อมูลที่ได้มาแยกวิเคราะห์เป็นรายด้าน ดังนี้ ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน (จำนวน 27 ข้อ) และด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง (จำนวน 24 ข้อ) โดยทั้ง 2 ด้านใช้การวิเคราะห์ในลักษณะเดียวกัน คือ วิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าที่ระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ จากร้อยละ 27 ของคะแนนรวมของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .05 ตามตารางของ Minium (1978) ($N=200$) และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความคงที่แบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์และค่าแอลฟาในแต่ละด้าน ดังนี้คือ (ดูภาคผนวก ข ตารางที่ ข 1)

ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ 26 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิม จำนวน 11 ข้อ คือ ข้อ 1 5 6 9 10 11 14 17 18 22 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 15 ข้อ คือ ข้อ 23 25 29 30 33 34 35 38 39 41 42 46 47 49 50 51 มีค่าแอลฟาเท่ากับ .82

ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ 24 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิม จำนวน 12 ข้อ คือ ข้อ 2 3 4 7 8 12 13 16 19 20 21 24 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 12 ข้อ คือ ข้อ 26 27 28 31 32 36 37 40 43 44 45 48 มีค่าแอลฟาเท่ากับ .78

ในการหาความตรงของมาตร ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 50 ข้อ มาวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยการใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principle Components) กำหนดปัจจัยออกเป็น 2 ปัจจัยด้วยกัน และหมุนแกนด้วยวิธีแวนิแม็กซ์ (Varimax) ซึ่งผลที่พบจากการวิเคราะห์ปัจจัยครั้งแรกเป็นดังนี้ คือ (ดูภาคผนวก ข ตารางที่ ข 2)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 1 (ปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน) ได้แก่ ข้อกระทงที่ 1 4 5 6 8 9 10 11 13 14 16 17 22 24 25 29 33 34 35 38 41 42 44 46 47 49 51 (รวม 27 ข้อ)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 2 (ปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง) ได้แก่ ข้อกระทงที่ 2 3 7 12 15 18 19 20 21 26 27 28 30 31 32 36 37 39 40 43 45 48 50 (รวม 23 ข้อ)

อย่างไรก็ตาม จากการทำการวิเคราะห์ปัจจัยครั้งแรก ผลปรากฏว่า มีข้อกระทงจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงที่ 4 8 13 16 24 44 ซึ่งเป็นข้อกระทงที่ควรอยู่ในปัจจัยที่ 2 (ปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง) กลับไปอยู่ในปัจจัยที่ 1 ซึ่งเป็นปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน ในขณะเดียวกัน ยังพบอีกว่า มีข้อกระทงจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงที่ 15 18 30 39 50 ซึ่งเป็นข้อกระทงที่ควรอยู่ในปัจจัยที่ 1 (ปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน) กลับไปอยู่ในปัจจัยที่ 2 ซึ่งเป็นปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดข้อกระทงจำนวน 11 ข้อ ดังที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นออก แล้วจึงนำข้อกระทงที่เหลือมาวิเคราะห์ปัจจัยอีกครั้ง ซึ่งผลที่ได้เป็นดังนี้ (ดูภาคผนวก ข ตารางที่ ข 3)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 1 ได้แก่ ข้อกระทงที่ 1 5 6 9 10 11 14 17 22 25 29 33 34 35 38 41 42 46 47 49 51 (รวม 21 ข้อ)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 2 ได้แก่ ข้อกระทงที่ 2 3 7 12 19 20 21 26 27 28 31 32 36 37 40 43 45 48 (รวม 18 ข้อ)

จากการหาความตรงของมาตร พบว่า มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 39 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงเดิม จำนวน 16 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม จำนวน 23 ข้อ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้หาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of

Internal Consistency) พบว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน มีค่าแอลฟาเท่ากับ .83 และปัจจัยความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง มีค่าแอลฟาเท่ากับ .79

เนื่องจากมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นประกอบด้วย 2 ด้าน ผู้วิจัยต้องการให้ข้อกระทงของทั้ง 2 ด้านมีจำนวนเท่ากัน จึงคัดข้อกระทงที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) สูงสุด 15 ข้อแรกของแต่ละด้านมาใช้ ฉะนั้นข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือก มาตราที่ใช้จริงจึงมีทั้งสิ้น 30 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงเดิม จำนวน 10 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม จำนวน 20 ข้อ ผู้วิจัยได้จัดเรียงลำดับใหม่เพื่อความเหมาะสมในการเก็บข้อมูล

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ใช้ในการพัฒนามาตร (51 ข้อ) กับมาตรวัดความหลงตนเองที่ใช้จริง (30 ข้อ) จะเห็นได้ว่า จากข้อกระทงเดิม จำนวน 24 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์และนำมาใช้จริงเพียง 10 ข้อ ในขณะที่ข้อกระทงที่สร้างเพิ่ม จำนวน 27 ข้อ มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์และนำมาใช้จริง จำนวน 20 ข้อ ถึงแม้ว่า ลักษณะบุคลิกภาพจะมีความเป็นสากล แต่ลักษณะบุคลิกภาพในแต่ละวัฒนธรรมอาจมีความแตกต่างกัน ดังนั้นมาตราที่ใช้วัฒนธรรมปัจเจกบุคคล ซึ่งได้ทดสอบแล้วว่า มีประสิทธิภาพ เมื่อนำมาปรับใช้กับวัฒนธรรมคติมรวมหมู่ อาจไม่สามารถจำแนกความแตกต่างของบุคคลได้ชัดเจนนัก จึงทำให้ข้อกระทงเดิมที่สามารถนำไปใช้ได้จริง มีเพียง 10 ข้อ จากทั้งหมด 24 ข้อ

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย

จากงานวิจัยของ Campbell (1999) มีรายละเอียดเกี่ยวกับสถานการณ์และมาตรวัดความตึงเครียดแบบโรแมนติกที่จะใช้ในการวิจัย แต่เนื้อหาบางส่วน of สถานการณ์ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงให้มีเนื้อหาเหมาะสมกับสังคมไทยโดยได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษา จึงสร้างสถานการณ์ 2 สถานการณ์ ให้ผู้ร่วมการวิจัยจินตนาการว่ากำลังอยู่ในงานเลี้ยงที่มีทั้งคนที่ผู้ร่วมการวิจัยรู้จักและคนที่ผู้ร่วมการวิจัยไม่รู้จัก จากนั้น เพื่อนของผู้ร่วมการวิจัยจะแนะนำเพื่อนต่างเพศให้กับผู้ร่วมการวิจัยรู้จัก โดยที่บุคคลเป้าหมายถูกออกแบบให้มีคำบรรยายเหมือนกันทั้งเพศชายและเพศหญิงโดยเปลี่ยนเฉพาะคำสรรพนาม เช่น ถ้าบุคคลเป้าหมายเป็นเพศชายใช้คำสรรพนามว่า “เขา” หรือถ้าบุคคลเป้าหมายเป็นเพศหญิงใช้คำสรรพนามว่า “เธอ”

1. สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมนุญแบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1 จากบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท บุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมนุญแบบถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับคนที่หลงตนเอง โดยวิธีของการได้รับการ

ยกย่องและการทำตามอย่าง (เช่น บุคคลที่มีลักษณะมุ่งตนเอง) ส่วนบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นถูกสร้างขึ้นเพื่อให้คนที่หลงตนเองว่าถูกผูกมัดในการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย (เช่น บุคคลที่มีลักษณะมุ่งผู้อื่น)

ตัวอย่างคำบรรยายของบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน สำหรับเพศชาย ดังนี้

ข. เธอบอกฉันว่า เธอแอบปลื้มคุณมานานแล้ว คุณเป็นคนที่น่าสนใจมาก เธอคิดว่าคุณเป็นคนอ่อนโยน มีมนุษยสัมพันธ์ดีและมีรสนิยมในการแต่งตัว เธอบอกว่าเพื่อนสนิทของเธอที่เคยร่วมงานกับคุณก็ชมว่าคุณเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นในการทำงาน เอาใจใส่เพื่อนร่วมงาน ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอยิ่งประทับใจในตัวคุณมากขึ้น เธอบอกว่าเธอชอบคุณตรงที่คุณเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ นอกจากนี้ เธอยังคิดว่าคุณเป็นคนที่ดูดีที่สุดในงานเลี้ยงนี้อีกด้วย

2. สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท (บุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบ) ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2 จากบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ร่วมการวิจัยตัดสินใจว่า จะให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพที่สมบูรณ์แบบหรือบุคลิกภาพที่แสดงความเอาใจใส่มากกว่ากัน โดยมีเงื่อนไขเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมาย ดังนี้ บุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบ

ตัวอย่างคำบรรยายของบุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ สำหรับเพศชาย ดังนี้

ณ.: เธอเป็นคนยอดเยี่ยมจริงๆ เธอเป็นคนดังของคณะ อีกทั้งยังดูดี หน้าตาดี และมีรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ เป็นนางในฝันของหนุ่ม ๆ หลายคน เธอมาจากตระกูลเก่า ขับรรดสปอร์ตมา มหาวิทยาลัย เธอเป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ขันอยู่เสมอ เป็นประเภทที่อยู่ใกล้ ๆ แล้วทำให้คนอื่นหัวเราะได้ทั้งวัน เธอคนที่เรียนเก่งอยู่ในอันดับต้น ๆ ของคณะแพทย์ แถมเธอเป็นนักกิจกรรมตัวจริงของคณะที่ไม่เคยพลาดกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะเลย

แต่เธอก็เป็นคนที่ไม่เอาใจใส่ดูแลคนอื่นเลยนะ เธอมักคิดถึงตนเองเป็นอันดับแรก เธอไม่มีความสุภาพ ไม่อ่อนโยน อยู่ใกล้แล้วบางทีก็รู้สึกอึดอัด เธอไม่ค่อยมีเพื่อนที่สนิทกันอย่างจริงจัง เธอบอกกับฉันว่า เธอกำลังมองหาคนรู้ใจ ซึ่งจะต้องเป็นบุคคลที่เธอไม่ต้องสนิทสนมหรือเอาใจใส่ด้วยมากนัก เธอค่อนข้างเป็นคนที่ไม่สนใจความรู้สึกของคนอื่น ไม่ค่อยเป็นมิตรกับผู้อื่นมากนัก และไม่มีเมตตามากที่สุดคนหนึ่งที่ฉันเคยรู้จัก

จากนั้นจึงนำสถานการณ์ที่สร้างขึ้นไปให้นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัยและมีคุณสมบัติตามเกณฑ์เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตื่นตัวและบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 66 คน เป็นเพศชาย 33 คน เพศหญิง 33 คน ให้ผู้ร่วมการวิจัยอ่านสถานการณ์ที่สร้างขึ้นและคำบรรยายเกี่ยวกับบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท จากนั้น จึงให้ตอบคำถามเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายว่ามีลักษณะบุคลิกภาพตรงตามที่ต้องการให้รับรู้หรือไม่ ตัวอย่างคำถามสำหรับเพศชาย เช่น “ ท่านคิดว่าใครคือบุคคลที่แสดงความชื่นชมท่านมากที่สุด “ โดยมีคำตอบให้เลือก 4 ข้อ ดังนี้ ก. นางสาว ข.(บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน) ข. นางสาว อ.(บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่) ค. นางสาว ส.(บุคคลที่สมบุรณ์แบบ) ง. นางสาว ร.(บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) เมื่อคำนวณหาความถี่จากแบบสอบถามสำหรับเพศชายและเพศหญิง พบว่า มีผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินว่า ข. เป็นบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 90.90 มีผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินว่า อ. เป็นบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 95.50 มีผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินว่า ส. เป็นบุคคลที่สมบุรณ์แบบ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 75.80 มีผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินว่า ร. เป็นบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 90.90 เมื่อให้ประเมินความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมาย ซึ่งผู้วิจัยนับจากจำนวนผู้ร่วมการวิจัยที่ตอบถูก ตัวอย่างคำถามสำหรับเพศชาย เช่น “ ท่านคิดว่าเธอแสดงความชื่นชมท่านในระดับใด ” มีการตอบ 7 ระดับ ดังนี้ 1 หมายถึง น้อย และ 7 หมายถึง มาก ใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับความเข้ม ดังนี้ 1 – 3 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายมีระดับน้อย 4 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายมีระดับปานกลาง และ 5 - 7 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายมีระดับมาก จากนั้นนับเฉพาะจำนวนผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินความเข้มเท่ากับ 5 หรือมากกว่า 5 ขึ้นไป จาก 7 ช่วงคะแนน พบว่าจำนวนผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายตรงตามเกณฑ์ มีดังนี้ สถานการณ์บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน มีผู้ประเมินตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จำนวน 57 คน จากทั้งหมด 60 คน คิดเป็นร้อยละ 95.00 สถานการณ์บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีผู้ประเมินตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จำนวน 58 คน จากทั้งหมด 63 คน คิดเป็นร้อยละ 92.06 สถานการณ์บุคคลที่สมบุรณ์แบบมีผู้ประเมินตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จำนวน 48 คน จากทั้งหมด 50 คน คิดเป็นร้อยละ 96.00 สถานการณ์บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมีผู้ประเมินตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จำนวน 54 คน จากทั้งหมด 60 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 (ดูภาคผนวก ค ตารางที่ ค 1)

ส่วนสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตั้งใจและบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เป็นเพศชาย 25 คน เพศหญิง 25 คน ให้ผู้ร่วมการวิจัยอ่านสถานการณ์ที่สร้างขึ้นและคำบรรยายเกี่ยวกับบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท จากนั้น จึงให้ตอบคำถามเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายว่ามีลักษณะบุคลิกภาพตรงตามที่ต้องการให้รับรู้หรือไม่ ตัวอย่างคำถามสำหรับเพศชาย เช่น “ ท่านคิดว่าใครคือบุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากที่สุด ” โดยมีคำตอบให้เลือก 2 ข้อ ดังนี้ ก. นางสาว ณ.(บุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่) ข. นางสาว ภ.(บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบ) เมื่อคำนวณหาความถี่พบว่า มีผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินว่า ณ. เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 98.00 และมีผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินว่า ภ. เป็นบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 98.00 เมื่อให้ประเมินความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมาย ซึ่งผู้วิจัยนับจากจำนวนผู้ร่วมการวิจัยที่ตอบถูก ตัวอย่างคำถามสำหรับเพศชาย เช่น “ ท่านคิดว่าเธอมีความสมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ในระดับใด ” มีระดับการตอบ 7 ระดับ ดังนี้ 1 หมายถึง น้อย และ 7 หมายถึง มาก ใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับความเข้ม ดังนี้ 1 – 3 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายมีระดับน้อย 4 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายมีระดับปานกลาง และ 5 - 7 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าความเข้มของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายมีระดับมาก จากนั้นนับเฉพาะจำนวนผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินความเข้มเท่ากับ 5 หรือมากกว่า 5 ขึ้นไปจาก 7 ช่วงคะแนน พบว่าจำนวนผู้ร่วมการวิจัยที่ประเมินลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมายตรงตามเกณฑ์ มีดังนี้ สถานการณ์บุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ มีผู้ประเมินตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จำนวน 42 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 และสถานการณ์บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบมีผู้ประเมินตั้งแต่ 5 ขึ้นไป จำนวน 29 คน จากทั้งหมด 49 คน คิดเป็นร้อยละ 59.18 (ดูภาคผนวก ค ตารางที่ ค 2)

มาตรวัดความตั้งใจแบบโรแมนติก

มาตรวัดความตั้งใจแบบโรแมนติก (ซึ่งต้องใช้ควบคู่กับสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตั้งใจ) ประกอบด้วยข้อคำถามที่จะให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินความรู้สึกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย จำนวน 5 ข้อต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด คำถามของมาตรวัดความตั้งใจแบบโรแมนติก ได้แก่ ข้อที่ 1

“ ท่านคิดว่าบุคคลนี้มีความดึงดูดใจสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด ” ข้อที่ 2 “ ท่านคิดว่า บุคคลนี้จะ เป็นคู่รักที่น่าปรารถนาสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด ” ข้อที่ 3 “ ท่านอยากคบหากับบุคคลนี้มาก น้อยเพียงใด ” คำถามทั้ง 3 ข้อ มีระดับการตอบ 7 ระดับ ดังนี้ 1 หมายถึง *ไม่เลย* และ 7 หมายถึง *มากที่สุด* ส่วนข้อที่ 4 “ ท่านจะรู้สึกต่อตนเองอย่างไรหากท่านคบหากับบุคคลนี้ ” มีระดับการตอบ 7 ระดับ ดังนี้ 1 หมายถึง *แย่ที่สุด* และ 7 หมายถึง *ดีที่สุด* ข้อที่ 5 “ ท่านคิดว่า เพื่อน ๆ ของท่านจะ รู้สึกต่อท่านอย่างไรหากท่านคบหากับบุคคลนี้ ” มีระดับการตอบ 7 ระดับ ดังนี้ 1 หมายถึง *ไม่เห็น ด้วย* และ 7 หมายถึง *เห็นด้วย* โดยมีเกณฑ์ในการแบ่งระดับความดึงดูดใจแบบโรแมนติก ดังนี้ 1.00 – 3.00 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมายใน*ระดับต่ำ* 3.01 - 4.99 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมายใน*ระดับปานกลาง* และ 5.00 - 7.00 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมายใน*ระดับสูง*

ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดทั้ง 3 มาตรและสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคล เป้าหมายมารวมในแบบสอบถามฉบับเดียวกัน โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน คือ (ดูภาคผนวก ง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended) และแบบเลือกตอบ โดยถามถึงข้อมูลโดยทั่วไปของผู้ตอบ เช่น เลขประจำตัวนิตินิติ เพศ อายุ คณะ ชั้นปี และมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 มาตรวัดความหลงตนเอง

เป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับ จาก *ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง* จนถึง *เห็นด้วยอย่างยิ่ง* ประกอบด้วยข้อกระทง จำนวน 42 ข้อ

ตอนที่ 3 มาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

เป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต โดยมีระดับการตอบ 7 ระดับ จาก *ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง* จนถึง *เห็นด้วยอย่างยิ่ง* ประกอบด้วยข้อกระทง จำนวน 30 ข้อ

ตอนที่ 4 สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคลเป้าหมายและมาตรวัดความดึงดูดใจแบบโรแมนติก

มีรายละเอียด ดังนี้

1. สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (บุคคลที่แสดง ความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) และมาตรวัดความดึงดูดใจแบบโรแมนติก (ข้อคำถาม 5 ข้อต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท) ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 1 สำหรับเพศชายและหญิง

2. สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท (บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ) และมาตรวัดความตึงเครียดแบบโรแมนติก (ข้อคำถาม 5 ข้อต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท) ซึ่งใช้ในการศึกษาที่ 2 สำหรับเพศชายและเพศหญิง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีจากสถานที่เก็บข้อมูล ดังต่อไปนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 918 คน แบ่งออกเป็น การศึกษาที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 456 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 134 คะแนน) การศึกษาที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 462 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 – 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) ส่วนการศึกษาในภาพรวมประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจากการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 918 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window ในการทดสอบสมมติฐาน โดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way ANOVA with repeated measure) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1- 4 และวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's, r) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5

การศึกษาที่ 1 มีสมมติฐาน 2 ข้อ ดังนี้

1. คนที่หลงตนเองสูงมีความตึงเครียดแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน

และบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น

2. คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบ

การศึกษาที่ 2 มีสมมติฐาน 2 ข้อ ดังนี้

3. คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ

4. คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่

การศึกษาในภาพรวม มีสมมติฐาน 1 ข้อ ดังนี้

5. ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเรื่องอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความตั้งใจแบบโรแมนติคนี้ แบ่งออกเป็น 2 การศึกษา และมีการศึกษาในภาพรวมสำหรับบางตัวแปร การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอรายงานผลของแต่ละการศึกษาตามลำดับ

ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในระดับปริญญาตรี สถานที่เก็บข้อมูล ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 918 คน แบ่งออกเป็น 2 การศึกษา ได้แก่ การศึกษาที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 456 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 134 คะแนน) การศึกษาที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 462 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 – 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) ส่วนการศึกษาในภาพรวมประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างก่อนที่แบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจากการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 918 คน ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีการศึกษา คณะ และมหาวิทยาลัย ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีการศึกษา คณะ และมหาวิทยาลัย
(N = 918)

ลักษณะ	การศึกษาที่ 1		การศึกษาที่ 2		การศึกษาในภาพรวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ						
ชาย	85	32.70	99	38.70	324	35.30
หญิง	175	67.30	157	61.30	594	64.70
รวม	260	100.00	256	100.00	918	100.00
2. อายุ						
17	-	-	-	-	1	0.10
18	27	10.40	23	9.00	91	9.90
19	85	32.70	73	28.50	282	30.70
20	77	29.60	53	20.70	249	27.10
21	42	16.20	56	21.90	164	17.90
22	20	7.70	37	14.50	89	9.70
23	7	2.70	13	5.10	32	3.50
24	1	0.40	-	-	5	0.50
ไม่ระบุ	1	0.40	1	0.40	5	0.50
รวม	260	100.00	256	100.00	918	100.00
3. ชั้นปีการศึกษา						
ชั้นปีที่ 1	74	28.50	89	34.80	308	33.60
ชั้นปีที่ 2	135	51.90	58	22.70	339	36.90
ชั้นปีที่ 3	20	7.70	53	20.70	135	14.70
ชั้นปีที่ 4	28	10.80	53	20.70	123	13.40
ไม่ระบุ	3	1.20	3	1.20	13	1.40
รวม	260	100.00	256	100.00	918	100.00

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะ	การศึกษาที่ 1		การศึกษาที่ 2		การศึกษาในภาพรวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)	ละ	(คน)	
3. คณะ						
วิศวกรรมศาสตร์	47	18.10	11	4.30	101	11.00
อักษรศาสตร์	3	1.20	4	1.60	12	1.30
วิทยาศาสตร์	8	3.10	31	12.10	69	7.50
รัฐศาสตร์	34	13.10	37	14.50	130	14.20
สถาปัตยกรรมศาสตร์	1	0.40	-	-	1	0.10
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	15	5.80	7	2.70	34	3.70
ครุศาสตร์	27	10.40	6	2.30	65	7.10
นิเทศศาสตร์	10	3.80	92	35.90	182	19.80
เศรษฐศาสตร์	9	3.50	7	2.70	25	2.70
สัตวแพทยศาสตร์	-	-	5	2.00	8	0.90
ทันตแพทยศาสตร์	-	-	4	1.60	6	0.70
เภสัชศาสตร์	1	0.40	1	0.40	4	0.40
นิติศาสตร์	-	-	2	0.80	5	0.50
ศิลปกรรมศาสตร์	-	-	6	2.30	10	1.10
จิตวิทยา	23	8.80	-	-	37	4.00
วิทยาศาสตร์การกีฬา	-	-	3	1.20	4	0.40
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	3	1.20	-	-	4	0.40
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	31	11.90	-	-	57	6.20
วิทยาศาสตร์ประยุกต์	12	4.60	17	6.60	57	6.20
มนุษยศาสตร์	25	9.60	-	-	48	5.20
บริหารธุรกิจ	10	3.80	21	8.20	51	5.60
ไม่ระบุ	1	0.40	2	0.80	8	0.90
รวม	260	100.00	256	100.00	918	100.00

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะ	การศึกษาที่ 1		การศึกษาที่ 2		การศึกษาในภาพรวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)	ละ	(คน)	
4. มหาวิทยาลัย						
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	150	57.70	131	51.20	490	53.40
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	21	8.10	108	42.20	226	24.60
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	12	4.60	17	6.60	57	6.20
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต	46	17.70	-	-	86	9.40
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	31	11.90	-	-	59	6.40
รวม	260	100.00	256	100.00	918	100.00

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 17 - 24 ปี โดยมีจำนวนของผู้ที่มีอายุ 19 - 20 ปี มากที่สุด และมีนิสัยในทุกชั้นปี เป็นนิสัยชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 มากกว่าชั้นปีอื่น ๆ มาจากหลากหลายสาขาวิชาและหลายสถาบันการศึกษา

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรและการทดสอบสมมติฐาน

การศึกษาที่ 1

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

1. ผลการวิเคราะห์คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของคะแนนความหลงตนเองของคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง แสดงในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4

จำนวนตัวอย่าง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนความหลงตนเอง จำแนกตามคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง

ความหลงตนเอง	จำนวน ตัวอย่าง (คน)	คะแนน ต่ำสุด	คะแนน สูงสุด	พิสัย คะแนน	M	SD	CV
คนที่หลงตนเองต่ำ	127	79	111	42-210	101.73	7.27	0.07
คนที่หลงตนเองสูง	133	134	173	42-210	144.25	9.04	0.06

จากการนำมาตรวจวัดความหลงตนเองไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 456 คนตอบ ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่หลงตนเองต่ำและสูง ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 260 คน แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความหลงตนเองในคนที่หลงตนเองต่ำ ($M = 101.73$) น้อยกว่าคนที่หลงตนเองสูง ($M = 144.25$) เมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์ของการกระจายของคะแนนความหลงตนเองของคนีหลงตนเองต่ำ ($CV = 0.07$) และคนที่หลงตนเองสูง ($CV = 0.06$) จะเห็นได้ว่าคะแนนความหลงตนเองในคนที่หลงตนเองต่ำมีการกระจายมากกว่าคนที่หลงตนเองสูงเพียงเล็กน้อย

2. ผลการวิเคราะห์ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท จำแนกตามระดับความหลงตนเอง แสดงในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท จำแนกตามระดับความหลงตนเอง

บุคคลเป้าหมาย	คนที่หลงตนเองต่ำ ($n = 127$)		คนที่หลงตนเองสูง ($n = 133$)	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
1. บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน	3.72	1.06	4.23	1.14
2. บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่	5.07	1.11	5.29	1.14
3. บุคคลที่สมบุรณ์แบบ	4.02	1.32	4.91	1.33
4. บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น	2.86	1.27	2.77	1.22

จากตารางที่ 5 เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภทจำแนกตามระดับความหลงตนเอง ปรากฏว่า คนที่หลงตนเองต่ำประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีความพึงพอใจแบบโรแมนติกมากที่สุด ($M = 5.07$) รองลงมา ได้แก่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ ($M = 4.02$) อันดับที่ 3 ได้แก่ บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน ($M = 3.72$) และประเมินว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกน้อยที่สุด ($M = 2.86$) เมื่อพิจารณาระดับความพึงพอใจที่คนหลงตนเองต่ำประเมินให้แก่บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ซึ่งมีค่าเท่ากับ ($M = 5.07$) จะเห็นได้ว่า เป็นระดับการพึงพอใจที่สูง และประเมินให้กับบุคคลที่สมบุรณ์แบบ ($M = 4.02$) และบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน ($M = 3.72$) ในระดับปานกลาง แต่ประเมินให้กับบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น ($M = 2.86$) ในระดับต่ำ

ส่วนคนที่หลงตนเองสูงประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีความพึงพอใจแบบโรแมนติกมากที่สุด ($M = 5.29$) รองลงมา ได้แก่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบและบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน ($M = 4.91$ และ $M = 4.23$ ตามลำดับ) และประเมินว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกน้อยที่สุด ($M = 2.77$) เมื่อพิจารณาพิสัยของคะแนนความพึงพอใจซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 1 - 7 จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองสูงประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีระดับความพึงพอใจสูง และประเมินว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบและบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนมีระดับความพึงพอใจปานกลางค่อนข้างสูง ส่วนบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นได้รับการประเมินว่ามีระดับความพึงพอใจต่ำ

การทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

ADMIR หมายถึง คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน

CARE หมายถึง คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่

PERF หมายถึง คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบูรณ์แบบ

NEEDY หมายถึง คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 - 2 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way ANOVA with repeated measure) และเมื่อพบความแตกต่างจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Bonferroni ต่อไป

สมมติฐานข้อที่ 1 คนที่หลงตนเองสูงมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น

สมมติฐานข้อที่ 2 คนที่หลงตนเองต่ำมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบ

เมื่อพิจารณาผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มโดยใช้ Levene's F Test พบว่าคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก เพราะค่า F ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าข้อมูลสอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ว่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นอกจากนี้ค่าสถิติ Box's M ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท ไม่มีความแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6

ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนโดยใช้ Levene's F Test

	F	df 1	df 2	Sig.
ADMIR	0.04	1	258	.848
CARE	0.08	1	258	.772
PERF	0.00	1	258	.954
NEEDY	0.70	1	258	.403

หมายเหตุ Box's M = 10.39, F = 1.02, df 1 = 10, df 2 = 316,684, sig = .422

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท เพื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกระหว่างบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท พบว่า ค่าสถิติทั้ง 4 ชนิดของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทมีความแตกต่างกัน ส่วนผลการวิเคราะห์ผลปฏิสัมพันธ์ (Interaction effect) ระหว่างผลการวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทและความหลงตนเอง พบว่า ค่าสถิติทั้ง 4 ชนิดของความแปรปรวนของผลปฏิสัมพันธ์ระหว่างทั้งตัวแปร 2 ตัวแปร มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรพหุนามแบบวัดซ้ำ (Repeated measure manova) ของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทระหว่างกลุ่มนิสิตที่มีความหลงตนเองต่างกัน 2 กลุ่ม

Effect		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
TARGETS	Pillai's Trace	0.71	205.48	3.00	256.00	.000
	Wilk's Lambda	0.29	205.48	3.00	256.00	.000
	Hotelling's Trace	2.41	205.48	3.00	256.00	.000
	Roy's Largest Root	2.41	205.48	3.00	256.00	.000
* GROUP	Pillai's Trace	0.10	9.38	3.00	256.00	.000
	Wilk's Lambda	0.90	9.38	3.00	256.00	.000
	Hotelling's Trace	0.11	9.38	3.00	256.00	.000
	Roy's Largest Root	0.11	9.38	3.00	256.00	.000

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท พบว่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของผลหลัก (Main effect) ของความหลงตนเอง มีนัยสำคัญทางสถิติโดยค่า $F(1, 258) = 16.73, p < .001$ แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคนที่หลงตนเองต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อควบคุมความแตกต่างระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทให้คงที่ และความแปรปรวนภายในกลุ่มของผลหลักของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภทมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่า $F(2.91, 750.67) = 219.21, p < .001$ แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อควบคุมความแตกต่างระหว่างความหลงตนเองต่ำและสูงให้คงที่ นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภทยังมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่า $F(3, 750.67) = 9.60, p < .001$ แสดงว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่

มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มคนที่หลงตนเองต่ำและสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตารางที่ 8

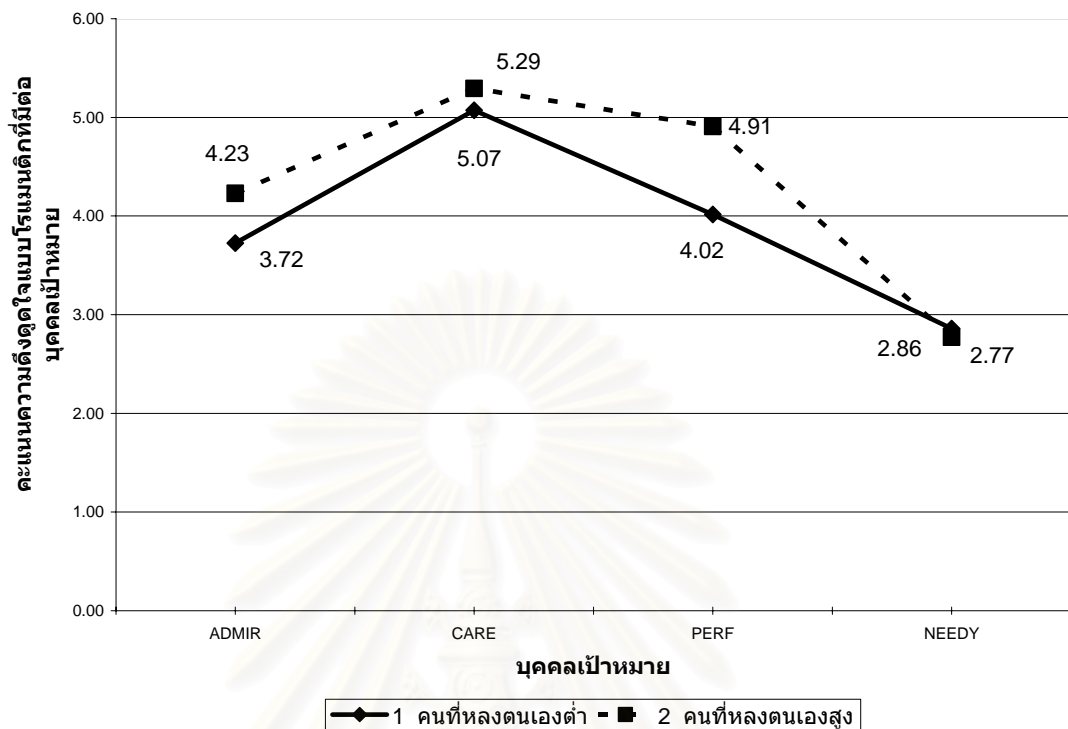
ตารางที่ 8

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำของคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทในคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F	Sig.
<i>ระหว่างกลุ่ม</i>				
ความหลงตนเอง (A)	1	37.82	16.73	.000
ความคลาดเคลื่อน	258	2.26		
<i>ภายในกลุ่ม</i>				
ความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (B)	2.91	256.24	219.21	.000
ปฏิสัมพันธ์ (A X B)	3	11.62	9.60	.000
ความคลาดเคลื่อน	750.67	1.21		

เมื่อพิจารณาจากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่ามีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความหลงตนเองและคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงประเมินความดึงดูดใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทแตกต่างกัน แสดงในแผนภูมิที่ 1

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 1

การเปรียบเทียบค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง

จากการที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและคะแนนความพึงพอใจที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภทมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกระหว่างบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทเป็นรายคู่ในแต่ละกลุ่ม (สำหรับคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ) โดยวิธีของ Bonferroni แสดงในตารางที่ 9

สำหรับคนที่หลงตนเองสูง เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท พบว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่ไม่ได้มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลแสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 และ .05 ตามลำดับ ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 เพียงบางส่วน

สำหรับคนที่หลงตนเองต่ำ เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท พบว่า คนที่หลงตนเองต่ำมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่ไม่ได้น้อยกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่หลงตนเองต่ำมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 เพียงบางส่วน

ตารางที่ 9

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกระหว่างบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทเป็นรายคู่ในแต่ละกลุ่ม (สำหรับคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ) โดยวิธีของ Bonferroni (N = 260)

บุคคลเป้าหมาย	ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิต			
	1	2	3	4
คนที่หลงตนเองสูง				
1. ADMIR (4.23)		-1.07***	-0.68***	1.46***
2. CARE (5.29)			0.39*	2.52***
3. PERF (4.91)				2.14***
4. NEEDY (2.77)				
คนที่หลงตนเองต่ำ				
1. ADMIR (3.72)		-1.35***	-0.29	0.87***
2. CARE (5.07)			1.06***	2.21***
3. PERF (4.02)				1.16***
4. NEEDY (2.86)				

หมายเหตุ ค่าในวงเล็บ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจ

* $p < .05$. *** $p < .001$.

การศึกษาที่ 2

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

3. ผลการวิเคราะห์คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของคะแนนความหลงตนเองของคนี่หลงตนเองต่ำและคนี่หลงตนเองสูง แสดงในตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 10

จำนวนตัวอย่าง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนความหลงตนเอง จำแนกตามคนี่หลงตนเองต่ำและคนี่หลงตนเองสูง

ความหลงตนเอง	จำนวน ตัวอย่าง (คน)	คะแนน ต่ำสุด	คะแนน สูงสุด	พิสัย คะแนน	M	SD	CV
คนี่หลงตนเองต่ำ	126	67	111	42-210	99.67	9.30	0.09
คนี่หลงตนเองสูง	130	132	176	42-210	142.63	10.51	0.07

จากการนำมาตรวจวัดความหลงตนเองไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 462 คนตอบใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่หลงตนเองต่ำและสูง ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 256 คน แบ่งเป็นคนี่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนี่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 - 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความหลงตนเองในคนี่หลงตนเองต่ำ ($M = 99.67$) น้อยกว่าคนี่หลงตนเองสูง ($M = 142.63$) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนนความหลงตนเองของคนี่หลงตนเองต่ำ ($CV = 0.09$) และคนี่หลงตนเองสูง ($CV = 0.07$) จะเห็นได้ว่าคะแนนความหลงตนเองในคนี่หลงตนเองต่ำมีการกระจายมากกว่าคนี่หลงตนเองสูง

4. ผลการวิเคราะห์ค่ามัธยฐานเลขคณิต (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท จำแนกตามระดับของคนที่หลงตนเอง แสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11

ค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท จำแนกตามระดับของคนที่หลงตนเอง

บุคคลเป้าหมาย	คนที่หลงตนเองต่ำ ($n = 126$)		คนที่หลงตนเองสูง ($n = 130$)	
	M	SD	M	SD
1. บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดง ความเอาใจใส่	2.58	1.09	2.57	1.20
2. บุคคลที่แสดงเอาใจใส่แต่ไม่ สมบุรณ์แบบ	5.09	1.16	4.56	1.29

จากตารางที่ 11 เมื่อพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจที่หลงตนเองประเมินบุคคลเป้าหมาย จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองต่ำประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีความตั้งใจ ($M = 5.09$) มากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ ($M = 2.58$) เมื่อพิจารณาระดับความตั้งใจที่คนหลงตนเองต่ำประเมินให้แก่บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบซึ่งมีค่าเท่ากับ ($M = 5.09$) จะเห็นได้ว่าเป็นระดับการตั้งใจที่สูง แต่ประเมินให้กับบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ ($M = 2.58$) ในระดับต่ำ

ส่วนบุคคลที่มีความหลงตนเองสูงประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีความตั้งใจ ($M = 4.56$) มากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ ($M = 2.57$) เมื่อพิจารณาพิสัยของคะแนนความตั้งใจซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 1 - 7 จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองสูงประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีระดับความตั้งใจปานกลางค่อนข้างสูงและประเมินว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มีความตั้งใจในระดับต่ำ

การทดสอบสมมติฐาน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

PERF-NCARE หมายถึง คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงเอาใจใส่

CARE-NPERF หมายถึง คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3-4 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way ANOVA with repeated measure) และเมื่อพบความแตกต่างจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Bonferroni ต่อไป

สมมติฐานข้อที่ 3 คนที่หลงตนเองสูงมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ

สมมติฐานข้อที่ 4 คนที่หลงตนเองต่ำมีความพึงพอใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงเอาใจใส่

เมื่อพิจารณาผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างกลุ่มโดยใช้ Levene's F Test พบว่าตัวแปรไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก เพราะค่า F ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าข้อมูลสอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ว่าความแปรปรวนของข้อมูลเท่ากัน นอกจากนี้ค่าสถิติ Box's M ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทไม่มีความแตกต่างกัน แสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12

ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนโดยใช้ Levene's F Test

	F	df 1	df 2	Sig
PERNF-NCARE	0.78	1	254	.379
CARE-NPERF	1.03	1	254	.311

หมายเหตุ Box's $M = 2.490$, $F = 0.823$, df 1 = 3, df 2 = 11,985,579, sig = .481

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทเพื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกระหว่างบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท พบว่า ค่าสถิติทั้ง 4 ชนิดของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกมีความแตกต่างกันระหว่างบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท ส่วนผลการวิเคราะห์ผลปฏิสัมพันธ์ (Interaction effect) ระหว่างผลการวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทและความหลงตนเอง พบว่า ค่าสถิติทั้ง 4 ชนิดของความแปรปรวนของปฏิสัมพันธ์ระหว่างทั้งตัวแปร 2 ตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทมีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง ดังแสดงในตารางที่ 13

ตารางที่ 13

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของตัวแปรพหุนามแบบวัดซ้ำ (Repeated measure manova) ของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทระหว่างนิสิตที่มีความหลงตนเองต่างกัน 2 กลุ่ม

Effect		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
TARGETS	Pillai's Trace	0.64	446.51	1.00	254.00	.000
	Wilk's Lambda	0.36	446.51	1.00	254.00	.000
	Hotelling's Trace	1.76	446.51	1.00	254.00	.000
	Roy's Largest Root	1.76	446.51	1.00	254.00	.000
TARGETS	Pillai's Trace	0.02	5.74	1.00	254.00	.017
* GROUP	Wilk's Lambda	0.98	5.74	1.00	254.00	.017
	Hotelling's Trace	0.23	5.74	1.00	254.00	.017
	Roy's Largest Root	0.23	5.74	1.00	254.00	.017

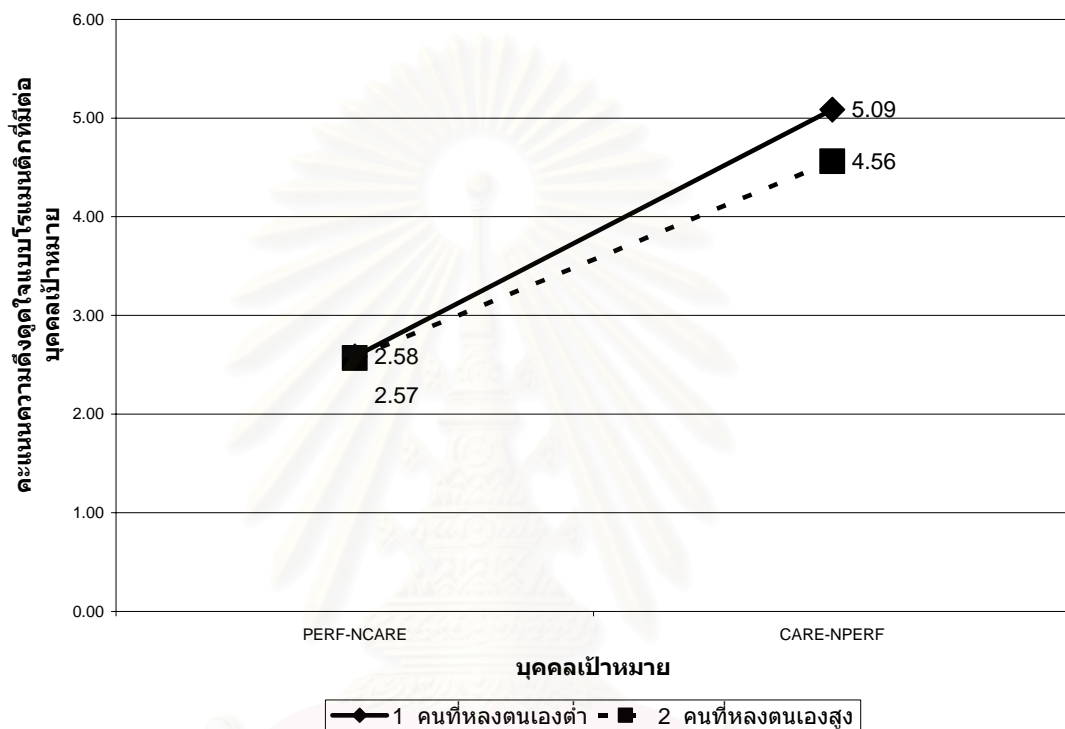
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท ดังเสนอในตารางที่ 14 พบว่า ความแปรปรวนระหว่างกลุ่มของผลหลักของความหลงตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่า $F(1,254) = 6.80$, $p = .01$ แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคนที่หลงตนเองต่ำและสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อควบคุมความแตกต่างระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทให้คงที่ และความแปรปรวนภายในกลุ่มของผลหลักของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่า $F(1,254) = 446.51$, $p < .001$ แสดงว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อควบคุมความแตกต่างระหว่างความหลงตนเองต่ำและสูงให้คงที่ นอกจากนี้ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท ยังมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่า $F(1,254) = 5.74$, $p < .05$ แสดงว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มคนที่หลงตนเองต่ำและสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในตารางที่ 14

ตารางที่ 14

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำของคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท ในคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง

แหล่งความแปรปรวน	df	MS	F	Sig.
<i>ระหว่างกลุ่ม</i>				
ความหลงตนเอง (A)	1	9.25	6.80	.010
ความคลาดเคลื่อน	254	1.36		
<i>ภายในกลุ่ม</i>				
ความตั้งใจต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท (B)	1	642.97	446.51	.000
ปฏิสัมพันธ์ (A X B)	1	8.26	5.74	.017
ความคลาดเคลื่อน	254	1.44		

เมื่อพิจารณาจากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่ามีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความหลงตนเองและคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำประเมินความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทได้แตกต่างกัน แสดงในแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2

การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทระหว่างคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ

จากการที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกระหว่างบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทเป็นรายคู่ในแต่ละกลุ่ม (สำหรับคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ) ด้วยวิธีของ Bonferroni

สำหรับคนที่หลงตนเองสูง เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท พบว่า คนที่หลงตนเอง

สูงไม่ได้มีความดึงดูดใจต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ ดังนั้นผลการวิจัยจึง *ไม่สนับสนุน* สมมติฐานข้อที่ 3 เมื่อทดสอบเพิ่มเติมกลับพบว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

สำหรับคนที่หลงตนเองต่ำ เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภท พบว่า คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ *สนับสนุน* สมมติฐานข้อที่ 4

การศึกษาในภาพรวม

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

5. ผลการวิเคราะห์คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของคะแนนความหลงตนเองและคะแนนการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น แสดงในตารางที่ 15 ดังนี้

ตารางที่ 15

คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์การกระจาย (CV) ของคะแนนความหลงตนเองและคะแนนการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ตัวแปร	จำนวน (คน)	คะแนน ต่ำสุด	คะแนน สูงสุด	พิสัย คะแนน	M	SD	CV
1. ความหลงตนเอง	918	67	176	42-210	122.34	17.91	0.15
2. การมองตนในแง่ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น							
2.1 ความสัมพันธ์ในลักษณะ พึ่งพาซึ่งกันและกัน	918	41	105	15-105	84.95	9.11	0.11
2.2 ความสัมพันธ์ใน ลักษณะพึ่งตนเอง	918	36	96	15-105	69.32	9.84	0.14

จากตารางที่ 15 พบว่าตัวแปรความหลงตนเองซึ่งได้จากผู้ตอบแบบสอบถามก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจากการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวน 918 คน มีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 67 และคะแนนสูงสุดเท่ากับ 176 มีค่ามัธยฐานเลขคณิตเท่ากับ 122.34 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างในภาพรวมมีระดับความหลงตนเองปานกลาง มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 17.91 และตัวแปรการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน จำนวน 918 คน มีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 41 และคะแนนสูงสุดเท่ากับ 105 มีค่ามัธยฐานเลขคณิตเท่ากับ 84.95 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.11 และความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง จำนวน 918 คน มีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 36 และคะแนนสูงสุดเท่ากับ 96 มีค่ามัธยฐานเลขคณิตเท่ากับ 69.32 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.84 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันและลักษณะพึ่งตนเอง จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันมากกว่ามีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองซึ่งเป็นการแสดงออกในวัฒนธรรมตะวันออก เมื่อพิจารณาสัมประสิทธิ์ของการกระจาย พบว่า ตัวแปรความหลงตนเองมีการกระจายมากกว่าตัวแปรการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's, r)

สมมติฐานข้อที่ 5 ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความหลงตนเองกับตัวแปรการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น พบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .41, p < .001$) และมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ยังพบว่าการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ แสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

(N = 918)

ตัวแปร	1	2	3
1. ความหลงตนเอง		.41***	-.02
2. การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง			.05
3. การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน			

*** $p < .001$.

ผลการวิเคราะห์เพิ่มเติม

นอกเหนือไปจากผลการวิเคราะห์ตามสมมติฐานที่ตั้งเอาไว้แล้ว ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมด้วย ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ ดังนี้

การศึกษาที่ 1

1. ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติคระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท (บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) โดยวิธีของ Bonferroni

จากการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติคที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทเป็นรายคู่ในแต่ละกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 – 2 ดังที่ได้เสนอไว้ในหน้า 51 – 56 ซึ่งผลที่ได้จากการวิเคราะห์ในครั้งนี้เหมือนกับ ตารางที่ 6 – 8 ที่ได้เสนอไปข้างต้น จึงขอไม่เสนอข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ซ้ำอีก แต่จะเสนอตารางที่เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติคระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท ดังนี้

ตารางที่ 17

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติก
ระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทเป็นรายกลุ่ม
โดยวิธีของ Bonferroni (N = 260)

บุคคลเป้าหมาย	ความหลงตนเอง	ความแตกต่างระหว่าง ค่ามัชฌิมเลขคณิต	
		1	2
บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน	1. คนที่หลงตนเองต่ำ (3.72)		
	2. คนที่หลงตนเองสูง (4.23)		-0.51***
บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่	1. คนที่หลงตนเองต่ำ (5.07)		
	2. คนที่หลงตนเองสูง (5.29)		-0.22
บุคคลที่สมบุรณ์แบบ	1. คนที่หลงตนเองต่ำ (4.02)		
	2. คนที่หลงตนเองสูง (4.91)		-0.89***
บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น	1. คนที่หลงตนเองต่ำ (2.86)		
	2. คนที่หลงตนเองสูง (2.77)		0.09

หมายเหตุ ค่าในวงเล็บ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจ

*** $p < .001$.

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูง จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองต่ำประเมินว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมีระดับความพึงพอใจแบบโรแมนติกแตกต่างจากคนที่หลงตนเองสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 สำหรับบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นพบความแตกต่างของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกระหว่างคนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท และความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเอง

สูงและคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 456 คน ในการศึกษาที่ 1 มาทำการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทและความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ ดังแสดงในตารางที่ 18

ตารางที่ 18

ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทและความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ (N = 456)

ความหลงตนเอง	บุคคลเป้าหมาย			
	ADMIR	CARE	PERF	NEEDY
1. ด้านอำนาจหน้าที่	.15***	.01	.21***	.04
2. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	.10*	.03	.19***	.02
3. ด้านความเหนือกว่า	.17***	.11*	.20***	.06
4. ด้านการขอแสดงออก	.15***	.13***	.20***	.09
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	.15***	.10*	.22***	-.02
6. ด้านความทะนงตน	.08	.07	.15***	.17***
7. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	.04	-.01	.06	-.03
ความหลงตนเอง (รวม)	.16***	.04	.27***	-.05

หมายเหตุ ค่าคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายที่ใช้ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับความหลงตนเอง เป็นคะแนนรวมก่อนที่จะหารด้วยจำนวนข้อ

* $p < .05$. *** $p < .001$.

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนกับความหลงตนเองในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการขอแสดงออก และด้านการแสวงหาผลประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .15, .10, .17, .15$ และ $.15$ ตามลำดับ, $p < .001, p < .05, p < .001, p < .001$ และ $p < .001$ ตามลำดับ) และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านความทะนงตน ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่กับความหลงตนเองในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความทะนงตน แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .11, .13$ และ $.10$ ตามลำดับ, $p < .05$, $p < .001$ และ $p < .05$ ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบรูณ์แบบกับความหลงตนเองในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบรูณ์แบบมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านความทะนงตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .21, .19, .20, .20, .22$ และ $.15$ ตามลำดับ, $p < .001$) และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นกับความหลงตนเองในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความเหนือกว่า ด้านการชอบแสดงออก แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความหลงตนเองในด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านความทะนงตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .17$, $p < .001$)

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทกับความหลงตนเองในภาพรวม พบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .16$, $p < .001$) คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความดูแลเอาใจใส่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเอง แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มี

นัยสำคัญทางสถิติ คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .27, p < .001$) ส่วนคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่เรียกกรังจากผู้อื่นมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความหลงตนเอง แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การศึกษาที่ 2

3. ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกระหว่างคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท (บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ) โดยวิธีของ Bonferroni

จากการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายทั้ง 2 ประเภทเป็นรายคู่ในแต่ละกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3-4 ดังที่ได้เสนอไว้ในหน้า 58 - 61 ซึ่งผลที่ได้จากการวิเคราะห์ในครั้งนี้เหมือนกับ ตารางที่ 12 - 14 ที่ได้เสนอไปข้างต้น จึงขอไม่เสนอข้อมูลเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ซ้ำอีก

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ จะเห็นได้ว่า คนที่หลงตนเองสูงประเมินว่าบุคคลแสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีระดับความพึงพอใจแบบโรแมนติกแตกต่างจากคนที่หลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สำหรับบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่พบความแตกต่างของคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกระหว่างคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท และความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 462 คนในการศึกษาที่ 2 มาทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภท และความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ ดังแสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย

2 ประเภทและความหลงตนเองจำแนกตามองค์ประกอบ (N = 462)

ความหลงตนเอง	บุคคลเป้าหมาย	
	PERF-NCARE	CARE-NPERF
1. ด้านอำนาจหน้าที่	.09*	-.06
2. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	.09*	-.03
3. ด้านความเหนือกว่า	.05	-.02
4. ด้านการชอบแสดงออก	.13**	.02
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	.11*	-.08
6. ด้านความทะนงตน	.08	.09
7. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	.04	-.09
ความหลงตนเอง (รวม)	.05	-.13**

หมายเหตุ ค่าคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมายที่ใช้ในการ

วิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับความหลงตนเอง เป็นคะแนนรวมก่อนที่จะหารด้วยจำนวนข้อ

* $p < .05$. ** $p < .01$.

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่กับความหลงตนเองในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านการชอบแสดงออก ด้านการแสวงหาผลประโยชน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .09, .09, .13$ และ $.11$ ตามลำดับ, $p < .05, p < .05, p < .01$ และ $p < .05$ ตามลำดับ) และมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านความเหนือกว่า ด้านความทะนงตน ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบกับความหลงตนเองในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความพึงพอใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความหลงตนเองในด้านอำนาจหน้าที่ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านความ

เหนือกว่า ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ และด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเองในด้านการชอบแสดงออก ด้านความทะนงตน แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทกับความหลงตนเองในภาพรวม พบว่า คะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่สมบูรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงตนเอง แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนคะแนนความตั้งใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบูรณ์แบบมีสหสัมพันธ์ทางลบกับความหลงตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.13, p < .01$)

การศึกษาในภาพรวม

5. การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความหลงตนเองระหว่างนิสิตปริญญาตรีเพศชายและเพศหญิง

ผลการทดสอบความแตกต่างในตารางที่ 20 พบว่า คะแนนความหลงตนเองระหว่างนิสิตปริญญาตรีเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนความหลงตนเองไม่แตกต่างกันอาจเป็นเพราะจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย ในอนาคตจึงควรมีการศึกษาว่าถ้าเก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองเพศมีจำนวนเท่ากันอาจพบผลที่แตกต่างไปจากนี้

ตารางที่ 20

ผลการทดสอบความแตกต่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความหลงตนเอง โดยการทดสอบค่าที่ ระหว่างนิสิตปริญญาตรีเพศชายและเพศหญิง

ตัวแปร	เพศชาย ($n = 324$)		เพศหญิง ($n = 594$)		t
	M	SD	M	SD	
ความหลงตนเอง	123.15	18.98	121.90	17.30	1.01

ตารางที่ 21

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานทั้งหมด

สมมติฐาน	ผลการวิจัย
การศึกษาที่ 1 1. คนที่หลงตนเองสูง ADMIR, PERF > CARE, NEEDY	สนับสนุนบางส่วน: ADMIR, PERF > NEEDY เพิ่มเติม: CARE > ADMIR, PERF, NEEDY PERF > ADMIR, NEEDY สรุป CARE > PERF > ADMIR > NEEDY
2. คนที่หลงตนเองต่ำ CARE, NEEDY > ADMIR, PERF	สนับสนุนบางส่วน: CARE > ADMIR, PERF เพิ่มเติม: CARE > NEEDY PERF > ADMIR, NEEDY ADMIR > NEEDY สรุป CARE > PERF, ADMIR > NEEDY
การศึกษาที่ 2 3. คนที่หลงตนเองสูง PERF-NCARE > CARE-NPERF	ไม่สนับสนุน เพิ่มเติม: CARE-NPERF > PERF-NCARE
4. คนที่หลงตนเองต่ำ CARE-NPERF > PERF-NCARE	สนับสนุน
การศึกษาในภาพรวม 5. ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวก กับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะ ที่ตนเอง	สนับสนุน เพิ่มเติม: ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับการมี ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาซึ่งกันและกัน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความดึงดูดใจแบบโรแมนติก โดยจำแนกออกเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ ประกอบด้วยการทดลอง 2 ครั้ง การทดลองที่ 1 มีสมมติฐาน 2 ข้อ (ข้อที่ 1 และข้อที่ 2) การทดลองครั้งที่ 2 มีสมมติฐาน 2 ข้อ (ข้อที่ 3 และข้อที่ 4) และมีการศึกษาในภาพรวมซึ่งเอากลุ่มตัวอย่างจากการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำมารวมกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 ผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลการวิเคราะห์ที่ได้ตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

การศึกษาที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 เพียงบางส่วน กล่าวคือ คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่ไม่ได้มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ งานวิจัยกับพบว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลแสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

สมมติฐานข้อที่ 2 คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 เพียงบางส่วน กล่าวคือ คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดง

ความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูร์นแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่คนที่หลงตนเองต่ำไม่ได้มีความดึงดูดใจต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูร์นแบบ งานวิจัยกับพบว่า คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูร์นแบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

ผลการวิจัยบางส่วนแตกต่างไปจากงานวิจัยของ Campbell (1999) ที่เสนอว่าผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นคนที่หลงตนเองสูงจะจัดอันดับความดึงดูดใจแบบโรแมนติกให้กับบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูร์นแบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น ซึ่งแสดงว่าความหลงตนเองในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคลมีการแสดงออกแตกต่างกับความหลงตนเองในวัฒนธรรมคตริวมหมู่ สามารถอธิบายโดยใช้แนวคิดที่ว่าวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อลักษณะบุคลิกภาพของ Triandis และ Suh (2002) ซึ่งกล่าวว่า บุคคลในวัฒนธรรมคตริวมหมู่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน ให้ความสำคัญกับการเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรหรือกลุ่ม มีการปฏิบัติตามค่านิยมของสังคม ให้ความสำคัญกับการเห็นใจผู้อื่น การเข้าสังคม และการมีส่วนร่วมในการทำงาน เมื่อเกิดปัญหาบุคคลประเภทนี้จะพยายามแก้ปัญหาโดยการรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง ซึ่งแตกต่างจากบุคคลในวัฒนธรรมปัจเจกบุคคลที่แก้ปัญหาโดยคำนึงถึงความรู้สึกของตนเองเป็นหลักมากกว่าที่จะคำนึงถึงบุคคลรอบข้าง ถึงแม้ว่าผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นคนที่หลงตนเองจะให้ความสำคัญกับความคิดของตนเองและตัดสินใจเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตด้วยตนเอง แต่เนื่องจากอาศัยอยู่ในสังคมไทยซึ่งเป็นวัฒนธรรมคตริวมหมู่ ทำให้เกิดการหล่อหลอมค่านิยมการพึ่งพาซึ่งกันและกันและการให้ความสำคัญกับการรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง จึงทำให้ผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นคนที่หลงตนเองสูงประเมินว่า บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่เป็นบุคคลที่น่าดึงดูดใจแบบโรแมนติกมากที่สุด ซึ่งพบผลเช่นเดียวกันในคนที่หลงตนเองต่ำ โดยค่ามัธยเลขคณิตของคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่จากคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำมีค่าที่ใกล้เคียงกัน ($M = 5.29$ และ $M = 5.07$ ตามลำดับ)

Campbell (1999) ได้อธิบายถึงบุคคลที่มีลักษณะมุ่งตนเองว่า ปัจจัยการทำตนตามอย่างจะทำให้คนหลงตนเองเกิดความดึงดูดใจแบบโรแมนติก กล่าวคือ คนที่หลงตนเองจะพยายามเชื่อมโยงตนเองเข้ากับแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือ เพื่อให้ผู้อื่นมีเจตคติทางบวกหรือยกย่องตน

และเมื่อคนหลงตนเองคิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบจึงเกิดความรู้สึกดีใจแบบ โรแมนติกต่อบุคคลที่สมบูรณ์แบบสามารถอธิบายโดยหลักความคล้ายคลึงกันของบุคลิกภาพที่ว่า โดยทั่วไปคนเรามักมีเจตคติทางบวกกับบุคคลที่มีความคล้ายคลึงกับตนเอง ถึงแม้ว่าคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจะประเมินว่า บุคคลที่สมบูรณ์แบบมีความดีใจเป็นอันดับที่ 2 จากบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภทเหมือนกัน แต่คนที่หลงตนเองสูง ($M = 4.91$) จะประเมินว่า บุคคลที่สมบูรณ์แบบน่าดีใจมากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำ ($M = 4.02$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

นอกจากนี้ การศึกษาของ Rhodewalt และ Morf (1998) ที่ศึกษาถึงการตอบสนองต่อ ข้อมูลย้อนกลับของคนที่หลงตนเองเมื่อประสบความสำเร็จเปรียบเทียบกับเมื่อประสบความล้มเหลว พบว่า คนที่หลงตนเองสูงจะมีความพึงพอใจต่อข้อมูลย้อนกลับทางบวกมากกว่าข้อมูลย้อนกลับทางลบ สำหรับบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนได้รับการประเมินว่าน่าดีใจเป็นอันดับที่ 3 ทั้งจากคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำเหมือนกัน เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความดีใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน พบว่า คนที่หลงตนเองสูง ($M = 4.23$) ประเมินว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนน่าดีใจมากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำ ($M = 3.72$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

สำหรับบุคคลที่เรียกร่องจากผู้อื่น ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าในคนที่หลงตนเองสูง ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ คนที่หลงตนเองสูงมีความดีใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร่องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่ในคนที่หลงตนเองต่ำผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ คนที่หลงตนเองต่ำไม่ได้มีความดีใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่เรียกร่องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบูรณ์แบบ สามารถอธิบายผลการวิจัยได้จากงานวิจัยของ Foster และคณะ (2003) ซึ่งศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในความหลงตนเอง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุที่หลากหลาย คือ ตั้งแต่ 8 ปี จนถึง 83 ปี พบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางลบกับอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ทำให้ผู้วิจัยคิดว่าอายุของผู้ร่วมการวิจัยอาจมีส่วนทำให้บุคคลที่เรียกร่องจากผู้อื่นไม่ก่อให้เกิดความดีใจสำหรับบุคคลที่หลงตนเองต่ำ เนื่องจากผู้ร่วมการวิจัยเป็นนิสิตในระดับปริญญาตรีที่มีพัฒนาการอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ถึงแม้ว่าจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มที่มีความหลง

ตนเองต่ำ แต่เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคนที่ยกตนเองต่ำและคนที่ยกตนเองสูง ($M = 101.73$ และ $M = 144.25$ ตามลำดับ) จะเห็นได้ว่ามีค่าที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นเมื่อพูดถึงการเลือกคู่บุคคลในวัยนี้ยังคงให้ความสำคัญกับคุณสมบัติภายนอกของบุคคลเป้าหมายที่จะมาช่วยเสริมให้ตนเองดูดีขึ้น เช่น หน้าตาดี รูปร่างดี มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ซึ่งถ้าในอนาคตมีผู้ทำการทดลองให้มีการเลือกบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยผู้ใหญ่ขึ้นไป อาจพบผลที่แตกต่างไปจากงานวิจัยชิ้นนี้ เพราะจากงานวิจัยของ Foster และคณะ (2003) แสดงให้เห็นว่า เมื่อคนเราอายุมากขึ้น ลักษณะบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะลดลง อาจทำให้อาจทำให้บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นเป็นที่ดึงดูดใจต่อกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ เพราะบุคคลที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย อาจเกิดการเรียนรู้ที่จะดูแลเอาใจคนรอบข้างและมีความรู้สึกของการเป็นผู้ให้มากขึ้น เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกที่มีต่อบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นของคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำ พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยจากทั้ง 2 กลุ่มประเมินให้บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นน่าดึงดูดใจแบบโรแมนติกเป็นอันดับที่สุดท้าย จากบุคคลเป้าหมายทั้ง 4 ประเภท โดยที่ค่ามัชฌิมเลขคณิตที่ได้จากคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำมีค่าที่ใกล้เคียงกัน ($M = 2.77$ และ $M = 2.86$ ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาพิสัยของคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 1 – 7 และการใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับความดึงดูดใจแบบโรแมนติก ดังนี้ 1.00 – 3.00 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมายในระดับต่ำ 3.01 – 4.99 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมายในระดับปานกลาง และ 5.00 – 7.00 หมายถึง ผู้ร่วมการวิจัยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลเป้าหมายในระดับสูง จะเห็นได้ว่า ทั้งคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีระดับความดึงดูดใจสูง ซึ่งโดดเด่นจากบุคคลเป้าหมายประเภทอื่น ๆ ($M = 5.29$ และ $M = 5.07$ ตามลำดับ) สำหรับบุคคลที่สมบุรณ์แบบในคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำประเมินว่ามีระดับความดึงดูดใจปานกลางค่อนข้างสูง โดยที่ค่ามัชฌิมเลขคณิตที่ได้จากทั้ง 2 กลุ่มใกล้เคียงกัน ($M = 4.91$ และ $M = 4.02$ ตามลำดับ) ส่วนบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน พบว่า ทั้งคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำประเมินว่ามีระดับความดึงดูดใจปานกลาง ($M = 4.23$ และ $M = 3.72$ ตามลำดับ) และสำหรับบุคคลเป้าหมายประเภทสุดท้าย คนที่ยกตนเองทั้ง 2 กลุ่มประเมินว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นมีระดับความดึงดูดใจต่ำ ($M = 2.77$ และ $M = 2.86$ ตามลำดับ)

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณารูปแบบการเลือกคู่ของคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำ จะเห็นได้ว่ามีรูปแบบที่เหมือนกัน คือ ทั้งคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำต่างประเมินว่า บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มีระดับความดึงดูดใจมากที่สุด รองลงมา คือ บุคคลที่สมบุรณ์แบบอันดับที่สาม คือ บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน และอันดับสุดท้าย คือ บุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกระหว่างคนที่ยกตนเองสูงและคนที่ยกตนเองต่ำต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท พบว่า คนที่ยกตนเองสูงประเมินความดึงดูดใจที่มีต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบและบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนแตกต่างจากคนที่ยกตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า แม้จะมีรูปแบบการเลือกคู่ที่เหมือนกัน แต่คนที่ยกตนเองสูงให้ความสำคัญต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบและบุคคลแสดงความชื่นชมตนมากกว่าคนที่ยกตนเองต่ำ

การศึกษาที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 คนที่ยกตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ ผลการวิจัยครั้งนี้ *ไม่สนับสนุน* สมมติฐานข้อที่ 3 จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า คนที่ยกตนเองสูงไม่ได้มีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ แต่ผลการวิจัยกับสวนทางกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ พบว่า คนที่ยกตนเองสูงมีความดึงดูดใจต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

สมมติฐานข้อที่ 4 คนที่ยกตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ ผลการวิจัย *สนับสนุน* สมมติฐานข้อที่ 4 พบว่า คนที่ยกตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Campbell (1999) ที่พบว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นคนที่ยกตนเองต่ำจะจัดอันดับให้บุคคลที่แสดง

ความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบสูงกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จะเห็นได้ว่า เมื่อพิจารณารูปแบบการเลือกคู่ของคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบน่าดึงดูดใจมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนความดึงดูดใจของคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำที่มีต่อบุคคลเป้าหมายแต่ละประเภท พบว่า คนที่หลงตนเองสูงประเมินความดึงดูดใจที่มีต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบแตกต่างจากคนที่หลงตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้จะมีรูปแบบการเลือกคู่ที่เหมือนกัน แต่คนที่หลงตนเองสูงให้ความสำคัญกับบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบนี้มากกว่าคนที่หลงตนเองต่ำ

โดยที่เมื่อพิจารณาพิสัยของคะแนนความดึงดูดใจแบบโรแมนติกซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 1 – 7 และการใช้เกณฑ์ในการแบ่งระดับความดึงดูดใจแบบโรแมนติก ปรากฏว่า คนที่หลงตนเองสูงประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีระดับความดึงดูดใจปานกลางค่อนข้างสูง ($M = 4.56$) และคนที่หลงตนเองต่ำประเมินว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมีระดับความดึงดูดใจสูง ($M = 5.09$) เมื่อพิจารณาระดับความดึงดูดใจที่คนหลงตนเองทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำประเมินให้แก่บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่ ซึ่งมีค่าเท่ากับ ($M = 2.57$ และ $M = 2.58$ ตามลำดับ) จะเห็นได้ว่า เป็นระดับความดึงดูดใจต่ำ และค่ามัชฌิมเลขคณิตที่ได้จากทั้ง 2 กลุ่มมีค่าใกล้เคียงกัน

ผลการวิจัยทั้งสองข้อข้างต้นเป็นการยืนยันว่าคนที่หลงตนเองสูงและต่ำในวัฒนธรรมไทยมีความดึงดูดใจต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบ ดังที่ได้อภิปรายไว้ข้างต้น โดยผู้วิจัยได้ขยายผลจากการศึกษาที่ 1 ที่ศึกษาเกี่ยวกับความหลงตนเอง (คนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำ) ที่มีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภท (บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ และบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น) โดยให้บุคคลเป้าหมายแต่ละประเภทมีเพียงบุคลิกภาพแบบเดียว ต่อมาในการศึกษาที่ 2 ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของบุคคลเป้าหมายเหลือเพียง 2 ประเภท โดยการเพิ่มเงื่อนไขลักษณะบุคลิกภาพให้กับบุคคลเป้าหมาย ได้แก่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ ผลที่ได้จากการศึกษาที่ 2 สอดคล้องกับ

การศึกษาที่ 1 กล่าวคือ แม้ว่าผู้วิจัยจะเพิ่มข้อเสีย (ความไม่สมบูรณ์แบบ) ให้กับบุคคลเป้าหมายที่ดูแลเอาใจใส่ แต่คนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำยังคงประเมินว่า บุคคลที่ดูแลเอาใจใส่ (แต่ไม่สมบูรณ์แบบ) น่าดึงดูดใจมากที่สุด

การศึกษารวม

สมมติฐานข้อที่ 5 ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ สนับสนุน สมมติฐานข้อที่ 5 นั่นคือ ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r = .406, p < .001$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Le (in press) ที่ศึกษาเรื่องความหลงตนเองและความรักที่ไม่มีวุฒิภาวะ พบว่า ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากผลการวิจัยอธิบายได้ว่า ผู้ร่วมการวิจัยที่มีความหลงตนเองสูงมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองสูง เพราะบุคคลที่หลงตนเองมักจะยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง คิดและตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ด้วยตัวเอง มีมุมมองต่อบุคคลอื่นโดยอ้างอิงจากบุคลิกภาพและคุณลักษณะมากกว่าความสัมพันธ์หรือปัจจัยทางบริบท นอกจากนี้การที่องค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเองในด้านความสามารถในการพึ่งตนเองมีความคล้ายคลึงกับองค์ประกอบของมาตรวัดการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นในด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเองอาจส่งผลทำให้ตัวแปรทั้ง 2 ตัวนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่สามารถเห็นได้อย่างเด่นชัดในวัฒนธรรมปัจเจกนิยม เมื่อนำมาศึกษาในวัฒนธรรมคตริวมหมู่ตัวแปรความหลงตนเองมีการแสดงออกที่แตกต่างไปจากเดิม กล่าวคือ แม้ว่าบุคคลจะมีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองที่ทำให้ความสำคัญกับตนเองมากเท่าใด ก็จะถูกวัฒนธรรมคตริวมหมู่หล่อหลอมให้เห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมในสังคมที่อาศัยอยู่และการรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง แม้ว่างานวิจัยหลายชิ้น (Watson, Grisham, Trotter, & Biderman, 1984 อ้างถึงใน Campbell & Foster, 2002) ที่ศึกษาตัวแปรความหลงตนเองในวัฒนธรรมปัจเจกนิยมแสดงให้เห็นว่า ความหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ใกล้ชิด (เช่น ความรู้สึกเห็นใจผู้อื่น

ความผูกมัดในความสัมพันธ์) แต่คนที่หลงตนเองในวัฒนธรรมคติริวมหมู่ (สังคมไทย) ก้บให้
ความสำคัญกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ใกล้ชิด (เช่น การดูแลเอาใจใส่) ดังผลการวิจัยที่
ได้เสนอไปข้างต้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างในรูปแบบการเลือกคู่ระหว่างคนที่มีบุคลิกภาพหลงตนเองสูง และคนที่มีบุคลิกภาพหลงตนเองต่ำ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหลงตนเองและการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

สมมติฐานการวิจัย

การศึกษาที่ 1 มีสมมติฐาน 2 ข้อ ดังนี้

1. คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตน และบุคคลที่สมบรูณ์แบบมากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร่องจากผู้อื่น
2. คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่เรียกร่องจากผู้อื่นมากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบรูณ์แบบ

การศึกษาที่ 2 มีสมมติฐาน 2 ข้อ ดังนี้

3. คนที่หลงตนเองสูงมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่สมบรูณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบรูณ์แบบ
4. คนที่หลงตนเองต่ำมีความดึงดูดใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบรูณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบรูณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่

การศึกษาในภาพรวม มีสมมติฐาน 1 ข้อ ดังนี้

5. ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในระดับปริญญาตรี สถานที่เก็บข้อมูล ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ งานวิจัยในครั้งนี้ออกเป็น 2 การศึกษา ได้แก่ การศึกษาที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 456 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 134 คะแนน) การศึกษาที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 462 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 – 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) ส่วนการศึกษาในภาพรวมประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะแบ่งประเภท เป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจากการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 918 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. มาตรวัดความหลงตนเอง
2. มาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น
3. สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย
 - 3.1 สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 4 เป้าหมาย (บุคคลที่แสดงความชื่นชมตน บุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ บุคคลที่สมบุรณ์แบบ และ บุคคลที่เรียกร้องการจากผู้อื่น) ซึ่งใช้การศึกษาที่ 1
 - 3.2 สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 2 เป้าหมาย (บุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่และบุคคลที่แสดงเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ) ซึ่งใช้การศึกษาที่ 2
4. มาตรวัดความตึงเครียดแบบโรแมนติก

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีจากสถานที่เก็บข้อมูล ดังต่อไปนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 918 คน โดยการศึกษาที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 456 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 127 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 79 – 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 133 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 134 – 173 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 134 คะแนน) การศึกษาที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 462 คน ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 และ 73 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลงตนเองต่ำและสูง แบ่งเป็นคนที่หลงตนเองต่ำ จำนวน 126 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 67 - 111 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 27 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 111 คะแนน) คนที่หลงตนเองสูง จำนวน 130 คน มีค่าคะแนนความหลงตนเองระหว่าง 132 – 176 คะแนน (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 73 มีค่าเท่ากับคะแนนความหลงตนเอง 132 คะแนน) ส่วนการศึกษาในภาพรวมประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะแบ่งประเภทเป็นคนที่หลงตนเองสูงและคนที่หลงตนเองต่ำจากการศึกษาที่ 1 และการศึกษาที่ 2 จำนวนทั้งสิ้น 918 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window ในการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1-4 (One-way ANOVA with repeated measure) และวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's, r) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5

ผลการวิจัย

การศึกษาที่ 1

1. คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบรูณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่ไม่ได้มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่ นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจ

ใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลแสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 และ .05 ตามลำดับ

2. คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001 แต่ไม่ได้น้อยกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่น นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความชื่นชมตนและบุคคลที่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่เรียกร้องจากผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

การศึกษาที่ 2

3. คนที่หลงตนเองสูงไม่ได้มีความตั้งใจต่อบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่มากกว่าบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบ เมื่อทดสอบเพิ่มเติมกลับพบว่า คนที่หลงตนเองสูงมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

4. คนที่หลงตนเองต่ำมีความตั้งใจแบบโรแมนติกต่อบุคคลที่แสดงความเอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์แบบมากกว่าบุคคลที่สมบุรณ์แบบแต่ไม่แสดงความเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

การศึกษาในภาพรวม

5. ความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในลักษณะพึ่งตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .001

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัย สามารถเป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการให้คำปรึกษาเรื่องการเลือกคู่ว่า คนที่มีความหลงตนเองสูงมีแนวโน้มที่จะเลือกคู่รักที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบสมบุรณ์แบบหรือแสดงความชื่นชมตน เนื่องจากความสอดคล้องกันทางบุคลิกภาพ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครู หรือ ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง

2. จากการพัฒนามาตรวัดความหลงตนเองและมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น พบว่าผลการวิจัยที่ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในสังคมไทยสอดคล้องกับงานวิจัยที่ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นที่อยู่ในสังคมอเมริกา ในอนาคตถ้ามีผู้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรความหลงตนเองและตัวแปรการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นในประเทศไทย ควรนำมาตราที่ได้รับการพัฒนาจากงานวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ เพราะผู้วิจัยได้ปรับข้อกระทงให้มีความเหมาะสมกับกลุ่ม

ตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในสังคมไทย และได้มีการตรวจสอบความเที่ยงและความตรงของมาตรว่าเป็นมาตรวัดที่มีประสิทธิภาพ

3. เนื่องจากมาตรวัดความหลงตนเองที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้ มี 7 องค์ประกอบ ซึ่งถือตามงานวิจัยของ Raskin และ Terry (1988) แต่จากงานวิจัยของ Kubarych และคณะ (2004) พบว่าองค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเองที่มี 7 องค์ประกอบมีความซ้ำซ้อนกัน จึงนำมาตรวัดความหลงตนเองมาวิเคราะห์ห่องค์ประกอบใหม่ ได้ 3 องค์ประกอบ ดังนั้นในอนาคตถ้าหากมีผู้สนใจจะพัฒนามาตรวัดความหลงตนเอง จึงควรศึกษาในเรื่องขององค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเอง

4. ผู้วิจัยศึกษามุ่งศึกษาบุคลิกภาพความหลงตนเองว่า คนที่หลงตนเองต่ำและคนที่หลงตนเองสูงจะเกิดความตั้งใจแบบโรแมนติคต่อบุคคลเป้าหมายแตกต่างกันหรือไม่ สำหรับผู้ที่สนใจที่จะศึกษาบุคลิกภาพความหลงตนเองกับตัวแปรอื่น ๆ ด้วย เช่น การสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ความก้าวร้าว ความรัก เป็นต้น

5. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจส่งผลให้บุคลิกภาพความหลงตนเองในระดับที่แตกต่างกัน เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ จังหวัด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- ประภัสสร พูลโรจน์. (2543). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุแบบอิทธิพลย้อนกลับของสภาพการ
แก้ปัญหาในการทำวิจัยของนิสิตบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรางทิพย์ ทาเสนาะ. (2542). ผลของตัวแบบที่มีต่อการลดความวิตกกังวลในการคลอดของหญิง
ครรภ์แรก. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิรินรัตน์ ศรีสรवल. (2547). อิทธิพลของภาพลวงตาทางบวกที่มีต่อความพึงพอใจของคู่รัก.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุวัทนา หรั่งเพชร. (2544). อิทธิพลของความดึงดูดใจทางกายภาพและความแตกต่างระหว่างเพศ
ต่อการประเมินความสามารถและการอนุมานสาเหตุของความสำเร็จ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- American Psychiatric Association. (1994). *Diagnostic and statistical manual of mental
disorders: DSM IV*. Washington, DC: Author.
- Brown, R. P. (2004). Vengeance is mine: Narcissism, vengeance and the tendency to
forgive. *Journal of Research in Personality*, 38, 576-584.
- Bushman, B. J., & Baumeister, R. F. (1998). Threatened egotism, narcissism,
self-esteem, and direct and displaced aggression: Does self-love or self-hate lead
to violence? *Journal of Personality and Social Psychology*, 75, 219-229.
- Buss, D. M., & Chiodo, L. M. (1991). Narcissistic acts in everyday life. *Journal of
Personality*, 59, 179-215.

- Campbell, W. K. (1999). Narcissism and romantic attraction. *Journal of Personality and Social Psychology, 77*, 1254-1270.
- Campbell, W. K., & Foster, C. A. (2002). Narcissism and commitment in romantic relationships: An investment model analysis. *Personality and Social Psychology Bulletin, 28*, 484-495.
- Campbell, W. K., Foster, C. A., & Finkel, E. J. (2002). Does self-love lead to love for others? A story of narcissistic game playing. *Journal of Personality and Social Psychology, 34*, 340-354.
- Campbell, W. K., Reeder, G. D., Sedikides, C., & Elliot, A. J. (2000). Narcissism and comparative self-enhancement strategies. *Journal of Research in Personality, 34*, 329-347.
- Campbell, W. K., Rudich, E. A., & Sedikides, C. (2002). Narcissism, self-esteem, and the positivity of self-views: Two portraits of self-love. *Personality and Social Psychology Bulletin, 28*, 358-368.
- Dancey, C. P., & Reidy, J. (2002). *Statistics without maths for psychology: Using SPSS for Windows* (2nd ed.). Harlow, England: Prentice-Hall.
- Emmons, R. A. (1987). Narcissism: Theory and measurement. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*, 11-17.
- Foster, J. D., Campbell, W. K., & Twenge, J. M. (2003). Individual differences in narcissism: Inflated self-views across the lifespan and around the world. *Journal of Research in Personality, 37*, 469-486.
- Girden, E. R. (1992). *ANOVA: Repeated measures*. Newbury Park, CA: Sage.

- Heiserman, A. & Cook, H. (1998). Narcissism, affect , and gender: An empirical examination of Kenberg's and Kohut's theories of narcissism. *Psychoanalytic Psychology, 75*, 74-92.
- Herzberg, P. A. (1983). *Principles of statistics*. New York: Wiley.
- Kerr, A. W., Hall, H. K., & Kozub, S. A. (2002). *Doing statistics with SPSS*. London: Sage.
- Kirk, R. E. (1982). *Experimental design: Procedures for the behavioral sciences* (2nd ed.). Belmont, CA: Brooks/Cole.
- Kim, M. S., Sharkey, W. F., & Singelis, T. M. (1994). The relationship between individuals' self construals and perceived importance of interactive constraints. *International Journal of Intercultural Relations, 18*, 117-140.
- Kubarych, T. S., Deary I. J., & Austin E. J. (2004). The narcissistic personality inventory: Factor structure in a non-clinical sample. *Personality and Individual Differences, 36*, 857-872.
- Le, T. N. (in press). Narcissism and immature love as mediators of vertical individualism and ludic love style. *Journal of Social and Personal Relationship*.
- Loewenthal, K. M. (2001). *An introduction to psychological tests and scales*. Philadelphia: Psychology.
- Minium, E. W. (1978). *Statistical reasoning in psychology and education* (2nd ed.). New York: Wiley.
- Raskin, R., & Hall, C. S. (1981). The narcissistic personality inventory: Alternate form reliability and further evidence of construct validity. *Journal of Personality Assessment, 45*, 159-162.

- Raskin, R., & Shaw, R. (1988). Narcissism and the use of personal pronouns. *Journal of Personality, 56*, 393-404.
- Raskin, R., & Terry, H. (1988). A principal-components analysis of the Narcissistic Personality Inventory and further evidence of its construct validity. *Journal of Personality and Social Psychology, 54*, 890-902.
- Raskin, R. N., Novacek, J., & Hogan, R. (1991). Narcissism and self-esteem management. *Journal of Personality and Social Psychology, 60*, 911-918.
- Rhodewalt, F., & Morf, C. C. (1998). On self-aggrandizement and anger: A temporal analysis of narcissism and affective reactions to success and failure. *Journal of Personality and Social Psychology, 74*, 672-685
- Rose, P. (2002). The happy and unhappy faces of narcissism. *Personality and Individual Differences, 33*, 379-391.
- Schreer, G.D. (2002). Narcissism and aggression: Is inflated self-esteem related to aggressive driving? *North American Journal of Psychology, 4*, 333-342.
- Sedikides, C., Rudich, E. A., Gregg, A. P., Kumashiro, M., & Rusbult, C. (2004). Are normal narcissists psychologically healthy?: Self-esteem matters. *Journal of Personality and Social Psychology, 87*, 400-416.
- Singelis, T. M. (1994). The measurement of independent and interdependent self-construals. *Personality and Social Psychology Bulletin, 20*, 580-591.
- Spano, L. (2001). The relationship between exercise and anxiety, obsessive-compulsiveness, and narcissism. *Personality and Individual Differences, 30*, 87-93.

Triandis, H. C., & Singelis, T. M. (1998). Training to recognize individual differences in collectivism and individualism within culture. *International Journal of Intercultural Relations*, 22, 35-47.

Triandis, H. C. & Suh, E. M. (2002). Cultural influences on personality. *Annual Reviews of Psychology*, 53, 133-160.

Wallace, H. M., & Baumeister, R. F. (2002). The performance of narcissist rises and falls with perceived opportunity for glory. *Journal of Personality and Social Psychology*, 82, 819-834.

Yamada, A. M., & Singelis, T. M. (1999). Biculturalism and self-construal. *International Journal of Intercultural Relations*, 23, 697-710.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ตาราง ก 1

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดความหลงตนเองในชั้นสร้างมาตรครั้งที่ 1
(จำนวน 120 ข้อ) (N = 58)

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 58)		ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 17)		กลุ่มต่ำ (n = 16)		t-value	p-value	ครั้งที่ 1 (77 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (74 ข้อ)	
		M	SD	M	SD					
1	AU	3.53	0.80	2.50	0.73	3.85	.0005***	0.48	0.48	✓
2	EXH	2.06	1.30	1.88	0.89	0.47	0.32	-	-	
3*	EXH	2.35	0.86	2.38	0.72	-0.08	0.47	-	-	
4	SUP	3.47	0.87	2.94	0.77	1.85	.037*	0.19	-	
5	EN	3.18	1.33	2.69	1.30	1.07	0.15	-	-	
6	EXP	2.47	0.94	2.19	0.54	<u>1.06</u>	0.15	-	-	
7	EXH	3.41	1.23	2.50	0.73	<u>2.61</u>	.0075**	0.34	0.34	✓
8	AU	4.47	1.07	3.63	0.96	2.39	0.0115*	0.25	0.24	✓
9*	SUP	2.59	1.28	2.25	0.86	<u>0.90</u>	0.19	-	-	
10*	AU	3.59	1.12	2.94	0.77	<u>1.95</u>	.0305*	0.32	0.32	✓
11	AU	3.88	0.78	2.75	0.86	3.97	.000***	0.56	0.56	✓
12*	AU	2.71	0.92	2.31	1.14	1.10	0.14	-	-	
13	EXP	3.06	0.90	2.38	0.72	2.40	.011*	0.33	0.33	✓
14*	EN	1.88	0.78	2.56	0.73	-2.58	.0075**	-	-	
15	VAN	2.53	0.94	1.56	0.51	3.63	.0005***	0.29	0.28	✓
16*	EXP	1.88	0.99	2.13	1.20	-0.63	0.27	-	-	
17*	SELF	1.71	0.77	2.00	0.52	<u>-1.29</u>	0.10	-	-	

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 58)		ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 17)		กลุ่มต่ำ (n = 16)		t-value	p-value	ครั้งที่ 1 (77 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (74 ข้อ)	
		M	SD	M	SD					
18	EN	4.41	1.00	3.94	0.77	1.52	0.07	-	-	
19	VAN	4.00	1.06	2.94	0.85	3.16	.002**	0.35	0.34	✓
20	EXH	3.59	1.00	2.63	0.89	2.92	.0035**	0.34	0.34	✓
21	SELF	3.76	1.15	3.38	0.89	1.09	0.14	-	-	
22	SELF	3.59	1.00	3.25	0.93	1.00	0.16	-	-	
23	EXP	3.53	0.62	2.75	0.77	3.19	.0015**	0.38	0.38	✓
24	EN	3.00	0.87	2.88	0.89	0.41	0.35	-	-	
25*	EN	1.76	0.75	2.44	0.51	-2.98	.003**	-	-	
26	SUP	4.41	0.62	3.75	0.93	2.42	.011*	0.30	0.31	✓
27	EN	3.82	0.88	2.63	0.72	4.26	.000***	0.44	0.43	✓
28*	EXH	4.24	0.75	3.56	0.73	2.61	.007**	0.30	0.29	✓
29*	VAN	4.35	1.22	3.94	0.93	1.09	0.14	-	-	
30*	EXH	3.41	0.94	2.38	0.81	3.39	.001***	0.45	0.46	✓
31	SELF	4.00	0.71	3.81	0.54	0.85	0.20	-	-	
32	AU	3.76	0.90	2.56	0.73	4.19	.000***	0.52	0.51	✓
33*	AU	3.76	0.97	3.00	0.97	2.27	.015*	0.40	0.40	✓
34	SELF	3.29	0.92	2.44	0.73	2.96	.003**	0.50	0.50	✓
35	EXP	3.65	0.70	2.88	0.62	3.34	.001***	0.45	0.44	✓
36*	AU	3.00	1.06	2.44	0.63	1.84	.038**	0.26	0.27	✓
37*	SUP	2.59	1.12	2.06	0.77	1.56	0.06	-	-	
38	EXH	2.53	1.28	2.31	1.08	0.53	0.30	-	-	
39	SELF	3.35	0.86	2.50	0.52	3.42	.001***	0.42	0.42	✓
40*	SUP	2.71	1.05	2.31	0.95	1.13	0.13	-	-	
41*	AU	3.82	0.64	2.38	0.50	7.24	.000***	0.68	0.68	✓

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 58)		ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 17)		กลุ่มต่ำ (n = 16)		t-value	p-value	ครั้งที่ 1 (77 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (74 ข้อ)	
		M	SD	M	SD					
42*	EXH	2.06	1.14	2.00	0.73	0.18	0.43	-	-	
43	EXH	3.76	0.90	3.00	1.26	2.01	.0265*	0.24	0.23	✓
44*	SUP	3.47	1.01	2.38	0.50	<u>3.99</u>	.0005***	0.55	0.56	✓
45*	EN	3.59	1.18	2.63	1.26	2.27	.015*	0.31	0.31	✓
46*	EXP	1.71	0.77	2.0	0.52	<u>-1.29</u>	0.10	-	-	
47*	EXH	3.00	1.06	2.38	0.62	2.05	.0245*	0.35	0.36	✓
48*	AU	4.12	1.05	3.69	1.01	1.19	0.12	-	-	
49	SUP	3.65	0.70	2.88	0.62	3.34	.001***	0.47	0.47	✓
50	AU	3.71	0.92	2.75	0.58	3.55	.0005***	0.52	0.52	✓
51*	AU	2.76	1.15	2.00	0.82	2.19	.018**	0.38	0.39	✓
52	AU	3.59	1.00	2.75	0.77	2.67	.006**	0.43	0.42	✓
53*	EXP	3.47	1.01	2.56	0.73	2.95	.003**	0.45	0.45	✓
54	EN	4.24	0.75	3.56	0.89	2.35	.0125*	0.43	0.44	✓
55*	VAN	3.00	1.06	2.06	1.00	2.61	.007**	0.37	0.37	✓
56	EXP	3.29	0.99	2.75	1.24	1.40	0.09	-	-	
57	SELF	3.53	1.23	2.56	0.73	2.73	.005**	0.38	0.38	✓
58*	EN	2.41	1.12	1.81	0.66	<u>1.89</u>	.035*	0.19	-	
59*	VAN	4.06	0.83	2.56	0.81	5.24	.000***	0.66	0.66	✓
60*	EXH	3.53	1.01	2.63	0.72	2.95	0.003**	0.41	0.41	✓
61*	SELF	3.35	1.17	2.44	0.96	2.45	.01**	0.45	0.45	✓
62*	SELF	2.59	0.94	2.25	0.68	1.18	0.12	-	-	
63*	EXP	1.47	0.51	1.88	0.62	-2.05	.0245*	-	-	
64*	EN	1.88	0.93	2.25	0.68	-1.29	0.10	-	-	
65	EN	2.82	1.07	2.94	0.77	-0.35	0.37	-	-	

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 58)		ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 17)		กลุ่มต่ำ (n = 16)		t-value	p-value	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	
		M	SD	M	SD			(77 ข้อ)	(74 ข้อ)	
66*	SUP	3.41	1.00	2.13	0.50	<u>4.70</u>	.000***	0.61	0.62	✓
67*	EN	3.12	0.93	2.81	0.66	1.09	0.14	-	-	
68	EXH	3.82	0.81	2.63	0.62	4.76	.000***	0.56	0.56	✓
69	VAN	4.35	0.61	3.19	0.98	4.08	.000***	0.50	0.50	✓
70	EXH	3.29	1.05	2.19	0.66	3.61	.0005***	0.43	0.42	✓
71*	SELF	3.53	1.28	2.88	0.96	1.65	0.05	-	-	
72*	AU	2.94	1.03	3.50	0.73	-1.79	.0415*	-	-	
73	AU	3.88	0.70	2.50	0.52	6.44	.000***	0.71	0.71	✓
74*	SELF	1.47	0.62	1.81	0.66	-1.54	0.07	-	-	
75*	EXP	1.76	0.56	2.19	0.54	-2.19	.018*	-	-	
76	AU	3.35	0.79	2.19	0.54	4.92	.000***	0.63	0.63	✓
77	SUP	3.00	1.00	2.25	1.00	2.15	.0195*	0.39	0.38	✓
78*	EXH	2.76	1.03	2.13	0.50	<u>2.29</u>	.016*	0.34	0.35	✓
79*	SELF	1.59	0.62	2.06	0.68	-2.10	.022*	-	-	
80	SUP	3.41	0.94	2.50	0.63	3.25	.0015**	0.49	0.50	✓
81	AU	3.12	1.05	2.38	0.50	<u>2.61</u>	.008**	0.37	0.38	✓
82	SELF	3.59	1.00	2.63	0.72	3.15	.002**	0.47	0.48	✓
83	SUP	3.24	1.15	2.63	0.72	<u>1.84</u>	.038*	0.30	0.30	✓
84	EXH	3.65	0.93	2.38	0.50	<u>4.93</u>	.000***	0.60	0.60	✓
85	EXP	4.12	0.60	2.88	0.62	5.85	.000***	0.59	0.59	✓
86	VAN	3.76	0.83	2.69	0.87	3.63	.0005***	0.51	0.51	✓
87	EN	3.82	1.19	2.94	0.57	<u>2.76</u>	.0055**	0.42	0.42	✓
88*	AU	3.59	0.94	3.25	1.00	1.00	0.16	-	-	
89*	SELF	2.82	1.13	2.56	0.89	0.73	0.23	-	-	

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 58)		ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 17)		กลุ่มต่ำ (n = 16)		t-value	p-value	ครั้งที่ 1 (77 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (74 ข้อ)	
		M	SD	M	SD					
90*	SUP	2.76	0.97	2.00	1.03	2.19	.018*	0.29	0.29	✓
91*	EXH	3.59	1.06	3.00	0.73	<u>1.86</u>	.0365*	0.32	0.31	✓
92*	EXP	3.59	0.94	2.81	0.98	2.32	.0135*	0.31	0.32	✓
93	VAN	3.41	1.12	2.50	1.26	2.19	.018*	0.32	0.32	✓
94*	EN	3.00	1.12	2.38	0.81	1.83	.0385*	0.36	0.36	✓
95	AU	3.82	0.64	2.50	0.63	5.99	.000***	0.62	0.62	✓
96*	SELF	3.41	1.42	2.88	1.20	1.17	0.13	-	-	
97	SUP	3.53	1.12	2.38	1.15	2.92	.003**	0.43	0.41	✓
98*	EXH	4.06	1.20	3.00	1.03	2.71	.0055**	0.29	0.29	✓
99	EXP	3.35	0.93	2.81	0.75	1.83	.0385*	0.19	-	
100*	VAN	4.29	0.85	3.19	0.83	3.77	.0005***	0.41	0.40	✓
101	EN	3.59	1.23	2.81	0.75	2.71	.019*	0.23	0.23	✓
102	SELF	3.59	1.12	2.56	0.89	2.90	.0035**	0.36	0.37	✓
103	SUP	3.82	0.64	2.31	0.87	5.71	.000***	0.63	0.63	✓
104*	EXH	3.41	1.18	2.94	1.24	1.13	0.13	-	-	
105*	EXP	4.00	1.17	3.31	0.87	1.90	.0335*	0.31	0.30	✓
106	VAN	1.65	1.37	1.44	0.63	0.56	0.29	-	-	
107	EN	3.41	1.12	3.56	0.63	-0.47	0.32	-	-	
108	SELF	3.47	1.18	3.44	0.73	0.10	0.46	-	-	
109*	SUP	3.53	1.01	2.75	0.86	2.39	.0115*	0.30	0.32	✓
110	EXH	3.24	1.09	2.94	1.34	0.70	0.24	-	-	
111	EXP	3.65	0.70	2.56	0.96	3.71	.0005***	0.47	0.45	✓
112	VAN	4.18	0.64	2.94	0.85	4.75	.000***	0.54	0.54	✓
113*	EN	2.53	0.87	2.50	0.63	0.11	0.46	-	-	

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 58)		ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 17)		กลุ่มต่ำ (n = 16)		t-value	p-value	ครั้งที่ 1 (77 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (74 ข้อ)	
		M	SD	M	SD					
114*	SUP	2.94	0.90	2.13	0.50	3.19	.0015**	0.40	0.40	✓
115	EXH	3.29	0.99	2.06	0.68	4.15	.000***	0.53	0.53	✓
116*	EXP	3.88	0.78	2.94	0.57	3.94	.000***	0.57	0.57	✓
117	VAN	4.47	0.62	3.06	1.00	4.89	.000***	0.50	0.50	✓
118	EN	4.24	0.56	3.06	0.93	4.42	.000***	0.49	0.49	✓
119*	VAN	4.82	0.39	3.50	1.03	<u>4.81</u>	.000***	0.59	0.59	✓
120*	EN	2.35	1.11	2.44	1.21	-0.21	0.42	-	-	
ค่าแอลฟา								0.95	0.95	

หมายเหตุ

ค่าที่ (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

77 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทง เมื่อวิเคราะห์ 77 ข้อกระทง

74 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทง เมื่อวิเคราะห์ 74 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ r (55, .05, 1-tailed) = .224

AU = Authority, SELF = Self-Sufficiency, SUP = Superiority, EXH = Exhibitionism,

EXP = Exploitativeness, VAN = Vanity, EN = Entitlement

ข้อที่มีเครื่องหมาย * คือ ข้อกระทงทางลบ

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตาราง ก 2

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดความหลงตนเองในชั้นสร้างมาตรครั้งที่ 2
(จำนวน 74 ข้อ) (N = 477)

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N =468) (73 ข้อ)	ข้อที่ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 128)		กลุ่มต่ำ (n = 127)		t-value	p-value		
		M	SD	M	SD				
1	EXH	3.94	0.72	3.15	0.85	<u>8.02</u>	.000***	0.35	✓
10*	EXH	3.93	0.87	3.16	0.90	6.95	.000***	0.29	✓
14	EXH	3.14	0.87	2.31	0.74	8.17	.000***	0.40	✓
16*	EXH	3.69	0.87	2.69	0.95	8.75	.000***	0.40	✓
18*	EXH	3.65	0.77	2.46	0.75	12.50	.000***	0.57	✓
21	EXH	3.29	0.91	2.02	0.82	<u>11.79</u>	.000***	0.52	✓
22*	EXH	2.80	0.80	2.17	0.71	<u>6.73</u>	.000***	0.29	✓
23*	EXH	3.70	0.88	2.88	1.03	6.85	.000***	0.32	✓
27	EXH	2.63	1.09	2.20	1.01	3.26	.0005***	0.14	✓
49	EXH	3.43	0.84	2.51	0.83	8.76	.000***	0.37	✓
51*	EXH	2.02	0.67	2.17	0.76	<u>-1.67</u>	.048*	-	
59	EXH	3.52	0.72	2.32	0.87	11.99	.000***	0.58	✓
65	EXH	3.09	0.92	2.22	0.91	7.55	.000***	0.37	✓
69*	EXH	3.54	0.74	2.50	0.87	10.22	.000***	0.46	✓
2	AU	3.61	1.02	2.84	1.00	6.05	.000***	0.28	✓
4	AU	3.21	0.76	2.08	0.57	<u>13.45</u>	.000***	0.53	✓
8*	AU	2.94	0.99	2.09	0.82	7.50	.000***	0.33	✓
29	AU	3.82	0.87	2.73	0.81	10.31	.000***	0.46	✓
33	AU	3.51	0.72	2.49	0.82	10.58	.000***	0.49	✓

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N=468) (73 ข้อ)	ข้อที่ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 128)		กลุ่มต่ำ (n = 127)		t-value	p-value		
		M	SD	M	SD				
37	AU	3.45	0.63	2.37	0.71	12.83	.000***	0.57	✓
38	AU	3.20	0.69	2.17	0.77	11.23	.000***	0.47	✓
40	AU	3.01	0.91	2.06	0.80	<u>8.89</u>	.000***	0.41	✓
47*	AU	3.54	0.84	2.48	0.78	10.45	.000***	0.48	✓
48*	AU	2.92	0.94	2.34	0.87	5.17	.000***	0.22	✓
60	AU	4.38	0.60	3.83	0.80	<u>6.27</u>	.000***	0.30	✓
61*	AU	3.51	0.74	2.47	0.77	10.90	.000***	0.55	✓
62*	AU	3.36	0.84	2.82	0.85	5.11	.000***	0.27	✓
63	AU	3.59	0.79	2.40	0.84	11.62	.000***	0.51	✓
72	AU	3.33	0.82	2.25	0.80	10.60	.000***	0.51	✓
26*	EXP	3.82	1.05	3.51	1.08	2.31	.0105**	0.08	✓
36	EXP	3.62	0.65	2.79	0.67	9.98	.000***	0.47	✓
42*	EXP	3.58	1.05	3.13	0.99	3.47	.0005***	0.13	✓
46	EXP	3.74	0.70	2.83	0.77	9.94	.000***	0.47	✓
66	EXP	3.40	0.70	2.48	0.70	10.46	.000***	0.45	✓
67	EXP	2.89	0.82	1.97	0.65	<u>9.97</u>	.000***	0.47	✓
68	EXP	3.44	0.60	2.72	0.75	8.45	.000***	0.39	✓
73*	EXP	3.84	0.75	3.13	0.85	<u>7.09</u>	.000***	0.34	✓
74*	EXP	3.22	0.86	2.61	0.86	5.60	.000***	0.28	✓
3*	EN	3.17	0.83	2.02	0.68	<u>12.03</u>	.000***	0.50	✓
5	EN	2.89	0.93	2.13	0.78	<u>7.12</u>	.000***	0.33	✓
12	EN	4.03	0.82	3.18	0.95	7.62	.000***	0.37	✓
17	EN	3.52	0.86	2.44	0.91	9.67	.000***	0.44	✓
32	EN	2.91	0.74	2.53	0.85	<u>3.79</u>	.000***	0.19	✓
53	EN	3.38	0.92	2.61	0.85	7.00	.000***	0.35	✓

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N=468) (73 ข้อ)	ข้อที่ผ่าน เกณฑ์
		กลุ่มสูง (n = 128)		กลุ่มต่ำ (n = 127)		t-value	p-value		
		M	SD	M	SD				
70*	EN	3.34	1.02	2.35	1.16	7.29	.000***	0.32	✓
6*	SUP	4.00	0.95	3.20	1.09	<u>6.23</u>	.000***	0.29	✓
15	SUP	3.41	0.86	2.03	0.83	<u>13.13</u>	.000***	0.51	✓
19	SUP	2.71	0.75	2.15	0.67	6.29	.000***	0.27	✓
30	SUP	3.27	0.82	2.00	0.78	<u>12.67</u>	.000***	0.59	✓
35	SUP	4.13	0.63	3.64	0.71	<u>5.88</u>	.000***	0.31	✓
43	SUP	3.73	0.90	2.54	1.01	9.95	.000***	0.41	✓
44	SUP	3.26	0.70	1.98	0.76	13.99	.000***	0.59	✓
50	SUP	3.47	0.73	2.17	0.76	13.92	.000***	0.59	✓
52*	SUP	2.59	0.93	1.49	0.65	<u>11.03</u>	.000***	0.42	✓
55*	SUP	3.31	0.91	2.57	0.85	6.68	.000***	0.34	✓
57*	SUP	2.91	0.83	2.36	0.82	5.27	.000***	0.23	✓
71*	SUP	3.06	0.89	2.33	0.87	6.65	.000***	0.36	✓
7	VAN	2.85	0.87	2.32	0.74	5.21	.000***	0.26	✓
13	VAN	3.33	0.75	1.99	0.68	<u>14.82</u>	.000***	0.62	✓
24*	VAN	2.52	1.10	1.76	0.78	<u>6.35</u>	.000***	0.27	✓
28	VAN	3.73	0.86	2.47	0.94	11.20	.000***	0.49	✓
31	VAN	2.80	1.12	1.94	0.89	<u>6.70</u>	.000***	0.34	✓
34	VAN	2.50	0.83	1.71	0.72	<u>8.10</u>	.000***	0.37	✓
41*	VAN	3.44	1.06	2.69	0.93	6.03	.000***	0.23	✓
54*	VAN	4.03	1.03	2.92	1.11	8.29	.000***	0.35	✓
56	VAN	3.78	0.83	3.06	0.90	6.68	.000***	0.31	✓
58*	VAN	4.34	0.70	3.54	0.94	<u>7.69</u>	.000***	0.34	✓
64*	VAN	3.77	0.76	2.62	0.97	<u>10.50</u>	.000***	0.49	✓
9	SELF	3.38	0.80	2.48	0.76	9.11	.000***	0.38	✓

ข้อที่	ด้าน	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				CITC (N =468) (73 ข้อ)	ข้อที่ผ่าน เกณฑ์		
		กลุ่มสูง (n = 128)		กลุ่มต่ำ (n = 127)				t-value	p-value
		M	SD	M	SD				
11	SELF	2.83	0.91	1.87	0.85	8.61	.000***	0.45	✓
20	SELF	3.30	0.85	2.16	0.80	11.11	.000***	0.49	✓
25	SELF	3.67	0.84	2.56	0.91	10.16	.000***	0.46	✓
39	SELF	3.30	0.76	2.17	0.81	11.50	.000***	0.55	✓
45*	SELF	2.84	1.02	2.46	0.91	3.13	.001***	0.13	✓
ค่าแอลฟ่า								0.93	

หมายเหตุ

ค่าที่ (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

73 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทง เมื่อวิเคราะห์ 73 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ r (400, .05, 1-tailed) = .082

AU = Authority, SELF = Self-Sufficiency, SUP = Superiority, EXH = Exhibitionism,

EXP = Exploitativeness, VAN = Vanity, EN = Entitlement

ข้อที่มีเครื่องหมาย * คือ ข้อกระทงทางลบ

* $p < .05$. ** $p < .01$. *** $p < .001$.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ตาราง ข 1

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่นใน
ชั้นสร้างมาตร (จำนวน 51 ข้อ)(N = 261)

ก. มิติด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน (Interdependent Items)

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ						CITC (N = 261)		ข้อที่ผ่าน เกณฑ์
	กลุ่มสูง (n = 73)		กลุ่มต่ำ (n = 72)		t-value	p- value	27 ข้อ	26 ข้อ	
	M	SD	M	SD					
1	6.27	0.58	5.35	0.92	<u>7.22</u>	.000***	0.41	0.44	√
5	6.27	0.90	5.21	1.11	6.34	.000***	0.39	0.40	√
6	5.82	0.93	4.50	1.15	7.60	.000***	0.45	0.44	√
9	6.05	1.07	4.96	1.43	<u>5.23</u>	.000***	0.25	0.26	√
10	6.38	0.66	5.74	1.04	<u>4.49</u>	.000***	0.30	0.30	√
11	5.59	0.93	4.61	0.85	6.63	.000***	0.39	0.40	√
14	4.96	1.15	3.72	1.02	6.84	.000***	0.33	0.40	√
15	5.40	1.28	4.35	1.34	4.82	.000***	0.25	0.24	√
17	6.04	0.82	5.11	0.97	<u>6.21</u>	.000***	0.37	0.39	√
18	4.62	1.52	3.75	1.40	3.56	.0005***	0.14	0.13	√
22	5.79	1.22	4.50	1.33	6.09	.000***	0.30	0.29	√
23	4.41	1.58	3.47	1.37	3.82	.000***	0.10	-	
25	6.56	0.58	5.43	0.89	<u>9.10</u>	.000***	0.52	0.52	√
29	5.21	0.85	4.28	1.00	6.04	.000***	0.36	0.37	√
30	4.63	1.26	3.58	1.31	4.90	.000***	0.23	0.22	√
33	6.14	0.84	4.65	1.06	<u>9.32</u>	.000***	0.50	0.49	√
34	5.55	1.13	4.65	1.32	4.38	.000***	0.28	0.27	√

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ				CITC (N=261)		ข้อที่ผ่าน เกณฑ์		
	กลุ่มสูง (n = 73)		กลุ่มต่ำ (n = 72)		t-value	p-value		27 ข้อ	26 ข้อ
	M	SD	M	SD					
35	6.44	0.69	5.36	1.09	<u>7.10</u>	.000***	0.44	0.44	✓
38	6.56	0.67	5.49	0.99	<u>7.65</u>	.000***	0.45	0.47	✓
39	5.52	0.94	4.13	0.95	8.88	.000***	0.46	0.43	✓
41	5.42	1.33	4.24	1.42	5.20	.000***	0.25	0.26	✓
42	6.12	0.96	4.71	1.08	8.35	.000***	0.45	0.47	✓
46	6.33	0.58	5.06	0.89	<u>10.23</u>	.000***	0.57	0.58	✓
47	6.12	0.90	4.46	1.07	<u>10.13</u>	.000***	0.46	0.49	✓
49	5.68	0.93	4.67	1.05	<u>6.20</u>	.000***	0.31	0.30	✓
50	5.34	1.07	4.40	0.96	5.57	.000***	0.28	0.27	✓
51	6.68	0.60	5.86	0.91	<u>6.44</u>	.000***	0.34	0.37	✓
					ค่าแอลฟา		0.81	0.82	

หมายเหตุ

ค่าที่ (t-value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

27 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทง เมื่อวิเคราะห์ 27 ข้อกระทง

26 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทง เมื่อวิเคราะห์ 26 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ $r(200, .05, 1\text{-tailed}) = .116$

*** $p < .001$.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข. มิติด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง (Independent Items)

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ					CITC (N =261) 24 ข้อ	ข้อที่ผ่าน เกณฑ์	
	กลุ่มสูง (n = 80)		กลุ่มต่ำ (n = 72)		t-value			p-value
	M	SD	M	SD				
2	5.20	1.31	4.06	1.28	5.39	.000***	0.36	√
3	5.09	1.55	3.86	1.27	<u>5.38</u>	.000***	0.27	√
4	6.24	0.85	5.40	1.07	5.41	.000***	0.30	√
7	4.62	1.36	3.56	0.97	<u>5.61</u>	.000***	0.30	√
8	5.23	1.48	4.14	1.27	4.84	.000***	0.18	√
12	5.68	1.16	4.76	1.04	5.13	.000***	0.32	√
13	4.71	1.51	3.97	1.37	3.12	.001***	0.14	√
16	5.22	1.32	4.14	1.39	4.91	.000***	0.27	√
19	5.39	1.34	4.06	1.19	6.43	.000***	0.29	√
20	6.00	0.83	4.21	1.10	<u>11.12</u>	.000***	0.56	√
21	5.91	0.97	4.11	1.16	10.41	.000***	0.53	√
24	5.49	1.30	4.87	1.38	2.83	.0025**	0.15	√
26	6.01	0.92	4.53	1.07	<u>9.06</u>	.000***	0.45	√
27	4.74	1.28	3.74	1.45	4.53	.000***	0.18	√
28	5.07	1.45	3.34	1.38	7.50	.000***	0.43	√
31	6.40	0.65	5.10	0.87	10.57	.000***	0.56	√
32	4.54	1.62	2.87	1.54	6.46	.000***	0.23	√
36	5.94	0.87	4.59	1.04	8.74	.000***	0.48	√
37	4.38	1.39	3.36	1.08	<u>5.11</u>	.000***	0.30	√
40	5.01	1.31	3.90	1.09	<u>5.71</u>	.000***	0.35	√
43	4.43	1.24	3.43	1.07	5.27	.000***	0.24	√
44	6.04	1.01	5.26	1.15	4.44	.000***	0.25	√
45	5.74	1.00	4.84	1.11	5.25	.000***	0.34	√

ข้อที่	การวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยวิธีกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ					CITC ($N=261$) 24 ข้อ	ข้อที่ผ่าน เกณฑ์	
	กลุ่มสูง ($n = 80$)		กลุ่มต่ำ ($n = 72$)		t -value			p -value
	M	SD	M	SD				
48	6.45	0.79	5.37	0.95	7.66	.000***	0.40	✓
ค่าเฉลี่ย						0.78		

หมายเหตุ

ค่าที่ (t -value) ที่ขีดเส้นใต้คำนวณโดยแยกความแปรปรวน

24 ข้อ คือ ค่าสหสัมพันธ์รวมของข้อกระทง เมื่อวิเคราะห์ 24 ข้อกระทง

ค่าวิกฤตของ r (200, .05, 1-tailed) = .116

** $p < .01$. *** $p < .001$.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ข 2

แสดงค่าน้ำหนักขององค์ประกอบ (Factor Loading) หลังการหมุนแกน (การวิเคราะห์ปัจจัยครั้งที่ 1) ของมาตรวัดการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น (N = 261)

ด้าน/ข้อที่	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
INT46	.69	.05
INT25	.61	-.03
INT38	.59	.01
INT47	.58	-.20
INT42	.55	-.18
INT01	.53	.06
INT33	.53	-.24
INT35	.53	.05
INT17	.51	-.03
INT05	.51	.01
INT06	.48	-.20
INT11	.48	-.18
INT10	.46	.06
INT51	.46	-.24
INT29	.43	.04
INDEP16	.40	.06
INT14	.38	-.01
INT09	.37	.08
INT34	.34	.02
INDEP04	.33	.28
INT41	.33	-.28
INDEP13	.32	.06
INDEP44	.31	.31
INT49	.30	-.16

ด้าน/ข้อที่	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
INDEP08	.28	.13
INT22	.26	-.15
INDEP24	.25	.12
INDEP20	.11	.66
INDEP31	.25	.63
INDEP21	.11	.61
INDEP26	.09	.58
INDEP36	.17	.56
INDEP28	-.05	.55
INDEP48	.22	.49
INDEP43	-.31	.44
INDEP02	-.01	.42
INDEP45	.23	.42
INDEP37	-.20	.41
INDEP07	-.02	.40
INDEP40	.01	.38
INT15	.22	-.37
INDEP32	-.19	.36
INT50	.19	-.36
INT39	.35	-.36
INDEP27	-.31	.35
INDEP12	.21	.32
INDEP03	.16	.31
INDEP19	.23	.30
INT30	.18	-.25
INT18	.09	-.11

หมายเหตุ

INT = INTERDEPENDENT, INDEP = INDEPENDENT

ตารางที่ ข 3

แสดงค่าน้ำหนักขององค์ประกอบ (Factor Loading) หลังการหมุนแกน (การวิเคราะห์ปัจจัยครั้งที่ 2) ของมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น (N = 261)

ด้าน/ข้อที่	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
INT46	.69	.12
INT25	.62	.04
INT38	.60	.07
INT47	.59	-.15
INT33	.56	-.20
INT42	.56	-.12
INT35	.54	.12
INT01	.54	.12
INT05	.52	.04
INT17	.50	.11
INT06	.47	-.10
INT11	.46	.18
INT51	.46	.13
INT10	.46	.21
INT29	.45	.03
INT14	.39	-.17
INT09	.38	.09
INT34	.35	.08
INT41	.33	-.27
INT49	.31	-.10
INT22	.26	-.06
INDEP20	.03	.67
INDEP31	.17	.66
INDEP21	.03	.64

ด้าน/ข้อที่	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
INDEP26	.07	.60
INDEP36	.12	.60
INDEP28	-.09	.55
INDEP48	.18	.53
INDEP43	-.35	.44
INDEP37	-.27	.42
INDEP45	.22	.42
INDEP32	-.24	.40
INDEP40	-.07	.39
INDEP07	-.08	.38
INDEP02	-.05	.38
INDEP27	-.34	.37
INDEP12	.15	.33
INDEP19	.20	.32
INDEP03	.14	.26

หมายเหตุ

INT = INTERDEPENDENT, INDEP = INDEPENDENT

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

ตาราง ค 1

ความถี่ และร้อยละของผู้ที่ตอบลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมาย 4 ประเภทได้ถูกจาก
สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียด

ประเภท ของการ วิเคราะห์	ประเภทของบุคคลเป้าหมาย	จำนวน ผู้ที่ตอบถูก	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนผู้ที่ประเมิน ความเข้มของระดับ บุคลิกภาพ (5 หรือ มากกว่า 5 ขึ้นไป)	คิดเป็น ร้อยละ
1. แบบรวม (66 คน)	1. บุคคลที่ชื่นชมตน	60	90.90	57	95.00
	2. บุคคลที่แสดงความเอา ใจใส่	63	95.50	58	92.06
	3. บุคคลที่สมบูรณแบบ	50	75.80	48	96.00
	4. บุคคลที่เรียกร้องจาก ผู้อื่น	60	90.90	54	90.00
2. แบบชาย (33 คน)	1. บุคคลที่ชื่นชมตน	29	87.90	27	93.10
	2. บุคคลที่แสดงความเอา ใจใส่	30	90.90	29	96.67
	3. บุคคลที่สมบูรณแบบ	24	72.70	23	95.83
	4. บุคคลที่เรียกร้องจาก ผู้อื่น	28	84.80	24	85.71
3. แบบหญิง (33 คน)	1. บุคคลที่ชื่นชมตน	31	93.90	30	96.77
	2. บุคคลที่แสดงความเอา ใจใส่	33	100.00	29	87.88
	3. บุคคลที่สมบูรณแบบ	26	78.80	25	96.15
	4. บุคคลที่เรียกร้องจาก ผู้อื่น	32	97.00	30	93.75

ตาราง ค 2

ความถี่ และร้อยละของผู้ที่ตอบลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลเป้าหมาย 2 ประเภทได้ถูก
จากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียด

ประเภทของ การวิเคราะห์	ประเภทของบุคคล เป้าหมาย	จำนวน ผู้ที่ตอบถูก	คิดเป็น ร้อยละ	จำนวนผู้ที่ประเมิน ความเข้มของระดับ บุคลิกภาพ (5 หรือ มากกว่า 5 ขึ้นไป)	คิดเป็น ร้อยละ
1. แบบรวม (50 คน)	1. บุคคลที่สมบุรณ์ แบบแต่ไม่แสดง ความเอาใจใส่	49	98.00	42	85.71
	2. บุคคลที่แสดง ความเอาใจใส่แต่ไม่ สมบุรณ์แบบ	49	98.00	29	59.18
2. แบบชาย (25 คน)	1. บุคคลที่สมบุรณ์ แบบแต่ไม่แสดงเอาใจ ใส่	25	100.00	21	84.00
	2. บุคคลที่แสดงความ เอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์ แบบ	25	100.00	14	56.00
3. แบบหญิง (25 คน)	1. บุคคลที่สมบุรณ์ แบบแต่ไม่เอาใจใส่	24	96.00	21	87.50
	2. บุคคลที่แสดงความ เอาใจใส่แต่ไม่สมบุรณ์ แบบ	24	96.00	15	62.5

ภาคผนวก ง

แบบสอบถาม (ชั้นใช้จริง)

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว*

1. อายุ _____ ปี
2. ปัจจุบันท่านกำลังศึกษา ในระดับ
 - () ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า () ปริญญาโทหรือเทียบเท่า
 - () ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า
 เลขประจำตัวนิสิต _____
 คณะ _____ ชั้นปีที่ _____
 มหาวิทยาลัย _____
3. ท่านมีความรักแบบคู่รักต่อ
 - () เพศตรงข้าม () เพศเดียวกัน
4. ปัจจุบันท่านมีคู่รักหรือไม่
 - () มี () ไม่มี
5. หากท่านต้องการทราบผลโปรดระบุช่องทางติดต่อที่สะดวกสำหรับท่าน (E-mail address หรือ เบอร์โทรศัพท์)

.....

* การแจกแบบสอบถามจะแจกตามเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรวัดความหลงตนเอง

คำชี้แจง ขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้และพิจารณาคำรู้สึกของท่านที่มีต่อข้อความนั้น

โดยที่ ช่องหมายเลข 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ช่องหมายเลข 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ช่องหมายเลข 3 หมายถึง ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน

ช่องหมายเลข 4 หมายถึง เห็นด้วย

ช่องหมายเลข 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตัวอย่างการตอบ

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	เพื่อน ๆ มักบอกว่า ฉันเป็นคนน่ารัก					
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 1	X	2	3	4	5
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึกไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 2	1	X	3	4	5
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึกทั้งสองข้างพอ ๆ กันกับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 3	1	2	X	4	5
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึกเห็นด้วยกับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 4	1	2	3	X	5
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึกเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 5	1	2	3	4	X

ตัวอย่างมาตรวัดความหลงตนเอง

ข้อความ		ไม่เห็น	ไม่เห็น	ทั้งสอง	เห็น	เห็น
		ด้วย อย่าง ยิ่ง	ด้วย	ข้าง พอกๆกัน	ด้วย	ด้วย อย่าง ยิ่ง
		1	2	3	4	5
1	ฉันมีความสามารถพิเศษที่ติดตัวมาแต่กำเนิดในการมีอิทธิพลต่อผู้อื่น (ด้านอำนาจหน้าที่)	1	2	3	4	5
2	ฉันจะต้องเป็นบุคคลสำคัญ (ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง)	1	2	3	4	5
3	ฉันปรารถนาว่าในอนาคตจะมีคนเขียนประวัติของฉัน (ด้านความเหนือกว่า)	1	2	3	4	5
4	ถ้าอยู่ในกลุ่มเพื่อน ฉันมักจะเป็นคนที่สะกดทุกคนรอบข้าง (ด้านการชอบแสดงออก)	1	2	3	4	5
5	ฉันสามารถทำให้ทุกคนเชื่อในสิ่งที่ฉันต้องการให้เขาเชื่อได้ (ด้านการแสวงหาผลประโยชน์)	1	2	3	4	5
6	ฉันต้องดูดีอยู่เสมอ (ด้านความทะนงตน)	1	2	3	4	5
7	ฉันเป็นคนเจียมตัว (ด้านความสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่)	1	2	3	4	5

หมายเหตุ มาตรวัดความหลงตนเองที่ใช้จริงมีข้อกระทง 42 ข้อ

หากผู้ใดสนใจมาตรวัดบุคลิกภาพนี้ สามารถติดต่อได้ที่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนางค์ มณีศรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรวัดการมองตนเองในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

คำชี้แจง ขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้และพิจารณาความรู้สึกของท่านที่มีต่อข้อความนั้น

1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย
3 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	4 หมายถึง ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน
5 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย	6 หมายถึง เห็นด้วย
7 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง	

ตัวอย่างการตอบ

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	เพื่อน ๆ มักบอกว่า ฉันเป็นคนน่ารัก							
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 1	X	2	3	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>ไม่เห็นด้วย</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 2	1	X	3	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>ค่อนข้างไม่เห็นด้วย</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 3	1	2	X	4	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>ทั้งสองข้างพอ ๆ กัน</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 4	1	2	3	X	5	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>ค่อนข้างเห็นด้วย</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 5	1	2	3	4	X	6	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>เห็นด้วย</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 6	1	2	3	4	5	X	7
	ถ้าท่านพิจารณาแล้วมีรู้สึก <u>เห็นด้วยอย่างยิ่ง</u> กับข้อความนี้ โปรดทำเครื่องหมายบนหมายเลข 7	1	2	3	4	5	6	X

ตัวอย่างมาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

ข้อความ		ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ทั้งสองข้างพอกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ฉันให้เกียรติต่อบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ที่ฉันมี ปฏิสัมพันธ์ด้วย (ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน)	1	2	3	4	5	6	7
2	ฉันชอบที่จะปฏิเสธแบบตรงไปตรงมามากกว่าที่จะเสี่ยงต่อการเข้าใจผิด (ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง)	1	2	3	4	5	6	7
3	ฉันให้ความสำคัญกับการรักษาความสงบสุขภายในกลุ่ม (ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน)	1	2	3	4	5	6	7
4	ความสุขของฉันขึ้นอยู่กับความสุขของคนรอบ ๆ ตัวฉัน (ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งพาซึ่งกันและกัน)	1	2	3	4	5	6	7
5	ฉันไม่ตะขิดตะขวงใจเมื่อถูกชมหรือได้รับรางวัลเพียงคนเดียวในที่นั้น (ด้านความสัมพันธ์ในลักษณะพึ่งตนเอง)	1	2	3	4	5	6	7

หมายเหตุ มาตรวัดการมองตนในแง่ความสัมพันธ์กับผู้อื่น ที่ใช้จริงมีข้อกระทง 30 ข้อ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและบุคคลเป้าหมาย 4 เป้าหมาย (ใช้ในการศึกษาที่ 1) สำหรับเพศชาย

คำชี้แจง โปรดจินตนาการถึงสถานการณ์ดังต่อไปนี้

คุณอยู่ในงานเลี้ยงที่มีทั้งคนที่คุณรู้จักและคนที่คุณไม่รู้จัก เพื่อนของคุณแนะนำคุณให้รู้จักกับ **เพื่อนหญิงซึ่งยังโสด** อยู่ เราจะเรียกพวกเธอตามตัวอักษรตัวแรกของชื่อว่าเป็น **ช. อ. ส. และ ร.** สักพักต่อมาคุณเจอเพื่อนคนเดิมในครัว เขาเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลทั้ง 4 คนเพิ่มเติม กรุณาอ่านคำบรรยายอย่างละเอียดเพราะเราจะถามคำถามคุณในภายหลัง

ช. เธอบอกฉันว่า เธอแอบปลื้มคุณมานานแล้ว คุณเป็นคนที่น่าสนใจมาก เธอคิดว่าคุณเป็นคนอ่อนโยน มีมนุษยสัมพันธ์ดีและมีรสนิยมในการแต่งตัว เธอบอกว่าเพื่อนสนิทของเธอที่เคยร่วมงานกับคุณก็ชมว่าคุณเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นในการทำงาน เอาใจใส่เพื่อนร่วมงาน ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอยิ่งประทับใจในตัวคุณมากขึ้น เธอบอกว่าเธอชอบคุณตรงที่คุณเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ นอกจากนี้ เธอยังคิดว่าคุณเป็นคนที่ดูดีที่สุดในงานเลี้ยงนี้อีกด้วย

อ. เธอเป็นคนห่วงใยคนอื่นจริง ๆ เธอมักจะคิดถึงคนอื่นก่อนตัวเองอยู่เสมอ เธอเป็นผู้หญิงที่สุภาพ เวลาอยู่ใกล้แล้วรู้สึกอบอุ่น เธอเป็นที่รักของคนรอบข้าง เธอบอกกับฉันว่า เธอกำลังมองหาคนรู้จักสักคน ซึ่งคน ๆ นั้นจะต้องเป็นคนที่สามารถเป็นได้ทั้งเพื่อนคู่คิดที่รู้จักกัน สามารถปรึกษาปัญหาได้ทุกอย่าง เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องเอ่ยปาก เธอเป็นคนที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีเมตตา และเป็นมิตรกับคนอื่นมากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่ฉันเคยรู้จัก

ส. เธอเป็นคนขอดเยี่ยมจริง ๆ เธอเป็นดาวของคณะ อีกทั้งยังดูดี หน้าตาดี และมีรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ เป็นนางในฝันของหนุ่ม ๆ หลายคน เธอมาจากตระกูลเก่า ชับรดยุโรปมามหาวิทยาลัย เธอเป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ขันอยู่เสมอ เป็นประเภทที่อยู่ใกล้ ๆ แล้วทำให้คนอื่นหัวเราะได้ทั้งวัน เธอเป็นคนที่เรียนเก่งอยู่ในอันดับต้น ๆ ของคณะแพทย์ แถมเธอยังเป็นนักกิจกรรมตัวยงของคณะที่ไม่เคยพลาดกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะเลย

ร. เธอมาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่น เลยทำให้เธอรู้สึกต้องการใครสักคนที่จะมาเอาใจใส่ดูแลและรักเธอ เธอเป็นคนขี้อาย มักยึดติดกับคนที่อยู่ใกล้ตัว เธอพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างคุณเสมอเหมือน

เงาตามตัว เธอปรารถนาให้คนอื่นใส่ใจเธอในหลาย ๆ เรื่อง เธอไม่ชอบการอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อเกิดปัญหาขึ้น เธอเป็นคนแบบที่จะชอบพูดถึงปัญหา เธอไม่กล้าที่จะตัดสินใจอะไรคนเดียว จึงต้องมีคนคอยช่วยคิดและให้กำลังใจเธออยู่ข้าง ๆ

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคลเป้าหมาย 4 เป้าหมาย (ใช้ในการศึกษาที่ 1) สำหรับเพศหญิง

คำชี้แจง โปรดจินตนาการถึงสถานการณ์ดังต่อไปนี้

คุณอยู่ในงานเลี้ยงที่มีทั้งคนที่คุณรู้จักและคนที่คุณไม่รู้จัก เพื่อนของคุณแนะนำให้คุณรู้จักกับ **เพื่อนชายซึ่งยังโสด** อยู่ เราจะเรียกพวกเขาตามตัวอักษรตัวแรกของชื่อว่า **ช. อ. ส. และ ร.** สักพักต่อมาคุณเจอเพื่อนคนเดิมในคร่ำ เธอเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลทั้ง 4 คนเพิ่มเติม กรุณาอ่านคำบรรยายอย่างละเอียดเพราะเราจะถามคำถามคุณในภายหลัง

ช. เขาบอกฉันว่า เขาแอบปลื้มคุณมานานแล้ว คุณเป็นคนที่น่าสนใจมาก เขาคิดว่าคุณเป็นคนอ่อนโยน มีมนุษยสัมพันธ์ดีและมีรสนิยมในการแต่งตัว เขาบอกว่าเพื่อนสนิทของเขาที่เคยร่วมงานกับคุณก็ชมว่า คุณเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นในการทำงาน เอาใจใส่เพื่อนร่วมงาน ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เขายังประทับใจในตัวคุณมากขึ้น เขาบอกว่าเขาชอบคุณตรงที่คุณเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ นอกจากนี้ เขายังคิดว่าคุณเป็นคนที่ดูดีที่สุดในงานเลี้ยงนี้อีกด้วย

อ. เขาเป็นคนห่วงใยคนอื่นจริง ๆ เขามักจะคิดถึงคนอื่นก่อนตัวเองอยู่เสมอ มีความเป็นสุภาพบุรุษ เวลาอยู่ใกล้แล้วรู้สึกอบอุ่น เขาเป็นที่รักของคนรอบข้าง เขาบอกกับฉันว่า เขากำลังมองหาคนรู้จักสักคน ซึ่งคน ๆ นั้นจะต้องเป็นคนที่สามารถเป็นได้ทั้งเพื่อนคู่คิดที่รู้จักกัน สามารถปรึกษาปัญหาได้ทุกเรื่อง เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องเอ่ยปาก เขาเป็นคนที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีเมตตาและเป็นมิตรกับคนอื่นมากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่ฉันเคยรู้จัก

ส. เขาเป็นคนยอดเยี่ยมจริง ๆ เขาเป็นคนดังของคณะ อีกทั้งยังดูดี หน้าตาดี และมีรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ เป็นชายในฝันของสาว ๆ หลายคน เขามาจากตระกูลเก่า ชับรุดสปอร์ตมามหาวิทยาลัย เขาเป็นผู้ชายที่มีอารมณ์ขันอยู่เสมอ เป็นประเภทที่อยู่ใกล้ ๆ แล้วทำให้คนอื่นหัวเราะได้ทั้งวัน เขา

เป็นคนที่เรียนเก่งอยู่ในอันดับต้น ๆ ของคณะแพทย์ แถมเขายังเป็นนักกิจกรรมตัวของคณะที่ไม่เคยพลาดกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะเลย

ร. เขามาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่น เลยทำให้เขารู้สึกต้องการใครสักคนที่จะมาเอาใจใส่ดูแลและรักเขา เขาเป็นคนขี้เหงา มักยึดติดกับคนที่อยู่ใกล้ตัว เขาพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างคุณเสมอเหมือนเงาตามตัว เขาปรารถนาให้คนอื่นใส่ใจเขาในหลาย ๆ เรื่อง เขาไม่ชอบการอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อเกิดปัญหาขึ้น เขาเป็นคนแบบที่จะชอบพูดถึงปัญหา เขาไม่กล้าที่จะตัดสินใจอะไรคนเดียว จึงต้องมีคนคอยช่วยคิดและให้กำลังใจเขาอยู่ข้าง ๆ

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคลเป้าหมาย 2 เป้าหมาย (ใช้ในการศึกษาที่ 2) สำหรับเพศชาย

คำชี้แจง โปรดจินตนาการถึงสถานการณ์ดังต่อไปนี้

คุณอยู่ในงานเลี้ยงที่มีทั้งคนที่คุณรู้จักและคนที่คุณไม่รู้จัก เพื่อนของคุณแนะนำให้คุณรู้จักกับ **เพื่อนหญิงซึ่งยังโสด** อยู่ เราจะเรียกพวกเธอตามตัวอักษรตัวแรกของชื่อว่า **ณ. และ ภ.** สักพักต่อมาคุณเจอเพื่อนคนเดิมในครัว เขาเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลทั้ง 2 คนเพิ่มเติม กรุณาอ่านคำบรรยายอย่างละเอียดเพราะเราจะถามคำถามคุณในภายหลัง

ณ.: เธอเป็นคนยอดเยี่ยมจริง ๆ เธอเป็นคนดังของคณะ อีกทั้งยังดูดี หน้าตาดี และมีรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ เป็นนางในฝันของหนุ่ม ๆ หลายคน เธอมาจากตระกูลเก่า ชัยภรตสปอร์ตมามหาวิทาลัย เธอเป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ขันอยู่เสมอ เป็นประเภทที่อยู่ใกล้ ๆ แล้วทำให้คนอื่นหัวเราะได้ทั้งวัน เธอคนที่เรียนเก่งอยู่ในอันดับต้น ๆ ของคณะแพทย์ แถมเธอเป็นนักกิจกรรมตัวของคณะที่ไม่เคยพลาดกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะเลย

แต่เธอก็เป็นคนที่ไม่เอาใจใส่ดูแลคนอื่นเลยนะ เธอมักคิดถึงตนเองเป็นอันดับแรก เธอไม่มีความสุข ไม่อ่อนโยน อยู่ใกล้แล้วบางทีก็รู้สึกอึดอัด เธอไม่ค่อยมีเพื่อนที่สนิทกันอย่างจริงจัง เธอบอกกับฉันว่า เธอกำลังมองหาคนรู้ใจ ซึ่งจะต้องเป็นบุคคลที่เธอไม่ต้องสนิทสนมหรือเอาใจใส่ด้วยมากนัก เธอค่อนข้างเป็นคนที่ไม่สนใจความรู้สึกของคนอื่น ไม่ค่อยเป็นมิตรกับผู้อื่นมากนัก และไม่มีเมตตามากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่ฉันเคยรู้จัก

ภ.: ผู้หญิงคนนี้เป็นคนห่วงใยคนอื่นจริง ๆ เธอมักจะคิดถึงคนอื่นก่อนตัวเองอยู่เสมอ เป็นคนสุภาพ อ่อนโยน เวลาอยู่ใกล้แล้วรู้สึกอบอุ่น เธอเป็นที่รักของคนรอบข้าง เธอบอกกับฉันว่า เธอกำลังมองหาคนรู้ใจสักคน ซึ่งคน ๆ นั้นจะต้องเป็นคนที่สามารถเป็นได้ทั้งเพื่อนคู่คิดที่รู้จักกัน สามารถปรึกษาปัญหาได้ทุกเรื่อง เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องเอ่ยปาก เธอเป็นคนที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีเมตตาและเป็นมิตรกับคนอื่นมากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่ฉันเคยรู้จัก

แต่เธอก็เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดา ๆ คนหนึ่ง จะว่าหน้าตา บุคลิกภาพดูเรียบ ๆ ไม่สวยแต่ก็ไม่ซีเห่อ ไม่ค่อยมีอะไรโดดเด่น ถ้าจะพูดถึงในเรื่องฐานะ ครอบครัวเธอก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร เธอต้องทำงานพิเศษเพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายของครอบครัว เธอเป็นคนที่มองโลกตามความเป็นจริง เธอเรียนไม่เก่งซึ่งคงจะจบช้ากว่าเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันสักหน่อย เธอเองก็ไม่แน่ใจนักว่าจะไปทำอะไรต่อหลังจากจบการศึกษา

สถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความดึงดูดใจและบุคคลเป้าหมาย 2 เป้าหมาย (ใช้ในการศึกษาที่ 2) สำหรับเพศหญิง

คำชี้แจง โปรดจินตนาการถึงสถานการณ์ดังต่อไปนี้

คุณอยู่ในงานเลี้ยงที่มีทั้งคนที่คุณรู้จักและคนที่คุณไม่รู้จัก เพื่อนของคุณแนะนำให้คุณให้รู้จักกับ **เพื่อนชายซึ่งยังโสด** อยู่ เราจะเรียกพวกเขาตามตัวอักษรตัวแรกของชื่อว่า **ณ. และ ภ.** สักพักต่อมาคุณเจอเพื่อนคนเดิมในครัว เธอเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลทั้ง 2 คนเพิ่มเติม กรุณาอ่านคำบรรยายอย่างละเอียดเพราะว่าเราจะถามคำถามคุณในภายหลัง

ณ.: เขาเป็นคนยอดเยี่ยมจริง ๆ เขาเป็นคนดังของคณะ อีกทั้งยังดูดี หน้าตาดี และมีรอยยิ้มที่มีเสน่ห์ เป็นชายในฝันของสาว ๆ หลายคน เขามาจากตระกูลเก่า ชับรุดสปอร์ตตามมหาวิทยาลัย เขาเป็นผู้ชายที่มีอารมณ์ขันอยู่เสมอ เป็นประเภทที่อยู่ใกล้ ๆ แล้วทำให้คนอื่นหัวเราะได้ทั้งวัน เขาเป็นคนที่ยึดมั่นอยู่ในระดับต้น ๆ ของคณะแพทย์ แถมเขายังเป็นนักกิจกรรมตัวจริงของคณะที่ไม่เคยพลาดกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะเลย

แต่เขาก็เป็นคนที่ไม่เอาใจใส่ดูแลคนอื่นเลยนะ เขามักคิดถึงตนเองเป็นอันดับแรก เขาไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษ อยู่ใกล้แล้วบางทีก็รู้สึกอึดอัด เขาไม่ค่อยมีเพื่อนที่สนิทกันอย่างจริงจัง เขาบอกกับฉันว่า เขากำลังมองหาคนรู้ใจ ซึ่งจะต้องเป็นบุคคลที่เขาไม่ต้องสนิทสนมหรือเอาใจใส่ด้วย

มากนัก เขาค่อนข้างเป็นคนที่ไม่สนใจความรู้สึกของคนอื่น ไม่ค่อยเป็นมิตรกับผู้อื่นมากนัก และไม่
มีเมตตามากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่ฉันเคยรู้จัก

ภ.: ผู้ชายคนนี้เป็นคนห่วงใยคนอื่นจริง ๆ เขามักจะคิดถึงคนอื่นก่อนตัวเองอยู่เสมอ มีความเป็น
สุภาพบุรุษ เวลาอยู่ใกล้แล้วรู้สึกอบอุ่น เขาเป็นที่รักของคนรอบข้าง เขาบอกกับฉันว่า เขากำลัง
มองหาคนรู้ใจสักคน ซึ่งคน ๆ นั้นจะต้องเป็นคนที่สามารถเป็นได้ทั้งเพื่อนคู่คิดที่รู้จักกัน สามารถ
ปรึกษาปัญหาได้ทุกเรื่อง เข้าใจกันได้โดยไม่ต้องเอ่ยปาก เขาเป็นคนที่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มี
เมตตาและเป็นมิตรกับคนอื่นมากที่สุดคนหนึ่งเท่าที่ฉันเคยรู้จัก

แต่เขาก็เป็นเพียงผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง จะว่าหน้าตา บุคลิกภาพดูเรียบ ๆ ไม่หล่อแต่ก็
ไม่ซีเห่อ ไม่ค่อยมีอะไรโดดเด่น ถ้าจะพูดถึงในเรื่องฐานะ ครอบครัวเขาก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร เขาต้อง
ทำงานพิเศษเพื่อช่วยลดค่าใช้จ่ายของครอบครัว เขาเป็นคนที่มองโลกตามความเป็นจริง เขา
เรียนไม่ค่อยเก่งซึ่งคงจะจบช้ากว่าเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันสักหน่อย เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะไปทำ
อะไรต่อหลังจากจบการศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรวัดความพึงพอใจแบบโรแมนติก

โปรดประเมิน (ชื่อบุคคลเป้าหมาย) จากมาตรวัดข้างล่างนี้ซึ่งใช้ 7 ช่วง กรุณาวงกลม
ตัวเลขระหว่าง 1 ถึง 7

1. ท่านคิดว่าบุคคลนี้มีความดึงดูดใจสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด

1 2 3 4 5 6 7

ไม่เลย

มากที่สุด

2. ท่านคิดว่าบุคคลผู้นี้จะเป็นคู่รักที่น่าพึงปรารถนาสำหรับท่านมากน้อยเพียงใด

1 2 3 4 5 6 7

ไม่เลย

มากที่สุด

3. ท่านอยากคบหาบุคคลนี้มากน้อยเพียงใด

1 2 3 4 5 6 7

ไม่เลย

มากที่สุด

4. ท่านจะรู้สึกต่อตนเองอย่างไรหากท่านคบหาบุคคลผู้นี้

1 2 3 4 5 6 7

แย่มากที่สุด

ดีที่สุด

5. ท่านคิดว่าเพื่อน ๆ ของท่านจะรู้สึกต่อท่านอย่างไรหากท่านคบหาบุคคลผู้นี้

1 2 3 4 5 6 7

ไม่เห็นด้วย

เห็นด้วย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวพรสวรรค์ ตันโชติศรีนนท์ เกิดเมื่อวันที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2523 ที่ กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกอังกฤษและจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2546 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2546

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย